

TROJSTVO I PROMJENA BOŽJEG IDENTITETA

INSTITUT ZA IZUČAVANJE RELIGIJE

Naziv djela:
Trojstvo i promjena Božjeg identiteta

Priredivač:
Pavle Simović

Izdavač:
Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Dizajn korica i priprema za štampu:
Pavle Simović

Štampa:
„Donat Graf“ Beograd

Treće izdanje, Cetinje 2024. godine

Sadržaj

UVOD	5
1. ŠTA JE DOKTRINA O TROJSTVU?	11
2. ODAKLE DOLAZI TROJSTVO?	15
3. PAGANSKO PORIJEKLO DOKTRINE O TROJSTVU	21
4. PAGANSKA MATEMATIKA I TROJSTVO	26
5. PORIJEKLO DOKTRINE O TROJSTVU U CRKVI	38
6. POKUŠAJ DA SE PRIKRIJE ISTORIJA	47
7. DEBATA SE NIJE OKONČALA NIKEJSKIM SABOROM	60
8. TROJSTVO POSTAJE ZVANIČNA DOKTRINA	66
9. DOKTRINA O TROJSTVU ODLUČENA METODOM POKUŠAJA I GREŠKE	71
10. KO PRIMA OBOŽAVANJE?	74
11. UTICAJ GRČKE FILOZOFIJE NA DOKTRINU O TROJSTVU	77
12. KAKO SU DREVNI TRINITARSKI BOGOVI UTICALI NA USVAJANJE TROJSTVA?	81
13. IMPLIKACIJE TROJSTVA	87
14. ZAŠTO VEĆINA CRKAVA VJERUJE U DOKTRINU O TROJSTVU? .	95
15. KOLIKO JE BIĆA U BOŽANSTVU?	100
16. JEDAN BOG ILI TRI BOGA?	105
17. ŽIVI BOG	111
18. BOG NEBESKI	113
19. NAJVIŠI BOG	116
20. ELOHIM, „INHERENTNA MNOŽINA“ I TROJSTVO	118
21. DA LI JE ISUS BOG?	125
22. BOG I RIJEĆ U JOVANU 1:1 I IZBJEGAVANJE „JEDINOROĐENOG SINA“?	140
23. KO JE BOG I KO JE ISUS HRIST?	147
24. NA KOGA JE LUCIFER BIO LJUBOMORAN?	151
25. DA LI JE ISUS BIO SIN Božji PRIJE SVOG UTJELOVLJENJA? ...	153

26. KAD I KAKO JE ISUS ROĐEN OD OCA?	159
27. JA SAM PRIJE ABRAMA	164
28. DA LI JE OTAC VEĆI OD ISUSA?	169
29. KO JE ILI ŠTA JE SVETI DUH?	173
30. DA LI JE ISUSOV KRŠTENJE DOKAZ ZA TROJSTVO?	182
31. DA LI SU OTAC I SIN JEDNO U DUHU?	184
32. ODRŽIVOST IDEJE O DUHU SVETOM KAO ZASEBNOM BIĆU ..	188
33. KO JE UTJEŠITELJ?	196
34. ŠTA JE COMMA JOHANNEUM?	204
35. TROJSTVENA FORMULA U MATEJU 28:19	208
36. DA LI JE ISUS BIO SVEZNAJUĆ I SVEMOĆAN NA ZEMLJI?	219
37. DA LI JE ISUS BIO BESMRTAN?	225
38. DA LI JE ISUS BOG OTAC ILI OTAC VJEĆNI?	227
39. JEDINSTVO ISUSA I OCA	229
40. DA LI JE TOMA VJEROVAO DA JE ISUS OTAC?	235
41. MOŽE LI SAMO BOG OPRAŠTATI GRIJEHE?	238
42. TREBA LI DA OBOŽAVAMO SAMO BOGA?	239
43. DA LI JE ISUS PODIGAO SAMOG SEBE IZ MRTVIH?	242
44. ALFA I OMEGA, POČETAK I SVRŠETAK	245
ZAKLJUČAK	256
DODATAK: 77 PITANJA ZA TRINITARCE	260

Uvod

Pojam „trojstvo“ potiče od latinske riječi „trinitas“, što je došlo od platonskog termina „trias“ u značenju tri. Stoga je trojstvo filozofskog porijekla.

Riječ trojstvo u hrišćansku crkvu uveo je Tertulijan (160-225 n.e.), obraćeni paganin i jedan od ranih crkvenih otaca koji je pisao početkom trećeg vijeka vezano za definisanje učenja o Božanstvu. Njegov zaključak je bio da su Otac, Sin i sveti Duh bili jedna supstanca (suština, tvar), ali ne i jedno u ličnosti. On takođe nije vidio Sina kao biće su-vječno sa Ocem.

Postoji mnogo neodgovorenih pitanja o doktrini o trojstvu, a najočiglednije je gdje se ono u Bibliji objašnjava. Skolari su kroz istoriju priznavali da se ona ne nalazi u Bibliji. Mnogi će odgovoriti da se doktrina o trojstvu nalazi u 1. Jovanovoј poslanici 5:7. Ali dio teksta koji je u većini Biblijia označen u kurzivu: „Jer je ovo troje što svjedoči na nebu, Otac, Riječ i Sveti Duh, i ovo je troje jedno.“ ne postoji u ranim rukopisima!

Međutim, dogma o trojstvu smatra se osnovom tradicionalnog hrišćanstva. Prema ovoj dogmi, Otac je Bog, Isus je Bog i Duh sveti je Bog. Ona, takođe, uči da postoji samo jedan Bog. Zagovornici trojstva sami kažu da ne mogu da razumiju neke stvari o odnosu pojedinih osoba Trojstva jedne prema drugoj, što je, u osnovi, neshvatljivo ljudskom umu. Najteža stvar u hrišćanskom konceptu Trojstva je da ne postoji način da se ono adekvatno objasni. Trojstvo je pojам koji je bilo kojem ljudskom biću nemoguće potpuno shvatiti, a kamoli objasniti.

Biblijski princip Boga Oca, samopostećeđeg Bića, kao Izvora života i Apsoluta svake istine, i Sina Božjeg kao Kanala života kroz kojeg je sve kako u aspektu stvaranja tako i iskupljenja,

prihvatljiv je zdravom razumu i u savršenom skladu sa kompletним otkrivenjem Svetog Pisma.

Ako bismo imali dva ili više (nebitno koliko) samopostojecih su-vječnih entiteta (bogova), odmah se otvaraju sledeći paradoksi i pitanja: i) kako je moguće da ima više samopostojecih bića – to bi ih zapravo sve zajedno diskvalifikovalo iz odrednice „Bog“ i uvrstilo u posebni red bića; ii) ko je od njih izvor života i istine – problem više izvora (ključna pretpostavka satanizma, u kojem konceptu je svako svoj vlastiti „izvor života“, „bog“ za sebe, „istina“ za sebe i „pravda“ za sebe); iii) koji od njih je najveći autoritet i apsolut istine i pravde – problem vrhovnog autoriteta; iv) nemogućnost spoznaje stvarnog identiteta bilo kojeg od „su-vječnih“ bića – konfuzija i misticizam ličnosti; v) višeboštvo – idolatrija, i sl.

Ali vratimo se kratkom istorijskom pregledu nastanka trojstva.

Prošao je oko jedan vijek posle Tertulijana kada je arianizam počeo izazivati brojne rasprave o Božanstvu koje su navele imperatora Konstantina Velikog (306-337) da sazove prvi ekumenski crkveni sabor u istoriji kako bi se riješila ta pitanja. Arije je bio jedan od starješina Aleksandrijske crkve u ranom četvrtom vijeku koji je učio da je Hrist istinski jedinorođeni Sin Božji i da je Boga zvao svojim Ocem, što čini tu tvrdnju očiglednom. Glavni oponent ovom učenju bio je Atanasije, đakon iz Aleksandrije. Njegov pogled je bio rani oblik trinitizma gdje se za Oca, Sina i Duha svetog kaže da su svi jedan te isti bog ali se razlikuju jedan od drugog što čini nemogućim za njih da su stvari Otac i Sin. Opšteprihvaćena crkvena istorija tvrdi da je Arije učio da je Hrist bio stvoren, ali crkva je spalila ono što je Arije vjerovao tako da neki istoričari tvrde da je to urađeno kako bi se izmijenile činjenice i u cilju njegove diskreditacije. Katolička crkva je poznata po stvaranju lažnih istorijskih bilješki i falsifikata u njihovoј interpretaciji događaja u cilju skrivanja istina koje im ne odgovaraju ili fabrikovanja

sopstvenog nastanka i autoriteta.

Na Atanasijeve stavove veoma je uticao Origen, grčki filozof i teolog, koji je reinterpretirao hrišćansku doktrinu kroz filozofiju neoplatonizma. Njegovo djelo je kasnije osuđeno kao neortodok-sno. Origen je takođe učio doktrinu o čistilištu, transupstanciji, pre-seljenju i reinkarnaciji duše, te da je sveti Duh ženska sila, da je Isus bio samo stvoreno biće, da neće biti fizičkog uskrsenja, da je izvještaj o Stvaranju fiktivna priča, a takođe je poznat i po javnom samo-kastriranju koje je zasnivao na Mateju 19. glava. S druge strane, Arike je bio učenik Lucijana iz Antiohije. Lucijan je odgo-voran za djelo koje danas znamo kao Prihvaćeni tekst (*Textus Re-ceptus*) na kojem je radio i Erazmo iz Roterdama i zahvaljujući kojemu imamo pouzdani tekst Novog Saveza. Ove i druge činje-nice ukazuju da je Atanasije učio veoma problematičnu teologiju a Arike bio neuporedivo bliži biblijskoj istini.

Pod uticajem tradicionalnog hrišćanstva, mnogi vjeruju da je Konstantin bio prvi hrišćanski imperator, dok je on u stvari bio o-božavalac sunca koji je kršten na svojoj samrtnoj postelji. U naj-boljem slučaju njegovo vjerovanje je bilo mješavina paganizma i hrišćanstva radi političkih ciljeva, tako da on niti se brinuo ni zaista shvatao debatu oko Božanstva, već se samo zanimalo da okonča sukob i održi jedinstvo u imperiji.

Kad su se biskupi okupili u Nikeji 20. maja 325. godine da riješe krizu, vrlo mali broj je dijelio Atanasijeve pogledе o Hristu pošto su većina držali poziciju između Atanasija i Arija. Vjerska debata trajala je dva mjeseca prije nego što je sabor odbacio manjinski Arijev pogled, ali nemajući alternativu, Konstantin je odo-brio Atanasijev pogled koji je takođe bio u manjini. Tako je crkvi ostalo da podrži vjerovanje s kojim se slagala manjina od prisutnih predstavnika. *Enciklopedija Britanika* konstatuje: „Sam Konstan-tin je predsjedavao, aktivno vodeći diskusije i lično predloživši... ključnu formulu koja izražava odnos Hrista i Boga u kredu koji je

izdao sabor... Zaplašeni od imperatora, biskupi, sa samo dva izuzetka, potpisali su kredo, mnogi od njih uveliko protiv svojih sklonosti.“ (Encyclopedia Britannica, 1971 edition, Vol. 6, “Constantine,” p. 386)

Tu odluku slijedila su strašna vjerska progonstva po naredbi Konstantina, u suštini paganskog imperatora koji je nametnuo kredo koji Isus nikad nije propovijedao. Konstantin je prognao one koji su odbili da prihvate taj kredo kao i biskupe koji su potpisali kredo ali odbili da se priključe osudi Arija. On je takođe naredio da se spale svi primjerici knjige *Talia* u kojoj je Arije izrazio svoja učenja. Ali nekoliko godina kasnije Konstantin je postao blag prema onima koje je osuđivao i prognao na saboru i dozvolio im da se vrate iz egzila. Godine 335, oni su iznijeli optužbe protiv Atanasija tako da je sada Konstantin njega protjerao! Ovo očito nema veze sa biblijskom istinom, već se prije tiče prepucavanja između različitih hrišćanko-paganskih frakcija. Kao paganski obožavalac sunca, Konstantin je takođe nametnuo prvi nedjeljni zakon samo nekoliko godina ranije i tako odigrao glavnu ulogu u uvođenju dvije paganske tradicije u crkvu.

Mnogi biskupi koji su formulisali doktrinu o trojstvu bili su duboko ogrežli u grčkoj i platoskoj filozofiji koja je uticala na njihove religijske poglede. U stvari, jezik koji su koristili u definisanju trojstva uzet je direktno iz platoske i grčke filozofije. Platoski termin *trias*, u značenju tri, na latinskom *trinitas*, stoji iza pojma trojstvo koji nije ni biblijski ni hrišćanski. Kao što objašnjavaju skolari Džon Mek Klinton i Džejms Strong (koji je napisao čuveni *Strongov Konkordans*): „Pred kraj prvog i početkom drugog vijeka, mnogi učeni ljudi došli su iz judaizma i paganismu u hrišćanstvo. Oni su donijeli sa sobom u hrišćanske škole teologije njihove platonističke ideje i frazeologiju.“ (Cyclopaedia of Biblical, Theological, and Ecclesiastical Literature, 1891, Vol. 10, “Trinity,” p. 553)

Tako trojstvo ne potiče iz Svetog Pisma, već je začelo u filozofiji.

Sabor u Nikeji nije okončao sukob i biskupi su nastavili da uče uglavnom kao i prije, a arijanska kriza se produžila sledećih šezdeset godina. Atanasije je bio prognan ne manje od pet puta i bilo je veoma teško ustanoviti šta on zapravo vjeruje. Rasprave koje su uslijedile bile su povremeno nasilne i krvave. Zapaženi istoričar Vil Durant piše: „Vjerovatno je više hrišćana pogubljeno od strane hrišćana za ove dvije godine (342-3) nego u svim progonstvima hrišćana od pagana u istoriji Rima.“ (Will Durant, *The Story of Civilization*, Vol. 4: *The Age of Faith*, 1950, p. 8).

Tako se rasprava nastavila nakon Konstantinove smrti 327. godine. Njegov sin Konstantije II favorizovao je Arija i radio na opozivanju Nikejskog kreda. Konstantije je iskoristio svoju moć da protjera biskupe pristalice Nikejskog kreda a posebno Atanasiju koji je pobegao u Rim. Debata je rezultirala brojim saborima. Među njima su Sabor u Sardici 343. godine, Sabor u Sirmijumu 358. godine i dvostruki sabor u Riminiju i Seleukiji 359. godine. Oko 14 kreda formulisano je između 340. i 360. godine. Nakon Konstantijeve smrti 361. godine, njegov naslednik Julijan, koji je bio posvećen rimskim paganskim bogovima, objavio je da više neće biti favorizovanja jedne crkvene frakcije nad drugom i dozvolio svim prognanim biskupima da se vrate, što je rezultiralo porastom neslaganja među hrišćanima.

Rasprave su napokon počele o prirodi Duha svetog. Tako je 44 godine nakon Konstantinove smrti, u maju 381. godine, imperator Teodosije koji je kršten samo godinu ranije, sazvao Sabor u Konstantinopolju radi rješavanja tih pitanja. Teodosije je favorizovao Nikejski kredo pa je po svom dolasku u Konstantinopolj protjerao episkopa Demofila a okolne crkve podredio Grigoriju iz Nazijana koji je bio vođa male nikenske zajednice i jedan od tri čovjeka koji su postali poznati kao „tri Kapadokijca“. Ova trojica

Ijudi su imali agendu na saboru koja je po prvi put progurala ideju da je sveti Duh doslovno biće. Međutim, Grigorije se po imenovanju za arhiepiskopa Konstantinopolja razbolio tako da je saborom predsjedavao Nektarije, stariji gradski senator koji je malo ili ni-malo poznavao teologiju. Rezultat ovog sabora postao je poznat kao Nikejsko-konstantinopoljski kredo, gdje je odlučeno da je sveti Duh sada doslovno biće. Svako ko se nije slagao sa ovom odlukom ediktima imperatora i crkvenih autoriteta žigasan je kao jeretik s kojima se dalje postupalo shodno tome. Ovo je bilo konačno učenje o Božjoj prirodi koje je postalo trojstvo onako kako se danas generalno razumije.

Dakle, ukratko, kad je Vavilon osvojen, većina vavilonskih sveštenika prešlo je u Aleksandriju ponijevši sa sobom svoja paganska učenja, što je rezultiralo aleksandrijskom školom. Aleksandrinci su uvrstili grčka paganska filozofska vjerovanja iz Platono-vih učenja u hrišćanstvo (neoplatonizam) i najveći dio Biblije tumačili alegorijski. Lucijan iz Antiohije je u potpunosti odbacio ovaj sistem i isticao sistem doslovne interpretacije koji je dugo vremena dominirao istočnom crkvom. Origen koji je učio alegorijski metod objašnjavanja Svetog Pisma bio je učitelj Atanasiju, a sa istog izvora napajani su i trojica Kapadokijaca, pod uticajem Platona i snažnih paganskih špekulacija, što je donijelo doktrinu o trojstvu.

„Aleksandrijska katehetska škola, koja je uvažavala Klimenta iz Aleksandrije i Origena, najveće teologe grčke crkve, kao svoje poglavare, primjenjivala je alegorijsku metodu objašnjavanja Svetog Pisma. Njena misao je bila pod uticajem Platona, snažno usmjerena ka teološkim špekulacijama. Atanasije i tri Kapadokijca [Ijudi čiji trinitarski pogledi su usvojeni od Katoličke crkve na saborima u Nikeji i Konstantinopolju] su bili uključeni među njenim članovima.“ (Hubert Jedin, Ecumenical Councils of the Catholic Church: an Historical Outline, 1960, p. 28)

1. Šta je doktrina o trojstvu?

Doktrina o trojstvu prema učenju većine crkava konstatuje da postoje tri su-jednaka (jednaka u svakom pogledu), su-vječna (iste, uslovno rečeno, starosti), sveznajuća, svemoćna boga, koji nisu tri boga, već jedan bog. Po riječima iz Atanasijevog kreda: „Otac je Bog, Sin je Bog i Sveti Duh je Bog, pa ipak nema tri boga već jedan Bog.“ Atanasijev kredo (rimo-katolički kredo) kaže da je jedan Bog u tri božanske ličnosti u jednoj nedjeljivoj supstanci ili suštini. Formulacija o jednoj nedjeljivoj prirodi je problem jer drži da ona konstituiše jednog Boga tako što je $1+1+1=$ Jedan! To jest, Otac je Bog, Isus je Bog, Sveti Duh je Bog, pa ipak ne postoje tri boga već jedan Bog, i to je Trojstvo!

Ne treba puno pameti da se shvati kako ovo uopšte nema smisla. Stoga, oni koji uče ovu doktrinu etiketiraju je pojmom „misterija“ ili „tajna“, konstatujući da nikad nećete biti u stanju da je shvatite već samo prihvatile. Ideja o Bogu kao „trojstvu“ je tipična logička greška iznuđenog pitanja gdje se premla postavlja kao zaključak. Jednom kad se tako „zaključi“ da je Bog trojstvo (ili u ovom slučaju primi kao nasleđe zdravo za gotovo), tada zagovornicima te dogme ne ostaje ništa drugo sem da „prisiljavaju“ Bibliju da podrži njihovu poziciju i iznalaze razna iracionalna i sofistička „objašnjenja“. Neki protestanti će takođe kazati da zato što je ova doktrina katolička ne znači da je pogrešna. Tako na jedan ili drugi način Sotona uvlači ljude u zamku ovog vjerovanja bez provjeravanja šta ono zaista jeste. Nema nijednog stiha u Svetom Pismu koji doslovno kaže da je Duh sveti Bog, niti jednog! I kao što ćemo otkriti kasnije u ovoj studiji, takođe nema nijednog validnog stiha koji podržava ideju o trojici u jednome.

Neke crkve se razlikuju u određenim tačkama od ortodoksnog

stava, ali u pogledu osnovne premise o jednom Bogu i tri boga u jednome drže se Atanasijevog kreda. Na tom kredu izgrađena je rimo-katolička vjera.

Takođe nalazimo da je riječ „trojstvo“ potekla od Tertulijana oko 200. godine n.e., dok je ideja o 3 u 1 došla od Atanasija 325. godine, a ideja o svetom Duhu kao trećem biću od tri Kapadokijca 381. godine. Pojam „trojstvo“ i ova doktrina ne mogu se naći nigdje u Svetom Pismu. Ona je umetnuta od katoličkih teologa stotinama godina nakon smrti apostola i dugo nakon kompletiranja Biblije. Trinitizam je potekao iz alegorijskih ideja iz Aleksandrije i mješavina je grčke i rimske filozofije koja je dalje bazirana na šačici biblijskih stihova izvučenih iz konteksta ili naknadno umetnutih u tekst.

Stoga je trojstvo ljudski inovirana doktrina, uveliko potekla iz paganizma i grčke filozofije koja je razvijena dugo nakon kompletiranja Svetog Pisma. Zato ona nikad nije mogla doći iz Biblije niti se učila u bilo kojem vremenu u Bibliji. Ako biste čitali samo Sveti Pismo, nikad ne bi došli sami do jedne takve ideje. Kao rezultat toga, takođe ćete otkriti korišćenje egzegeza i sofizama¹ kako bi se drugi ubijedili u ovu dogmu.

Nakon što je Bog pobrkao jezike u Babelu, počelo je obožavanje sunca u tri faze kao tri boga. Izlazak sunca je tako bio bog, podnevno sunce je bilo bog, i zalazak sunca je bio bog, pa ipak to nisu bila tri boga već jedan bog! Drugim riječima, $1+1+1=1$! Ovo je apsolutno porijeklo dogme o trojstvu. Poznavanje onoga koga obožavamo je ključ vječnog života, pa ako je Bog zaista Trojstvo, potpuno je izvjesno da bi Božja Riječ to obznanila na jasan način, ali od toga nema ništa.

Dogma o trojstvu je jeres koja proizilazi iz romanizma i

¹ Umjeće nadmudrivanja i zavođenja kroz prikrivanje namjernih logičkih grešaka.

istovjetna je obožavanju sunca. Gadost pred Bogom. To je doktrina koja potiče direktno iz bunjišta rimskih dekretalija, filozofija, prazna prevara i ljudska tradicija. Ona poriče Isusov identitet, propovijeda drugog Isusa, drugi duh i drugačije Jevanđelje. Ova dogma urušava kompletan Plan spasenja i pravi ga nerazumljivom fikcijom.

„Pazite da vas neko ne odmami filozofijom i praznom prevaram, prema ljudskoj tradiciji, na načelima ovog svijeta, a ne po Hristu. Jer u njemu nastava svaka punoća božanstva tjelesno. I da budete ispunjeni u njemu koji je glava svakom poglavarstvu i vlasti.“ (Kološanima 2:8-10)

„Ali se bojim da se – kao što je zmija zavela Evu svojim lukavstvom – vaše misli ne iskvare i odvrate od iskrenosti i čestitosti koje dugujete Hristu. Jer ako neko dođe i propovijeda drugačijeg Isusa od onoga koga smo mi propovijedali, ili ako primite drugačiji duh od onoga koji ste primili ili drugačiju dobru vijest od one koju ste prihvatali, vi takvog spremno podnosite... Jer takvi ljudi su lažni apostoli, koji varaju druge i pretvaraju se da su Hristovi apostoli. A nije ni čudo, jer se i sam Sotona pretvara da je anđeo svjetlosti.“ (2. Korinćanima 11:3,4,13,14)

„Međutim, u narodu je bilo i lažnih proroka, kao što će i među vama biti lažnih učitelja. Oni će neprimjetno uvesti razorne jeresi i odreći će se Gospodara koji ih je otkupio, i tako na sebe navući brzu propast. I mnogi će se povesti za njihovim besramnim djelima i zbog njih će se pogrdno govoriti o putu istine.“ (2. Petrova 2:1,2)

Šta Biblija uči?

Nema nikakve misterije u biblijskom pogledu na Božanstvo koji otkiva da postoji samo jedan pravi Bog Otac koji je doslovni Otac jednog Gospoda Isusa Hrista, Njegovog doslovnog Sina, i jedan Duh sveti koji je prisustvo i sila Božja a ne odvojeno nezavisno

biće sa odvojenom sviješću.

Kao što je jedan hrišćanski autor napisao: „Jer Bog je tako volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, ne sina po stvaranju kao što su bili anđeli, ne sina po usvojenju kao što je grešnik kome je oprošteno, već Sina jedinorođenog sa jasnim obličjem Očeve ličnosti koji je jednak u autoritetu i božanskom savršenstvu. U njemu nastava svaka punoča božanstva telesno.“ (The Signes of the Times, May 30, 1895)

Tako imamo „Boga Oca“ (koji je Hristov otac), „Sina Božjeg“ (koji je Božji Sin) i „Duhu svetog“ koji je Njegov Duh, baš kao što nas Sveti Pismo na mnogo mjesta obavještava. Biblija ne kaže „bog sin“ ili „bog duh“. To nikako nije isto.

Apostol Pavle nabrala sedam različitih stvari pokazujući da su one sve odvojene i da jedna nije druga: „Jedno je tijelo i jedan duh – kao što je i jedna nada na koju ste pozvani – jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima i u svima vama.“ (Efescima 4:4-6)

Biblijska formula o doslovnim božanskim ličnostima koje funkcionišu na principu Izvora i Kanala života je jednostavna: „**Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.**“ (1. Korinćanima 8:6)

U nastavku ove studije, detaljno ćemo se baviti biblijskim učenjem o Bogu.

2. Odakle dolazi trojstvo?

„Temin trojstvo se ne nalazi u Bibliji. Prvo ga je upotrijebio Tertulijan na kraju 2. vijeka, ali širu upotrebu i formalno tumačenje primio je tek u 4. i 5. vijeku.“ (New Bible Dictionary, Trinity, 1996)

Novi biblijski rječnik nastavlja sa objašnjavanjem da je „formalna doktrina trojstva bila rezultat nekoliko neadekvatnih pokušaja da se objasni ko je i šta je hrišćanski Bog... Da bi se pozabavili ovim problemima, crkveni oci su se sastali 325. godine na Saboru u Nikeji radi uspostavljanja ortodoksne biblijske definicije vezano za božanski identitet.“ Međutim, tek 381. godine, „na Saboru u Konstantinopolju utvrđeno je božanstvo Duha.“

Kad je Tertulijan uveo termin „trojstvo“, ono što je on učio i vjerovao razlikuje se od današnje doktrine o trojstvu. To znači da doktrina o trojstvu kakva se uči danas nije postojala u vrijeme Tertulijana. A ako nije postojala tada, onda nije mogla postojati ni u vrijeme Hrista i apostola.

Tertulijan je, međutim, unio paganske ideje u bogosluženju. On je učio prinošenju žrtvenih darova za mrtve i činjenju znaka krsta na čelima bogoslužitelja. On je takođe ljude tri puta uranjao u vodu da bi ih krstio. Tertulijan je otvoreno priznao da je ove ideje usvojio iz paganskih učenja i nije ih mogao podržati iz Svetog Pisma, ali je naučavao da ako hrišćani usvoje neke paganske rituale priključivanje hrišćanstvu biće olakšano.

Na *Wikipediji* nalazimo šta je Tertulijan vjerovao o Božanstvu:

„Tertulijan je bio samo preteča nikačke doktrine i nije uspostavio nepromjenjivo trojstvo. Njegova upotreba trojstva (latinski: trinitas) naglašavala je višestruki karakter Božji. U raspravi sa

Prakseasom on je koristio riječi ‘Trojstvo i ekonomija, osobe i supstancija.’ Sin se razlikuje od Oca, a Duh i od Oca i od Sina. ‘Ovo troje su jedna supstancija, ne jedna osoba; i rečeno je: ‘Ja i Otac jedno smo’ ne u pogledu singulariteta broja već jedinstva supstancije.’ U svojoj knjizi Tertulijan protiv Prakseasa, on takođe konstatuje da Sin nije bio su-vječan sa Ocem i da je imao početak kao začeti Sin Božji. On takođe nije učio da je sveti Duh doslovno biće. Tako doktrina o trojstvu kakvu poznajemo danas nije čak ni došla od čovjeka koji je uveo riječ trojstvo.“

Dakle, doktrina o trojstvu nije bila formalizovana dugo nakon što je Biblija kompletirana i dugo posle smrti apostola, i takođe dugo nakon što je umro čovjek koji je uveo pojam trojstva. Prošli su vjekovi dok su kasniji teolozi razvrstali svoja vjerovanja i formulisali dogmu o trojstvu.

Ali teološka objašnjenja ova doktrine nipošto nisu jasna. Religijski pisac A.W. Tozer u svojoj knjizi *Poznavanje Svetog konstataju* da je trojstvo „neshvatljiva misterija“ i da pokušaji da se razumije „moraju zauvijek ostati besplodni“. On priznaje da su crkve, „bez pretenzija da shvataju“ ipak nastavile da uče ovu doktrinu. (1961, pp. 17,18) On zatim značajno zaključuje: „Činjenica da se ne može zadovoljavajuće objasniti, osim da se bude protiv nje, ide u njenu korist.“ (A.W. Tozer, *The Knowledge of the Holy*, p. 23)

The New Unger's Bible Dictionary u svom članku o trojstvu priznaje da je koncept trojstva ljudski neshvatljiv: „Svi koji su se promišljeno bavili ovim predmetom priznaju da nas otkrivenje Svetog Pisma ovdje vodi u prisustvo duboke misterije, i da su svi ljudski pokušaji da se izrazi nužno nesavršeni.“ (1988, p. 1308)

Siril Ričardson, profesor crkvene istorije na njujorškom *Union Theological Seminary*, iako i sam posvećeni trinitarac, kaže ovo u svojoj knjizi *Doktrina o Trojstvu*: „Dakle, moj zaključak o doktrini o Trojstvu je da je ona vještački konstruisana... To proizvodi prije zbrku nego razjašnjenje; i dok su problemi kojim se bavi realni,

rješenja koja nudi nisu prosvjetljujuća. Ona je postavila za mnoge hrišćane mračne i misteriozne iskaze koji su napokon besmisleni, jer nije dovoljno jasna u svojoj upotrebi termina.“ (1958, pp. 148, 149)

On je takođe priznao: „Puno toga u odbrani Trojstva kao ‘otkrivene’ doktrine je izvrđavanje primjedbi koje se mogu pokrenuti protiv nje.“ (p. 16)

Rječnik religijskog znanja (Dictionary of Religious Knowledge) konstatuje u pogledu trojstva: „Precizno šta je ta doktrina, ili prije precizno kako se ona objašnjava trinitarci se ne slažu međusobno.“ (Lyman Abbot, urednik, 1885, „Trinitarci“)

Zašto čak i oni koji vjeruju u doktrinu o trojstvu nalaze da je ona tako teška za objasniti?

Odgovor je prosto jednostavan a ipak šokantan. Zato što to nije biblijsko učenje! Ne možete dokazati ili objasniti nešto iz Biblije što nije biblijsko. Biblija je naš jedini pouzdani izvor božanskog otkrivenja. I istina koju ćemo vidjeti je da koncept trojstva jednostavno nije dio Božjeg otkrivenja čovječanstvu.

Slijede priznanja od izvjesnog broja respektabilnih izvora i autora koji, dok sami podržavaju trojstvo, priznaju da se pojam trojstva i ta doktrina ne nalaze u Bibliji.

The International Standard Bible Encyclopedia priznaje da je „trojstvo termin iz drugog vijeka koji se nigdje ne nalazi u Bibliji, a Sveti Pismo ne prezentuje nijedan gotov trinitarski iskaz.“ (1988, Vol. 4, „Trinity“, p. 914). Ova enciklopedija dalje konstataže da su „crkveni oci kristalizovali doktrinu u vjekovima koji su uslijedili“ – dugo nakon što su apostoli sišli sa scene.

Martin Luter, njemački sveštenik koji je pokrenuo protestantsku Reformaciju, je rekao: „Zaista je tačno da se pojam ‘trojstvo’ nigdje ne nalazi u Svetom Pismu, već je osmišljen i izumljen od čovjeka.“ (reprodukovan u Propovijedima Martina Lutera, John Lenker, urednik, Vol. 3, 1988, p. 406)

Istoričar i pisac naučne fantastike H.Dž. Vels u svojoj zapaženoj knjizi *The Outline of History* konstatiše: „Nema dokaza da su Isusovi apostoli ikad čuli za trojstvo – u bilo kom smislu od njega.“ (1920, Vol. 2, p. 499)

The Harper-Collins Encyclopedia of Catholicism kaže: „Danas se, međutim, učenjaci generalno slažu da ne postoji doktrina o Trojstvu kao takva ni u Starom ni Novom zavjetu... Daleko je iznad namjere i misaone forme Starog zavjeta pretpostavka da se jedna hrišćanska doktrina iz kasnog četvrtog ili trinaestog vijeka može tu pronaći... Isto tako, Novi zavjet ne sadrži eksplicitnu doktrinu o Trojstvu.“ (Richard McBrien, generalni urednik, 1995, “God,” pp. 564, 565)

I Harper-Collins Bible Dictionary konstatiše: „Formalna doktrina o Trojstvu kakva je definisana od strane velikih crkvenih sabora četvrtog i petog vijeka ne može se naći u Novom zavjetu.“ (Paul Achtemeier, urednik, 1996, “Trinity”)

Profesor Charles Ryrie je pisao: „Mnoge doktrine su prihvocene od evangelika kao jasna učenja Svetog Pisma za koje ne postoje dokazni tekstovi. Doktrina o Trojstvu je najbolji primjer. Pošteno je kazati da Biblija jasno ne uči doktrinu o Trojstvu... U stvari, ne postoji niti jedan dokazni tekst, ako pod dokaznim tekstom podrazumijevamo stih ili pasus koji ‘jasno’ konstatiše da ima jedan Bog koji egzistira u tri osobe.“ (Basic Theology, p. 89)

On dalje kaže: „Gornje ilustracije dokazuju greške u zaključivanju da ako se nešto ne može tekstualno dokazati iz Biblije mi ne možemo jasno učiti rezultate... Ako je bilo tako, ja ne mogu učiti doktrinu o Trojstvu.“ (Ibid, p. 90)

Shirley Guthrie, profesorica teologije na *Columbia Theological Seminary* je pisala: „Biblija ne uči doktrinu o Trojstvu. Niti je sama riječ ‘trojstvo’ ni takav jezik kao ‘jedan u trojici’, ‘trojedini’ ili ‘suština (ili ‘substancija’), i tri ‘osobe’ biblijski jezik. Jezik ove doktrine je jezik antičke crkve preuzet iz klasične grčke filozofije.“

(Christian Doctrine, 1994, pp. 76, 77)

Millard Erickson koji je istraživač profesor teologije na *Southwestern Baptist Theological Seminary* piše da Trojstvo „nije jasno ili eksplisitno učenje nigdje u Svetom Pismu, pa se ipak smatra centralnom doktrinom, nužnom za hrišćansku vjeru. U tom pogledu, ono ide nasuprot onom što je virtualno aksiom biblijske doktrine, naime, da postoji direktna korelacija između jasnoće neke doktrine Pisma i njene presudnosti za vjeru i život crkve. U pogledu poteškoća o ovom predmetu i veličine napora koji se utroši za održavanje ove doktrine, možemo se zaista zapitati šta može opravdati svu ovu nepriliku.“ (*God in Three Persons: A Contemporary Interpretation of the Trinity*, p. 12)

On dalje konstatiše da učenje o trojstvu „nije prisutno u biblijskoj misli, ali se pokreće kad se biblijska misao pritisne u stranom kalupu [grčkog koncepta]. Tako, doktrina o Trojstvu ide izvan i čak izvrće ono šta Biblija govori o Bogu.“ (*Ibid*, p. 20)

On takođe konstatiše: „Tvrdi se da je doktrina o Trojstvu veoma važna, krucijalna, i čak osnovna doktrina. Ako je to zaista slučaj, zar ne bi trebala biti negdje jasnije, direktnije i eksplisitnije navedena u Bibliji? Ako je ovo doktrina koja naročito konstituiše hrišćansku jedinstvenost... kako može biti samo implicitna u biblijskom otkrivenju? ... Jer ovo je izgleda krucijalna stvar gdje Sveti Pismo ne govori glasno i jasno.

Malo direktnog odgovora se može dati na ovu optužbu. Malo je vjerovatno da se ijedan tekst Svetog Pisma može pokazati da uči doktrini o Trojstvu na jasan, direkstan i neobmanjivački način.“ (*Ibid*, pp. 108, 109)

Pošto se trojstvo ne nalazi u Bibliji i to priznaje toliko učenjaka i teologa, kako je onda ono počelo da se smatra tako važnim učenjem? Profesori teologije Roger Olson i Christopher Hall objašnjavaju dio ove zagonetke u njihovoј knjizi *The Trinity*: „Razumljivo je da važnost koja se stavlja na ovu doktrinu zbunjuje

toliko puno hrišćana laika i studenata. Ona nigdje nije jasno i nedvosmisleno navedena u Svetom Pismu... Kako može biti tako važna ako nije eksplisitno navedena u Svetom Pismu?...

Doktrina o Trojstvu se postepeno razvijala nakon kompletiranja Novog Zavjeta u jeku sukoba, ali crkveni oci koji su je razvili su vjerovali da oni jednostavno objašnjavaju božansko otkrivenje i uopšte ne špekulišu ili uvode nove ideje. Doktrina o Trojstvu u punoći izražena je u četvrtom vijeku na dva velika ekumenska (sveopšta) sabora: Nikeji (325. n.e.) i Konstantinopolju (381. n.e.).“ (2002, pp. 1, 2)

Vidimo iz ovog i drugih prethodno citiranih izvora da je ideja o trojstvu strana biblijskim piscima. Zapravo, kao što mnogi od ovih izvora otvoreno priznaju, doktrina o trojstvu se razvila znatno kasnije u razmaku od nekoliko vjekova. Da bismo razumjeli faktore koji su doveli do uvođenja ovog vjerovanja, prvo se moramo vratiti Vavilonu.

3. Pagansko porijeklo doktrine o trojstvu

Mnoge će iznenaditi saznanje da absolutni počeci doktrine tri u jedan idu pravo do Vavilonske kule u ravnici Senar pored rijeke Eufrat mnogo generacija unazad do vremena posle Potopa. U vrijeme izgradnje Vavilonske kule, ljudski rod se namnožio i govorio jednim jezikom (Postanje 11:1-4). Huš koji je bio sin Hama i unuk Noja (Postanje 10:1,6), napravio je plan sa svojim sinom Nimrodom kako da zavladaju svijetom preko nemoralne falsifikovane religije. Nimrod je bio začetnik obožavanja sunca i osnivač Vavilona. Targumi kažu: „Nimrod je postao moćan čovjek grijeha, ubica nevinih ljudi, i pobunjenik pred Gospodom.“

Tako je početak Nimrodotog plana imao svoje porijeklo u Babelu koji je kasnije poznat kao Babilon ili Vavilon. Ovaj grad Vavilon čija kula je dosezala do neba izgradio je Nimrod (Postanje 10:8-10; 11:4). Oni su kulu nazvali „Babel“, „kapija k nebu“, ali Bog je nazvao „zbrka“, i tu je Bog pomeo jezik naroda, što ih je primoralo da se raziđu. Ovi ljudi su željeli jednu vladu da vlada svijetom i jednu religiju da upravlja srcima ljudi. To je bio pokušaj Sotone da odbaci Boga i Njegov autoritet, ali Gospod je sišao i zaustavio pobunu u odbrani svog naloga da se ljudski rod raseli po zemlji (Postanje 9:1) tako što im je pomeo jezik. Tako su oni prestali sa gradnjom i rasijali se po različitim krajevima svijeta (Postanje 11:8,9).

Nimrod je imao plan da učvrsti svoj zli religijski sistem i tako je oženio vlastitu majku Semiramis i samu duboku uvučenu u okultizam. Ona je bila prva obožena kraljica Vavilona a Nimrod prvi oboženi kralj.

Sledbenici Nimroda i Semiramis bili su toliko moralno i duhovno pali da su žrtvovali malu djecu u službi Sotoni. Ovo je

postala uobičajena praksa dok nije Šem (Sim), jedan od Nojeva tri sina, u svom gnjevu ubio Nimroda i rasjekao ga na komade kao primjer drugima da ne čine takve gnušne grijehe.

Aleksandar Hislop u svojoj knjizi *Dva Vavilona* kaže: „Vavilonska kula bila je u stvari za obožavanje Sotone u formi vatre, sunca i zmije. Međutim, služba Sotoni se nije mogla otvoreno vršiti zbog mnogih koji su još uvijek vjerovali u pravog Boga Nojevog. Tako je misterijska religija počela u Babelu gdje se Sotona mogao obožavati u tajnosti.“ (Alexander Hislop, *The Two Babylons*, 2nd American ed. [Neptune, New Jersey: Loizeaux Brothers, 1959] 5, 24)

Zbog Nimrodove smrti, njegovi sledbenici i Semiramis plašili su se da nastave sa svojom službom Sotoni iz straha da ono što se dogodilo Nimrodu može da se desi i njima, pa se tako misterijska religija razvila u Babelu gdje se Sotona mogao obožavati u tajnosti. Isto se događa u ovim poslednjim danima. Sotona koristi misterije i obmane da prevari ljude da misle da obožavaju pravog Boga dok u stvari obožavaju Sotonu.

Falsifikovana religija je bila prekinuta na kratko vrijeme ali Semiramis je imala „sjajnu“ ideju kako da opet oživi svoju i Nimrodotu pagansku religiju u novoj formi. Nije prošlo dugo od smrti njenog supruga Nimroda dok je Semiramis ostala trudna. Ona je tvrdila da kad je Nimrod umro da je izašao na sunce, te je tako sunce postalo simbol Nimroda. Govorila je narodu da je sunčev zrak došao na nju te je zatrudnila sa djetetom što je u stvari bio Nimrodot povratak u reinkarnaciju boga sunca. Ovo dijete nazvano je Tamuz, a sve troje je obožavano kao personifikacija boga sunca, i ovo je prvo mjesto gdje trojstvo ulazi u postojanje. Ali ova misterijska religija nije bila ništa drugo do služba Sotoni.

„Trojstvo ima svoj početak u antičkom Vavilonu sa Nimrom, Tamuzom i Semiramis. Semiramis je zahtijevala obožavanje za svog supruga, sina i nju samu. Ona je tvrdila da je njen sin bio

oboje – otac i sin. On je bio ‘bog otac’ i ‘bog sin’ – prvo božansko neshvatljivo trojstvo.“ (The Two Babylons, Alexander Hislop, p. 51)

Tako je Semiramis proglašila da je njen muž Nimrod bio bog, a ona kao žena Nimrođova boginja. Zatim se proglašila „Kraljicom nebeskom“ i da se kao takva treba obožavati. Tvrdila je da je njen duh bio mjesec i da će kad umre prebivati na Mjesecu, kao što je Nimrod već na Suncu. Ovaj sistem paganizma se predstavljao kao prava religija, dok je u stvari bio služba đavolu. On se nametao ljudima kao istina Božja ali u realnosti je bio Sotonino remek djelo i „tajna bezakonja“.

Semiramis i njeni satanski sveštenici bili su duboko u okultizmu i majstori laži i obmane. Svuda po svijetu gdje se širio ovaj kult postavljane su statue ili idoli majke i djeteta. Semiramis je uskoro slavljenja kao „Kraljica nebesa“ (Aštarta). Njen simbol postao je mjesec a Nimrod je prozvan Balom, bogom sunca, te je otuda njegov simbol postalo sunce.

Tako nalazimo da trojstvo ima svoje porijeklo nazad do Vavilona. Da se Bog nije umiješao i pomeo jezike ne bismo imali nikakvu nadu da imamo istinu danas. Takođe nalazimo da je obožavanje tog trija prenijeto na sve različite kulture do danas, ali pod raznim imenima zbog pometnje jezika opisane u Postanju 11. glava.

Egipatsko trojstvo činili su Oziris, Horus i Izis. U Grčkoj to su bili Zevs, Apolon i Atina. U Indiji Brama, Višnu i Šiva, poznati kao „sveto Trimurti“ („sveto trojstvo“).

Na arheološkim artefaktima često se mogu vidjeti sa žutim oreolom oko glava, što predstavlja boga sunca. Rimski sistem usvojio je iste te simbole i prenio kompletno pagansko nasleđe iz Vavilona. Većina ljudi pogrešno misli da oreoli predstavljaju svetost tih ljudi, dok u stvari predstavljaju boga sunca. I kad već pomognemo Rim, pagansko trojstvo starog Rima činili su Jupiter, Mars i Venera.

Horus, Oziris i Izis

Brama, Višnu i Šiva

Otac, Sin i Sveti Duh

Ovih nekoliko primjera svakako ne čine puni spisak ali u mnogim kulturama i paganskim sistemima bogosluženja na kraju nalazimo da obožavanje njihovih bogova uvijek završava sa trojicom. Zajednički imenitelj je da su svi počeli na istom mjestu, što je potpuno logično ako imamo u vidu raseljavanje naroda po zemlji nakon Vavilonske kule i umnožavanje populacije. I na različitim jezicima ovi „bogovi“ su nosili različita imena. Koliko se može pratiti unazad antička istorija svijeta, nalazimo da su sve poznate kulture imale tri u jedan trojedinog boga.

1. Uvijek se nalaze tri bića u ovom trojedinom bogu.
2. Jedno je otac, drugo majka i treće sin.
3. Sin je takođe suprug majke.
4. Sin je inkarnacija oca.
5. Zimski solsticij (25. decembar ili 7. januar po starom julijskom kalendaru) bio je vrijeme u kojem su svi bogovi sunca od Ozirisa do Jupitera i Mitre proslavljeni (njihov rođendan).
6. Sve troje su oboženi kao bogovi.
7. Često se za ovo troje kaže da su jedan bog. To jest, jedan u tri oblika, ili tri u jedan.
8. Otac se često ne pominje i umjesto toga obožavaju se sami majka i sin.
9. Ponekad se pagansko trojstvo vidi kao jedan bog koji igra

tri uloge i u paganskoj umjetnosti predstavlja se sa tri glave.

10. U drugim slučajevima, jedan bog se vidi sa tri lica na jednoj glavi.
11. U nekoliko ogranaka paganizma, treće lice ovog trojstva se smatra zlim i uništiteljom.

U poslednjoj verziji, prvo lice je stvoritelj, drugo lice je održavalac, a treće lice je uništitelj.

Nijedan takav koncept nikad se ne može naći u Bibliji i izvornom hrišćanstvu!

Aleksandar Hislop sumira trojstvo na sledeći način: „Sve ovo je postojalo od antičkih vremena. Dok je bilo prekriveno idolatrijom, prepoznavanje trojstva bilo je sveopšte u svim antičkim narodima svijeta.“ (The Two Babylons, pp. 17, 18)

„Termini Otac, Sin i Duh su samo simboli koji označavaju tri manifestacije Boga ... Bog izlazi od Sebe u vječnom Sinu, vraćajući se Sebi u Vječnom Duhu.“ (Dictionary of All Scriptures and Myths, by G.A. Gaskell, p. 770) Ovaj Rječnik koristi filozofske svete spise svih religija, kao što su oni koje su proizveli Zaratustra (Zoroaster), Filon Aleksandrijski, Svedenborg, Buda, Hermes, Kabbala, itd. kako bi izveo svoje definicije – stoga su date definicije mistične, okultne i spiritualističke prirode.

Dakle, učenja koja se nalaze u doktrini o Trojstvu potiču iz „svetih“ mističnih, okultnih i spiritističkih spisa iz različitih **nebiblijskih izvora**. Ovo je centralna doktrina Vavilona-Rima koja uči laži o Bogu da obmanjuje kao što to čini Majka bludnicama i gadost koja pustoši zemlju. Otkrivenje 17. i 18. glava prorokuju o Vavilonu koji svojom konfuzijom truje cijeli svijet! „Prodor religije Vavilona postao je toliko opšti i dobro poznat da je Rim nazvan ‘Novi Vavilon’.“ (Faith of our fathers 1917 ed. Cardinal Gibbons, p. 106)

4. Paganska matematika i trojstvo

Važno je zapaziti matematiku doktrine o trojstvu. Otac je Bog, Isus je Bog, sveti Duh je Bog, a ipak nema tri boga već samo jedan Bog, i to je trojstvo. Drugim riječima, $1+1+1=1$. Ovo naravno uopšte nema smisla i pošto se ne nalazi u Bibliji moramo vidjeti odakle zaista dolazi.

Prvo trojstvo tri u jedan bilo je obožavano u tri faze sunca.

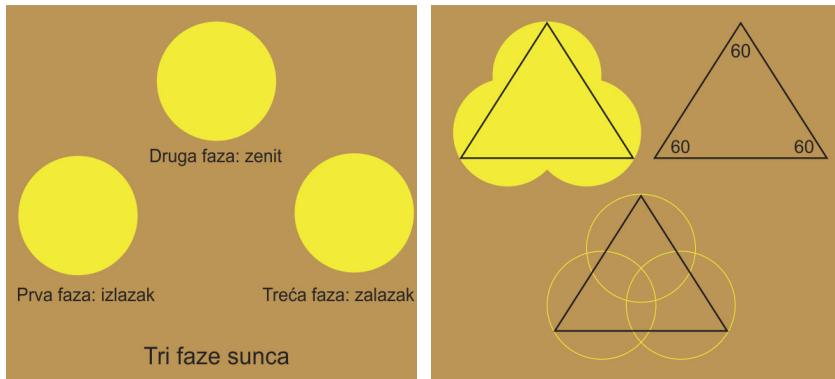
- 1) Novorođenje u zoru.
- 2) Zrelost i puni rast u podne.
- 3) Starost i umiranje na kraju dana.

Sve troje je naravno bilo jedno božansko biće – sunce. Tako je glavni medijum preko kojeg je Sotona obožavan bilo sunce. Oni su zapazili da sunce ima tri različite faze koje se dobro uklapaju sa njihovim vjerovanjem pošto su već obožavali troje. Tako je sunce bilo obožavano kao tri boga. Izlazak i novo rođenje sunca, zrelost i puni rast sunca u podne i umiranje sunca na kraju dana. Ipak, dok su obožavali sunce kao tri boga, to nisu bila tri boga već jedan bog. Drugim riječima, $1+1+1=1$. Tu se nalazi istinsko porijeklo doktrine o trojstvu. I ovo je pridruženo misterijskoj religiji i obožavanju Sotone. Kako su se misterije umnožavale i razvijale u složeni nerazumljivi sistem, to je duhovnoj i političkoj „eliti“ bilo lakše da se predstavljaju kao posrednici između ljudi i boga/bogova te imaoći i čuvari „svetih tajni“.

„Tri je postao najjuniverzalniji broj božanstva. Obožavanje sunca je jedan od najprimitivnijih oblika religije, i rani ljudi su ponkad pravili razliku između izlaska, podneva i zalaska sunca. Egipćani su, na primjer, podijelili boga sunca u tri božanstva: Horusa, izlazeće sunce, Ra ili Re, podnevno sunce, i Oziris, staro zalažeće sunce.“ (Egyptian Deities, New International Encyclopedia.

NY: Dodd, 1917. Volume 7, p. 529)

I sve ovo počelo je u Vavilonu. Tako je prilikom seoba naroda svaka grupa ponijela sa sobom taj isti koncept ali pod različitim imenima i određenim kasnijim lokalnim modifikacijama i tradicijama.

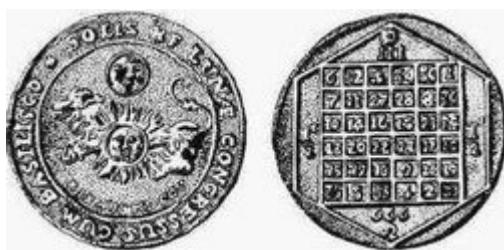
Pagani su takođe vjerovali da su ove tri faze sunca bile manifestacije vrhovnog božanstva kao što je evidentno kod egipatskih bogova sunca. To je postalo poznato kao tri u jedan bog. Da bi bili u stanju ispravno predstaviti svog boga sunca, oni su kombinovali sve tri faze sunca u jednu, a rezultat toga bila je slika onoga što zaista vjeruju. Kad sva tri dijela spojite, imate jedno i ovaj simbol je postao simbol boga sunca, a biće iza tog obožavanja bio je Sotona.

Oni su otkrili da je ovaj simbolizam vrlo učinkovit i koristili ga da prikriju svoju stvarnu religiju. Ova tri povezana kruga formirala su jednakostranični trougao. Sa jednakostraničnim trouglom sve strane su jednake i zatvaraju luk od 180 stepeni. Svaka strana predstavljala je fazu sunca sa svakim uglom trougla od 60 stepeni. Ne treba mnogo mudrosti da se dođe do sledećeg koraka, $60+60+60$, predstavljenih sa tri šestice – 666.

„Drevni Vavilonjani prepoznali su doktrinu o trojstvu, ili tri

lica u jednom bogu, kao pojavu iz složenog boga sa tri glave koji je dio njihove mitologije, i upotrebu jednakostraničnog trougla takođe kao amblema tog trojstva u jedinstvu.“ (Thomas Dennis Rock, The Mystical Woman and the Cities of the Nations, 1867, pp. 22, 23)

Takođe je značajno da su Vavilonjani koristili seksagesimalni (sa bazom 60) numerički sistem iz kojeg dolaze 60 minuta u jednom satu, 60 sekundi u jednom minutu, 360 (60×6) stepeni u krugu i 60 stepeni u svakom uglu jednakostraničnog trougla, itd. 360 podijeljeno sa 10 = 36, a $6 * 6 = 36$.

Ovo potiče iz njihovog sistema obožavanja 36 vrhovnih bogova, što uključuje boga sunca kao broja jedan za koga su vjerovali da je otac svih drugih bogova (Nimrod),

a mjesec je bila majka boginja (Semiramis) kao broj dva. Ostali bogovi od 3 do 36 smatrani su djecom boga sunca, i uključivali su različite zvijezde i konstelacije (sazvežđa) sa kojima su ti bogovi povezivani. Ovi brojevi od 1 do 36 ukupno čine 666, koji je takođe pripisivan bogu sunca pošto je on bio otac svim njihovim bogovima. Računica jednostavno ide ovako: $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 + 10 + 11 + 12 + 13 + 14 + 15 + 16 + 17 + 18 + 19 + 20 + 21 + 22 + 23 + 24 + 25 + 26 + 27 + 28 + 29 + 30 + 31 + 32 + 33 + 34 + 35 + 36 = 666$. Zapazite da vavilonski solarni amulet sa brojevima 1 do 36 i brojem 666 ispod ovih brojeva predstavlja sunce. Brojevi su tako poređani da se svaki red i kolona kao i dvije dijagonale zbrajaju u 111. Oni su se bojali svojih bogova i vjerovali da ovi amuleti imaju veću moć da ih zaštite od udara njihovog gnjeva sa ovim rasporedom brojeva. Ove solarne pečate gotovo je nemoguće pronaći danas jer se najveći broj njih nalazi u privatnom

vlasništvu gdje Sotona i želi da budu. Ovo pravo porijeklo broja 666 je poznato malom broju ljudi, opet upravo kao što Sotona želi pošto otkriva jako puno istine o tome što je zaista ovaj broj i kome Bog sada pripisuje taj broj (vidi: Otkrivenje 13. glava).

Tako su pagani koristili ove simbole i brojeve da prikriju obožavanje koje su davali Sotoni, a obožavanje boga sunca ili Sotone postala je religija 666. I naravno u Bibliji nam je rečeno da je ovo broj zvijeri i broj čovjekov (Otkrivenje 13:18). Biblija daje brojne smjernice za prepoznavanje „zvijeri“ i sistema lažnog misterijskog bogosluženja koji se i danas – sa razlogom – naziva Vavilonom: „Na čelu joj je bilo napisano ime: ‘Tajna, Vavilon Veliki, majka bludnicama i zemaljskim gadostima.’“ (Otkrivenje 17:5)

Na slici lijevo je tzv. Štit Trojstva. Precizno porijeklo ovog tipa dijagrama je nepoznato, ali se smatra da je nastao pod uticajem eksperimenata u 12. vijeku u simbolizovanju trojstva u apstraktnoj vizuelnoj formi. Ovo je Bog koji se obožava u rimo-katoličkom sistemu. Oni obožavaju Boga koji je tri u jednom i jedan u trojici. Jasno je da taj koncept ne potiče iz Biblije već se može pratiti unatrag sve do Vavilona. Uprkos tome što je porijeklo Štita Trojstva nepoznanica, lako je zapaziti upadljive

sličnosti u simbolizmu iz Vavilona tako da apsolutno porijeklo ovog dijagrama seže mnogo dalje u prošlost. Zapazite da i ovdje nalazimo jednakostranični trougao i tri kruga koji predstavljaju ove bogove, uz razliku što sada imamo i krug u sredini koji pokazuje da su sva tri boga navodno jedan bog. Ovaj koncept o sva tri bića

u jednom bogu je iz Vavilona i ne nalazi se u Bibliji niti pripada učenju apostola ili Hrista.

Doktrina o trojstvu predstavljena ovim dijagramom pokazuje da Isus nije Sin Božji već je On takođe Bog i prema tome svoj vlastiti Sin. A naš nebeski Otac nije samo naš Otac već takođe Bog te otuda Bog je svoj vlastiti Otac. To takođe znači da je Bog poslao samog sebe u svijet, umro da pomiri svijet sa samim sobom, podigao samog sebe iz mrtvih, vaznio samog sebe na Nebo, da se moli sam pred sobom na nebesima da pomiri svijet sa sobom, i da je jedini posrednik između čovjeka i samog sebe. To bi takođe značilo da se Bog u Getsimanskom vrtu molio samom sebi, da Ga, ako je to moguće, mimoide časa koju je namijenio sam sebi. Da li vas ovo zbumnjuje? Biblija pak kaže: „Bog nije Bog nereda (zbrke).“ (1. Korinćanima 14:3) Sotona jeste. Treba li da očekujemo nešto drugo od ove doktrine koja nije biblijska već dolazi iz Vavilona (što znači zbrka) i u stvarnosti je obožavanje Sotone?

I ako zaista razumijemo implikacije tri u jedan doktrine trojstva tada nam neće biti teško da povežemo stvari ko se tu zapravo obožava.

„Puranas, jedna od hinduističkih biblija od prije više od 3.000 godina, sadrži sledeći pasus: ‘O vi tri Gospoda! Znajte da ja poznajem samo jednog Boga. Informišite me, stoga, koji od vas je pravo božanstvo, da mu mogu samom iskazati svoju odanost.’ Tri boga, Brama, Višnu i Šiva, počeli su mu se manifestovati, odgovorivši: ‘Nauči, o bogomoljče, da nema stvarne razlike između nas. Ono što ti izgleda tako je samo privid. Jedno biće se javlja pod tri oblika putem djela stvaranja, očuvanja i uništenja, ali on je jedan.’ Otuda je trougao bio prihvaćen od svih antičkih naroda kao simbol Božanstva... Među svim paganskim nacijama trojka se smatrala kao poglavar mističnih brojeva, zato što, kao što Aristotel primjećuje, ona sadrži u sebi početak, sredinu i kraj. Otuda nalazimo da ona označava neke attribute skoro svih paganskih bogova.“

(Sinclair, pp. 382, 383)

Na sledećoj slici vidimo preplitanje tri kruga ili njihovih sekcija. Ovo je poznato kao triketra gdje se tri povezane sekcije mogu zamijeniti za cjelinu tako da se može koristiti dio svakog kruga umjesto cjeline. Ovaj simbol koji i dalje predstavlja trojedinog boga sunca se nalazi kroz različite kulture i razne paganske vjerske ustanove, i ovaj sistem je i dan danas itekako živ. Često ćete vidjeti triketru u raznim oblicima u hramovima, svetilištima, na crtežima, rezbarijama i gravurama.

„Triketra je satanski simbol koji ima svoje porijeklo u okultizmu. Uvijek je povezana sa paganskim vjerovanjima, satanskim praksama i vještičarenjem. Triketra se sastoji od tri šestice koje se preklapaju.

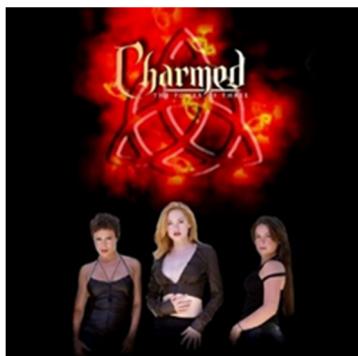
Ovaj logo je drevni simbol paganskog trojstva. Taj simbol je opet popularizovan preko sataniste Alistera Kroulija za Kraljevski luk (Lucifera) ili treći stepen masonskog reda.“ (New King James Omissions A.V. Publications.)

Ovaj simbol koriste i danas različita tajna društva. A kroz historiju možemo vidjeti njegovu progresiju tokom vremena. Na primjer, možete naći ovaj simbol na nekim vrlo interesantnim mestima. Evo nekih.

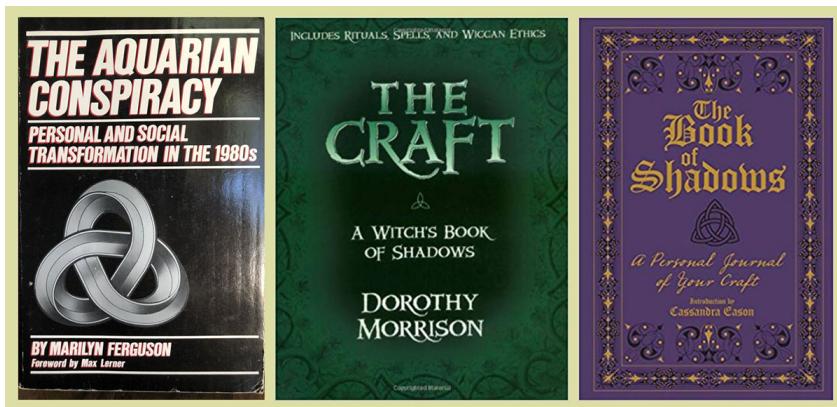
Na prvoj slici vidite vikanske putire ili pehare koje koriste vještice u svojim praksama. I koji je simbol na njima? 666, Sotona ili triketra. Zbog čega? Jer vještice komuniciraju sa Sotonom i demonima. Stoga nije iznenađenje što tu nalazimo takav

simbol.

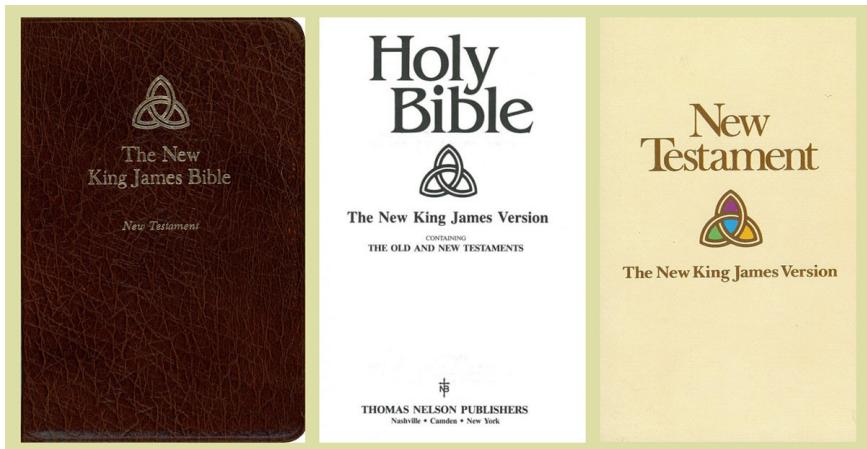
Sledeća slika je iz jedne TV serije o tri vještice, ne četiri, već tri vještice, što je samo po sebi intrigantno. I u tom pravcu ide i simbol koji one koriste koje je simbol boga sunca ili trojedinog boga. Izgleda da se svijet obučava da prihvati nešto tako da moramo biti veoma oprezni šta gledamo i čemu se izlažemo.

Evo još nekih na knjigama *Vodolijska zavjera* (The Aquarian Conspiracy) sa tri povezane šestice, *Vještina* (The Craft), koju ako pažljivije pogledate ima malu triketru na sredini korica. I poslednja je vješticija *Knjiga sjenki* (The Book of Shadows). Još jednom nalazimo simbol boga sunca, tri u jednom boga, simbol za Sotonu. Vještice ne kriju kome su lojalne.

Koliko god to može biti šokantno, naći ćete ovaj simbol i na nekim izdanjima King James Biblije i New International Version Biblije. Tako je ovaj simbol čak našao svoj put na Bibliji gdje ne pripada. To nije simbol biblijskog Boga već boga sunca. Kad čitate

unutar korica Biblije, ako ima triketre na njima, u opisu stoji da je to antički simbol trojstva. Ali ovi simboli pripadaju Sotoni i trojedinom bogu sunca, što je simbolika obožavanja đavola.

vidjeti ilustracije koje otkrivaju satanističko porijeklo tih doktrina gdje se koriste sunčevi diskovi ili oreoli oko glava koji navodno predstavljaju Oca, Sina i Svetog Duha.

Takođe se mogu zapaziti trouglovi oko glava na nekim slikama ili tri kruga koja očito predstavljaju sunce ili drugi sa jednim krugom sunca sa zracima. Paganski likovi su toliko očigledni i

Ovo su korice nekih (navodno hrišćanskih) knjiga, uključujući adventističku knjigu o trojstvu gdje autori uče vjernike te crkve nebiblijskoj i paganskoj doktrini o trojstvu. Takođe se u mnogim sličnim izdanjima mogu

pojavljuju se mnogo puta na svakoj slici tako da je slučajnost nemoguća. Bog je u starom Izraelu nalagao da se takvi paganski likovi unište: „Uništite sve njihove kamene kipove i sve njihove livenе likove, i opustošite sve njihove svete uzvišice.“ (4. Mojsijeva 33:52)

Trinitarci, kao oni koji su pisali ovakve knjige, će poreći i izmijeniti istinu kako bi podržali svoje vjerovanje i kazati da trostvo nema korjene u paganizmu, ali težina dokaza je ogromna i ne može se izbjegći. Kao što svi stručnjaci kažu, tri u jedan bog se ne može naći u Svetom Pismu ali se nalazi u paganizmu u obožavanju boga sunca. Biskupi koji su formulisali doktrinu o trostvu imali su početke u papskoj crkvi koja je odbacila držanje Subote u korist nedjelje koja dolazi iz obožavanja sunca, kao i niz drugih učenja koja imaju svoje korjene u paganizmu. Biskupi koji su formulisali doktrinu o trostvu bili su zastranili u grčkoj i platoskoj filozofiji i ne može biti nikakve sumnje da je to uticalo na njihove religijske poglede i učenja.

Paganski vavilonski sveštenici imali su prvosveštenika koji je nosio titulu Pontifeks Maksimus (prevedeno na latinski, što znači da su imali vrhovnog paganskog poglavara ili doslovno Najvećeg Pontifa).

Ko je, dakle, Pontifeks Maksimus ili glavni sveštenik sadašnjeg Vavilona? Papa! On ima broj 666. Treba li onda da nas iznenadi što nalazimo satanski simbol zvani trikvetra na papskoj mitri?

„Za ovo je potrebna mudrost: Ko je razuman, neka izračuna broj zvijeri, jer je to čovjekov broj, a njen broj je šesto šezdeset i šest.“ (Otkrivenje 13:18) Bog nam je dao ovu informaciju koju mnogi propuštaju da razumiju jer su previše zauzeti obožavanjem bogova Vavilona.

Do drugog vijeka, vjerni članovi istinske Božje zajednice uveliko su bili rasijani pod talasima smrtnog progonstva i nalazili su se uglavnom u ilegalu. Oni su se čvrsto držali biblijske istine o Isusu Hristu i Bogu Ocu koja je sve više bila izložena pritisku kako zvaničnog judaizma s jedne strane tako paganizma i nominalnog hrišćanstva koje je stremilo ekumeni i kompromisima. Crkva koja je rasla pred svijetom u moći i uticaju gradila je na otpadu u ljudskoj mudrosti i za nekoliko kratkih vjekova postala dominantna u moćnoj Rimskoj imperiji. Da li vjerujete da je bio moguć takav rast i uticaj u svijetu za koji Božja Riječ konstatuje da se nalazi pod Zlim bez izdaje istine i suptilne zamjene biblijskog Boga paganskim božanstvima?

Sotona je želio da bude obožavan kao Najviši (Isajja 14:12-14) i želio je da ima svoj dan bogosluženja. Tako je služba suncu pokrenula svetkovanje nedjelje u crkvi umjesto pravog dana bogosluženja koji je sedmi dan u sedmici, i danas poznat kao Subota. Uporedi i u uskoj vezi s tim, lansirana je paganska doktrina o trostvu. Paganizam je napokon počeo da se mijеša sa hrišćanstvom i zvanično je usvojen od strane papske crkve. Mnogi katolici poriču da se to ikad dogodilo ali njihova crkva i istorija ih demantuju.

„Upotreba hramova, i onih posvećenih određenim svećima, zatim ukrašavanje granama drveća u određenim prilikama; tamjan, svijeće i kandila; zavjetni prinosi za oporavak od bolesti; sveta vodica; azili; praznici i vremena, upotreba kalendara, procesije,

blagoslovi na poljima; svešteničke odežde, brijanje tjemena glave, vjenčani prsten, okretanje prema istoku, kasnije i ikone ili kipovi, možda i crkvene pjesme, i *Gospode, smiluj se* (Kyrie Eleison), sve je paganskog porijekla i posvećeno njihovim usvajanjem u Crkvu.“ (An Essay on The Development of the Christian Doctrine John Henry “Cardinal Newman”, p. 373)

„Često se čuje optužba... da je katolicizam prekriven mnogim paganskim premazima. Katolicizam je spreman prihvatići tu optužbu i čak od nje načiniti sebi hvalu... veliki bog Pan nije stvarno mrtav, on je pokršten.“ (The Story of Catholicism, p. 37)

„Zanimljivo je zapaziti koliko često se naša Crkva služila praksama koje su u opštoj upotrebi među paganima... Istina je, dakle, u izvjesnom smislu, da su neki katolički rituali i ceremonije reprodukcija onih iz paganskih vjerovanja...“ (The Externals of the Catholic Church, Her Government, Ceremonies, Festivals, Sacramentals and Devotions, by John F. Sullivan, p. 156, published by P.J. Kennedy, NY, 1942)

Iznenađujuće je da su mnogi protestanti prihvatili paganska nasleđa Katoličke crkve zdravo za gotovo iako je sasvim jasno da potiču od obožavanja sunca ili službe Sotoni iz Vavilona. Kad bi samo hrišćani željeli da saznaju pravu istinu umjesto što brane ono što je Sotona uveo u crkvu.

„Većina hrišćana pretpostavlja da je nedjelja biblijski odobren dan bogosluženja. Katolička crkva protestvuje jer je ona prenijela hrišćansko bogosluženje sa Subote na nedjelju tako da je svaki pokušaj sporenja i dokazivanja da je ta promjena napravljena u Bibliji i nepoštena i poricanje katoličkog autoriteta. Ako protestantizam želi da zasniva svoja učenja samo na Bibliji, treba da služi Bogu subotom.“ (Rome’s Challenge, www.immaculateheart.com/mary-online, Dec 2003)

„Naši oponenti ponekad tvrde da nijedno vjerovanje ne treba držati dogmatski koje nije eksplicitno navedeno u Svetom Pismu...“

Ali protestantske crkve su i same prihvatile takve dogme, kao što je trojstvo, za koje nema takvog preciznog autoriteta u Jevandeljima.“ (Assumption of Mary, Life magazine, Oct 30, 1950, p. 51)

Pitanje je postavljeno u Katoličkom Katehizmu.

P.: Šta je nedjelja, ili Dan Gospodnji uopšteno?

O.: To je dan posvećen od apostola u slavu najsvetijeg Trojstva, i u sjećanju da je Hrist naš Gospod ustao iz mrtvih u nedjelju i poslao svetog Duha u nedjelju te se stoga naziva Gospodnjim danom. Takođe se naziva nedjeljom od starog rimskog naziva *Dies Solis*, dan sunca, kojima je bio svet.“ (The Douay Catechism of 1649, p. 143)

Iz ovih interesantnih izjava vidimo da „svetkovanje nedjelje“ i „doktrina o trojstvu“ oboje dolaze od obožavanja sunca i Sotone u Vavilonu, i oboje je u hrišćanstvo unijela Katolička crkva koju Bog u Bibliji naziva Vavilonom ili Majkom bludnicama. Trojstvo je direktno povezano sa obožavanjem sunca, baš kao što je to i nedjelja (dan sunca).

5. Porijeklo doktrine o trojstvu u crkvi

Sada znamo apsolutno porijeklo doktrine o trojstvu ali rijetki razumiju kako je ona postala prihvaćena od crkve nekoliko vjekova nakon što je Biblija kompletirana. I kao što ste već vidjeli, njeni korjeni idu mnogo dalje u istoriju. Krajem prvog vijeka, kao što možemo zapaziti iz 3. Jovanove 1:9,10, uslovi su postali tako strašni da su lažni poslanici otvoreno odbijali da prime predstavnike apostola Jovana i ekskomunicirali prave hrišćane iz Zajednice!

O ovom turbulentnom periodu pisao je Edvard Gibon, čuveni istoričar, u svom klasičnom djelu *Istorija propadanja i pada Rim-ske imperije* kao o „tamnom oblaku koji se nadvrio nad crkvom prvog vijeka.“ (Edward Gibbon, *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*, 1821, Vol. 2, p. 111)

Nije prošlo dugo dok su istinske sluge Božje postali marginalizovana i rasijana manjina među onima koji su sebe nazivali hrišćanima. Vrlo različita religija, sada u kompromisu sa mnogim konceptima i praksama ukorijenjenim u drevnom paganizmu (takvo miješanje religijskih vjerovanja poznato je kao sinkretizam, uobičajen u Rimskom carstvu tog vremena), uzela je maha i preobrazila vjeru utemeljenu od Isusa Hrista.

Istoričar Džes Harlbart kaže o ovom vremenu transformacije: „Poslednju generaciju prvog stoljeća, od 68. do 100. godine, nazivamo ‘Dobom sjenki’, dijelom zbog tame progona koja se nadvila nad crkvom, ali i naročito i zato što od svih tih perioda u njenoj istoriji, to je onaj o kojem najmanje znamo. Mi više nemamo jasnu svjetlost knjige Djela apostolska da nas vodi; i nijedan autor iz tog doba nije ispunio tu prazninu u istoriji...“

Pedeset godina nakon što je život sv. Pavla navukao zavjesu

nad crkvom, kroz koju bismo uzalud htjeli pogledati; i kad se ona napokon podigla, oko 120. godine, sa učenjima najranijih crkvenih otaca, nalazimo crkvu koja se u mnogim aspektima vrlo razlikuje od one u danima sv. Petra i sv. Pavla.“ (Jesse Hurlbut, The Story of the Christian Church, 1970, p. 33)

Ova „vrlo različita“ crkva rasla je u moći i uticaju, i za nekoliko kratkih vjekova postala dominantna čak i u moćnoj Rimskoj imperiji! Do drugog vijeka, vjerni članovi Zajednice, Hristovo „malo stado“ (Luka 12:32) uveliko je bilo rasijano talasima smrtnog progona. Oni su se čvrsto držali biblijske istine o Isusu Hristu i Bogu Ocu, iako su bili progonjeni od rimskih vlasti i hrišćana po imenu koji su u stvarnosti propovijedali „drugog Isusa“ i „drugo jevanđelje“.

Različite ideje o Božanstvu vode u konflikt

Ignacije iz Antiohije bio je učenik apostola Jovana kome je Bog povjerio knjigu Otkrivenje. Vidjećemo iz poslanice ovog Jovanovog učenika da su se različite zablude uvlačile u ranu Zajednicu. Da li bi Jovan ispravio Ignaciju da je bio u zabludi? I što je još značajnije, zapazite da Ignacije nije vjerovao da su Otac, Sin i sveti Duh jedan Bog ili da je Isus su-vječan sa Ocem.

„Oni su predstavili Boga kao nepoznato Biće; oni pretpostavljaju da je Hrist nezačet; ... Neki od njih kažu da je Sin bio prosto čovjek, i da su Otac, Sin i Duh sveti zapravo jedna ista osoba, i da je stvaranje djelo od Boga, ne preko Hrista, već nekom drugom stranom silom. Budite stoga na oprezu od takvih osoba.“ (The Epistle of Ignatius to the Trallians, Chapter VI – Abstain from the Poison of Heretics)

Zapazite da je ovo poglavlje naslovljeno „Suzdržavanje od otrova jeresi“. Koliko su stvari danas drugačije. Oni koji odbacuju pagansko načelo trojedinog boga u „hrišćanskom“ svijetu se

nazivaju jereticima, dok je u Jovanovo vrijeme sasvim obrnuto. Nikad ne treba potcijeniti moć Sotone da istinu obrati u zabludu a zabludu u istinu.

Sledeća četiri stiha koja ćemo navesti iz Jovanovih poslanica su jedina mjesta u cijeloj Bibliji gdje se koristi riječ antihrist. Prijmetiće da Jovan kaže da su ljudi koje naziva antihristima bili dio rane Zajednice ali su otpali i otišli vlastitim putem i bili aktivni za njegovog života. Oni su, dakle, bili deklarativni hrišćani, ali su počeli učiti nešto što je pogrešno. Koju su to zabludu učili što je navelo Jovana da ih nazove antihristima. Vidjećemo da Jovan govori da su oni poricali Oca i Sina i da je Isus došao u tijelu. Ali kako hrišćanin može poreći Oca i Sina? Čitaćemo da otkrijemo pošto je ovo pitanje spasenja.

1. *Jovanova 2:18,19*: „Djeco, poslednji je čas, i kao što ste čuli, dolazi Antihrist, ali već sada su se pojavili mnogi antihristi. Po tome znamo da je poslednji čas. Izašli su od nas, ali nisu bili od nas, jer da su bili od nas, ostali bi s nama. Ali izašli su da bi se vidjelo da nisu svi od nas.“

1. *Jovanova 2:22,23*: „Ko je lažljivac ako ne onaj ko poriče Isusa kao Hrista? To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca.“

1. *Jovanova 4:2,3*: „Po ovom prepoznajte Duha Božjeg: svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, od Boga je; a svaki duh koji ne priznaje da je Isus Hristos u tijelu došao, nije od Boga: i to je duh antihrista, za kog čuste da dolazi, i sad je već na svijetu.“

2. *Jovanova 1:7*: „Jer su mnoge varalice izašle u svijet. Onaj koji ne priznaje dolazak Isus Hrista u tijelu je varalica i antihrist.“

Jovan je imao dva učenika od kojih je jedan bio Ignjacije. Pod Jovanovim vođstvom i smjernicama, oni su učili da je Isus doslovni Sin Božji. Kao što smo već vidjeli, Ignjacije je konstatovao da su neki pogrešno učili da su sve troje jedan Bog, baš kao

što doktrina o trojstvu uči danas. Koga, dakle, Jovan naziva anti-hristom? One koje su učili da je troje jedan bog. Zašto je to anti-hrist? Zato što učenje da su troje jedan isti bog poriče da postoje doslovni Otac i Sin i tako poriče i Oca i Sina. Doktrina o trojstvu uči da je jedan Bog igrao ulogu Sina koji je umro na krstu i otuda poriče da je Isus došao u tijelu kao Sin Božji. Poricanjem da je Isus Sin Božji takođe se poriče da je Bog Otac, što znači poricanje Oca i Sina. To je ono što je rečeno u 1. Jovanovoj 2:22,23.

Doktrina o trojstvu tvrdi da je bio jedan Bog koji je umro na krstu a ne doslovni Sin Božji te tako poriče da je Isus došao u tijelu kao Sin Božji. Ovo je zapanjujuće otkrivenje koje otkriva istinu i ozbiljnost stvari.

Ovo je glavni razlog zašto Biblija uči da je papska crkva anti-hrist. Antihrist nije samo jedan čovjek, iako to papa može biti kao neko ko se postavlja umjesto Hrista. To je prvenstveno cijeli sistem lažiranog hrišćanstva na čelu sa Katoličkom crkvom. Oni kažu: „Misterija trojstva je centralna doktrina katoličke vjere. Na njoj su bazirana sva ostala učenja crkve.“ (Handbook for Today's Catholic, p. 11) To je antihrist jer poriče Isusa tako što poriče da je On zaista doslovni Sin Božji koji je došao u tijelu.

Ovakvo poricanje Oca i Sina ne samo što direktno atakuje na Božji identitet, već takođe ruši kompletan Plan spasenja i pravi ga fikcijom. Ovo je, dakle, pitanje spasenja i nije uopšte nevažno kako bi ga neki željeli predstaviti u pokušaju stvaranja kompromisa.

Ovo se, dakle, veoma tiče doktrine o trojstvu. U ranim dece-nijama nakon službe, smrti i uskrsenja Isusa Hrista i u rasponu od nekolika sledeća vijeka, pokrenule su se razne ideje o Njegovoj tačnoj prirodi. Da li je On bio čovjek? Da li je bio Bog? Da li je bio Bog koji se pokazao kao čovjek? Da li je On bio iluzija? Da li je bio prosto čovjek koji je postao Bog? Da li je bio stvoren od Boga Oca, ili je postojao vječno zajedno sa Ocem?

Sve ove ideje imale su svoje zagovornike. Jedinstvo

vjerovanja prvo bitne hrišćanske Zajednice bilo je izgubljeno kada su nova vjerovanja, mnoga pozajmljena ili usvojena iz paganskih religija, zamijenila učenja Isusa i apostola. Ono što malo ljudi shvata je činjenica da kada je došlo do intelektualnih i teoloških debata u ranim vjekovima koje su dovele do formulacije trojstva, istinska Božja Zajednica bila je uveliko odsutna sa scene i konačno gurnuta u podzemlje. Iz ovog razloga, u tom turbulentnom periodu često vidimo debate ne između istine i zablude, već između jedne zablude sa drugom zabludom. To je činjenica koju će rijetko priznati mnogo savremeni učenjaci.

Klasičan primjer ovoga je rasprava o Hristovoj prirodi koja je navela rimskog imperatora Konstantina Velikog da sazove Sabor u Nikeji (današnja zapadna Turska) 325. godine n.e. Sam Konstantin je, premda ga mnogi smatraju prvim hrišćanskim rimskim carjem, u stvari bio obožavalac sunca koji je bio samo pokršten na svojoj samrtnoj postelji. Tokom njegove vladavine ubijeni su njegov najstariji sin i žena. On je takođe bio ostrašćeni antisemita, što potvrđuje jedan od njegovih edikata u kojem stoje iskazi poput „gnusna jevrejska svjetina“ i „običaji ovih najzločestijih ljudi“, običaji koji su u stvari ukorijenjeni u Bibliji i praktikovani od Isusa i apostola koji su bili Jevreji. Mnogi su takođe neobaviješteni da su Jevreji antitrinitarci i da su to uvijek bili! Šta je to, dakle, značilo u vezi Isusa i apostola?

Kao imperator u periodu velike bune unutar Rimskog carstva, pred Konstantinom se našao izazov da održi imperiju ujedinjenom. On je prepoznao vrijednost religije u ujedinjavanju svog carstva. To je bila u stvari njegova primarna motivacija za prihvatanje i održavanje „hrišćanske“ religije koja se, do tog vremena, veoma udaljila od učenja Isusa Hrista i apostola i bila hrišćanska samo po imenu.

Ali sada se Konstantin suočio sa novim izazovom. Religijski istraživač Karen Armstrong objašnjava u knjizi *Božja istorija* da je

,jedan od prvih problema koji se morao riješiti bila doktrina o Bogu... nova opasnost se podigla koja je podijelila hrišćane u ogorčene ratne tabore.“ (A History of God, 1993, p. 106)

Atanasije protiv Arija na Saboru u Nikeji

Konstantin je sazvao Sabor u Nikeji 325. godine n.e. ponajviše iz političkih razloga radi religijskog ujedinjavanja u imperiji. Primarno pitanje tog vremena postalo je poznato kao arijanski sukob.

„U nadi da osigura podršku za svoj presto od rastućeg hrišćanskog tijela prema kojem je pokazao značajnu naklonost, u njegovom interesu je bilo da ima jaku i ujedinjenu crkvu. Arijanski sukob je prijetio tom jedinstvu i slabio mu snagu. Stoga je on odlučio da okonča tu nepriliku. Vjerovatno mu je španski biskup Hosijus koji je bio uticajan na dvoru, sugerisao da ako bi se sinod sastao kao predstavništvo cijele crkve i istoka i zapada, bilo bi moguće obnoviti sklad.

Sam Konstantin naravno niti je znao niti se brinuo o tom pitanju u raspravi ali bio je nestrpljiv da privede sukob kraju, a Hosijusov savjet činio mu se razumnim.“ (Arthur Cushman McGiffert, A History of Christian Thought, 1954, Vol. 1, p. 258)

Arike je bio sveštenik iz Aleksandrije u Egiptu koji je navodno učio da je Hrist, pošto je bio Sin Božji, morao imati početak i stoga je bio začet ili stvoren ili uspostavljen. Dalje, ako je Isus bio Sin, nužno je da Otac mora biti stariji. Kao opozicija Arijevom učenju bio je Atanasije, đakon takođe iz Aleksandrije. Njegov pogled je bio rani oblik trinitizma gdje su Otac, Sin i sveti Duh bili jedno ali u isto vrijeme različiti jedan od drugog.

Odluka koji će pogled crkveni sabor prihvati bila je u velikoj mjeri arbitražna. Karen Armstrong objašnjava u *Božjoj istoriji*: „Kad su se biskupi maja 325. godine okupili da riješe krizu, vrlo malo njih je dijelilo Atanasijev pogled na Hrista. Većina je držala

poziciju između Atanasija i Arija. (p. 110)

Kao car, Konstantin je bio u neobičnoj poziciji odlučivanja o crkvenoj doktrini iako on u stvarnosti nije bio hrišćanin. (Sledeće godine ubio je svoju ženu i sina, kao što je ranije pomenuto.)

Sol Invictus

Istoričar Henri Kadvik svjedoči: „Konstantin je, poput svoga oca, obožavao Nepobjedivo Sunce.“ (Henry Chadwick, The Early Church, 1993, p. 122). U pogledu Konstantinovog primanja hrišćanstva, Kadvik priznaje: „Njegovo obraćenje ne treba tumačiti kao unutrašnje iskustvo blagodati... To je bila vojna stvar. Njegovo

shvatanje hrišćanske doktrine nikad nije bilo jasno.“ (p. 125)

Kadvik kaže da Konstantinovo krštenje na samrtnoj postelji samo po sebi „ne ostavlja sumnje o njegovom hrišćanskom vjero-vanju,“ jer je bilo uobičajeno za vladare da odgađaju krštenje da bi izbjegli odgovornost za stvari kao što su mučenja i pogubljivanje kriminalaca. (p. 127) Ali ovo opravdanje uistinu ne doprinosi skidanju sumnje u istinsko obraćenje imperatora.

Norbert Broks, profesor crkvene istorije, potvrđuje da Konstantin nikad zaista nije bio obraćeni hrišćanin: „Konstantin nije iskusio nikakvo obraćenje; nema znakova promjene vjere u njemu. On nikad za sebe nije kazao da se obratio drugom bogu... U vrijeme kad se okrenuo hrišćanstvu, za njega je to bio Sol Invictus (bog Nepobjedivo sunce).“ (Norbert Brox, A Concise History of the Early Church, 1996, p. 48)

Vezano za Nikejski sabor, Enciklopedija Britanika konstatiše: „Sam Konstantin je predsjedavao, aktivno vodio diskusije i lično predložio... odlučujuću formulu koja izražava odnos Hrista i Boga u kredu koji je izdao sabor... Zastršeni od imperatora, biskupi, sa samo dva izuzetka, potpisali su kredo, mnogi od njih uveliko protiv sopstvenih sklonosti.“ (1971 edition, Vol. 6, “Constantine,” p. 386)

Uz odobrenje imperatora, Sabor je odbacio Arijev manjinski pogled i, ne imajući ništa čime bi to definitivno zamijenili, odobrio Atanasijev pogled koji je takođe bio u manjini. Od te tačke nadalje, crkva je ostavljena u raskoraku zvanične podrške odluci donesenoj u Nikeji da stane iza vjerovanja koje je držala samo manjina prisutnih. Konstantin je takođe vjerovao da treba poslati u egzil one koje su odbili da prihvate Nikejski kredo, počevši od samog Arija, đakona Euzojosa i libijske biskupe Teonasa iz Marmarike i Sekundusa iz Ptolemea. On je takođe prognao biskupe koji su potpisali kredo ali su odbili da se priključe osuđivanju Arija, Euzebija iz Nikomedije i Teognisa iz Nikeje. Međutim, nema dokaza da je Konstantije II koji je bio njegov sin i naslednik bio prognan zato

što je bio arijanski hrišćanin. Imperator je takođe naredio da se spale svi primjerici *Talije*, knjige u kojoj je Arije izrazio svoja učenja. Temelji za zvanično prihvatanje trojstva bili su sada postavljeni, ali trebalo je više od tri vijeka nakon smrti i uskrsenja Isusa Hrista da zaživi ova nebiblijска doktrina.

Nekoliko godina kasnije Konstantin je postao blaži prema onima koje je osudio i protjerao na saboru. Prvo je dozvolio da se vrati Euzebiju iz Nikomedije koji je bio štićenik njegove sestre, a zatim Teognisu kad je potpisao neku neodređenu izjavu vjere. Njih dvojica i drugi Arijevi prijatelji radili su zajedno na Arijevom povratku. 335. godine oni su iznijeli optužbe protiv Atanasija tako da je sada Konstantin izopštio Atanasiju! Iste godine, Sinod u Jerusalimu pod Konstantinovom upravom ponovo razmotri da se primi Arije u zajednicu 336. godine. Tako se Arije vratio iz egzila ali je iznenada umro na putu od neke nepoznate bolesti. Neki istoričari učenjaci vjeruju da je Arije bio otrovan od strane svojih oponenata i pitaju se da li je to priredio Atanasije. Kako god, Konstantin koji je sada bio arianac naredio je Atanasijevu progonstvo. Euzebije i Teognis ostali su u naklonosti imperatora, i kad je Konstantin na samrtnoj postelji primio krštenje, to je obavio Euzebij je iz Nikomedije.²

² Izvori za prethodna dva pasusa: Edward Gibbons, *The Decline and Fall of the Roman Empire*, Chapter 21, (1776–88), Jonathan Kirsch, *God Against the Gods: The History of the War Between Monotheism and Polytheism*, 2004, and Charles Freeman, *The Closing of the Western Mind: The Rise of Faith and the Fall of Reason*, 2002.

6. Pokušaj da se prikrije istorija

Sve prethodne reference o Ariju predstavljaju opšteprihvaćeni istorijski pogled. Ali ima i onih prikrivenih.

Oni koji razumiju kako je papska crkva zavladala kroz period od 1260 godina poznat kao mračno doba takođe znaju da su prvo morali iskorijeniti tri opoziciona kraljevstva. Ali da li ste ikad zapazili da su to sve bila arijanska plemena? Znamo da je Atanasije učio nebiblijskom paganskom pogledu, i da je Katolička crkva poznata po bacanju istine na zemlju kao što objašnjava Sveti Pismo, tako da izvjesno ima smisla da su arijanci zapravo imali biblijsku istinu i objašnjava zašto su arijanska plemena morala biti uništena.

„Tri ogranka koja su bila iščupana bili su Heruli 493, Vandali 534. i Ostrogoti 538. godine n.e. Justinijan, imperator, čije sjedište je bilo u Konstantinopolju, koji je radio preko generala Belisarijusa, imao je moć da zbaci tri kraljevstva predstavljena sa tri roga, a razlog za njihovo zbacivanje bilo je njihovo pristajanje uz arijanizam u opoziciji ortodoksnoj katoličkoj vjeri. Detalje o zbacivanju i religijski sukob koji se nalazio u korjenu ove neprilike, u potpunosti je dao Gibon u knjizi ‘Popadanje i pad Rimskog imperija’.“ (S.N. Haskell, *The Story of Daniel the Prophet*, p. 117, 1908) Dalje, „Sukob između arijanizma i ortodoksnog katolicizma bio je sredstvo za ustoličenje papstva.“ (ibid, p. 266)

Od samog početka doktrine o trojstvu u hrišćanstvu u 4. vijeku, na jedan ili drugi način, trinitarci su postojano progonili one koje nisu držali vjeru o trojstvu. Oni su ih uglavnom posmatrali kao jeretike kao što pokazuju zapisi iz hrišćanske istorije i to se takođe događa i danas! Koji duh stoji iza progonstva?

Oni koji su upućeni u ovaj predmet, sigurno su se već susreli

sa lažnim optužbama kako antitrinitarci vjeruju da je Hrist stvoreno biće, s namjerom da ih diskredituju. Kad se tužitelji isprave, oni i dalje nastavljaju sa svojim lažnim optužbama, čak iako znaju da to nije tačno. To je nepošteno i može biti samo namjerni pokušaj diskreditacije ne-trinitaraca. Da li se isto desilo Ariju? Da li je počelo ogovaranje kako je on učio da je Hrist stvoren dok to nije bio slučaj, i da li je to bilo sredstvo da se diskredituje kako bi se učvrstila paganska doktrina o trojstvu?

Ilustracija koja prikazuje nadmoć Atanasija i diksredituje Arija kao gubitnika

„Njegova [Arijeva] knjiga, *Talia*, spaljena je na licu mjesta; i taj primjer je sveopšte slijeden tako da je to postalo vrlo rijetko djelo.“ (Stanley ‘History of the Eastern Church,’ Lecture iv, par. 39.)

„Dekret za izopštavanje Arija ubrzo je preinačen da mu se jednostavno zabrani povratak u Aleksandriju.“ (The Two Republics, A.T. Jones, p. 351)

Katolička crkva naprezala je svu svoju silu da uništi sve spise o tome šta je Arije vjerovao. Jedini zapisi koje imamo su oni koji su ili prošli kroz šake katoličke sile ili oni koje su izabrali da sačuvaju, bilo u njihovoј prvoj formi ili koje su sami izmijenili.

„Kružila je pogrešna optužba da su svi koji su nazivani arijancima vjerovali da je Hrist bio stvoreno biće. [Fusnota: Neizvjesno je da su mnogi vjerovali da je Hrist stvoreno biće. Generalno, dva jevanđeoska tijela koja su se suprotstavljala papstvu i koja su bila žigosana kao arijanci ispovijedali su Hristovo božanstvo i da je Hrist bio začet, ne stvoren, od Oca. Oni su sa gnušanjem odbijali druge zaključke i špekulacije o Božanstvu.]“ (Benjamin G. Wilkinson, Truth Triumphant, p. 92)

„Da li su Arijeva učenja bila onakva kakvim nam se obično predstavljaju ili ne, ko može reći? Phillipus Limborch sumnja da je Arije ikad smatrao da je Hrist bio stvoren umjesto začet.“ [Fusnota: Limborch, The History of the Inquisition, page 95]. — (Benjamin G. Wilkinson, Truth Triumphant, p. 142)

Godine 538, arijanski vjernici su potpuno zbrisani od strane Katoličke crkve, ostavljajući papstvo kao jedinog „popravljača jerešnika“. Svako ko je oponirao katoličkom učenju o trojstvu bio je istrijebljen, jer „misterija trojstva je centralna doktrina katoličke vjere.“ (Handbook for Today's Catholic, p. 11)

Dakle, kako je doktrina o trojstvu konačno uspostavljena? Da li kroz pažljivo proučavanje Svetog Pisma svih strana radi utvrđivanja onoga što je istina? Ne! To se dešavalo kroz decenije progonstva i prolivanja krvi i uništavanjem tri arijanska plemena koja su oponirala papskoj crkvi! Trinitarski pogled je pobijedio uklanjanjem opozicije.

Da li istorija otkriva ko je učio biblijsku istinu?

Zanimljivo je da je istorija arijanskog sukoba tako dobro prikrivena da je teško odrediti šta je zapravo Arije vjerovao. Izgleda sumnjivo da su sve optužbe iznesene protiv Arija i onih sličnih uvjerenja tačne. Postalo je uopšteno pravilo da se etiketiraju svi oni koji se nisu priključivali doktrini o trojstvu kao arijanci. Pošto se uobičajeno misli da je Arije vjerovao kako je Hrist stvoreno biće, što implicira da nije božansko, to se produžilo kao kontinuirana optužba da ako poričete doktrinu o trojstvu, vi vjerujete da je Hrist stvoreno biće i poričete Njegovo božanstvo. Ova optužba, kad se primijeni na one koji se nisu slagali sa prihvaćenim učenjima Katoličke crkve o ovom predmetu, rijetko je bilo tačna. Da li nam i koliko u utvrđivanju istine mogu pomoći drugi istorijski dokazi? Na primjer, razmatranje biografija Atanasija i Arija baca puno svjetlosti.

Pošto doktrina o trojstvu pripada Sotoni, možemo očekivati od njega da učini sve što može da zaštitи svoj falsifikat. To bi podrazumijevalo i prikrivanje svakog lažnog učenja od Atanasija, dok bi uporedo činio sve što može da osudi Arija mijenjanjem istorije, širenjem lažnih glasina i uništavanjem onoga što je Arije vjerovao, što znamo da je zaista i urađeno. Katolička crkva je poznati ekspert za takve stvari. Pošto je Sotona sakrio ovu bazu, ono što nam jedino preostaje je da pogledamo od koga su Atanasije i Arije primili obrazovanje i vidimo šta su ti ljudi učili kako bi nam istina bila jasnija.

Atanasije (296-373) koji se pojavio sa katoličkim trinitarskim pogledom bio je pod snažnim uticajem spisa Origena (184-254) koji je bio grčki filozof i teolog koji je reinterpretirao hrišćansku doktrinu kroz filozofiju neoplatonizma. Dok je podučavao, on je nosio pagansku odeždu paganskog filozofa. Prilikom jedne pouke, kastrirao je samog sebe pred svojim učenicima na osnovu njegovih

gnostičkih pogleda o zlom tijelu, između ostalih čudnih praksi. Origjen je takođe pisao da je izvještaj o Stvaranju u knjizi Postanja izmišljena priča. Njegovo djelo je kasnije osuđeno kao neortodoksnog. S druge strane, Arije (250-336) je bio učenik Lucijana iz Antiohije (240-312). Lucijan je bio odgovoran za proizvodnju onoga što je poznato kao Prihvaćeni tekst (Textus Receptus) koji je kasnije obnovio Erazmo i što nam je dalo pouzdani Novi Zavjet KJV Biblije.

Ovaj sažetak puno govori. „Za razliku od Origena, Atanasijeva reputacija je bila neukaljana u svim glavnim ograncima hrišćanstva. Premda su neka njegova mišljenja postala jeretička po kasnijim standardima ortodoksije, on nikad nije osuđen ili oštro kritikovan.“ (Roger Olson, *The Story of Christian Theology*, p. 162)

Šta je bio, dakle, Sotonin cilj? Osigurati da se istina diskredituje i da oni koji naučavaju njegov falsifikat nisu u krivu.

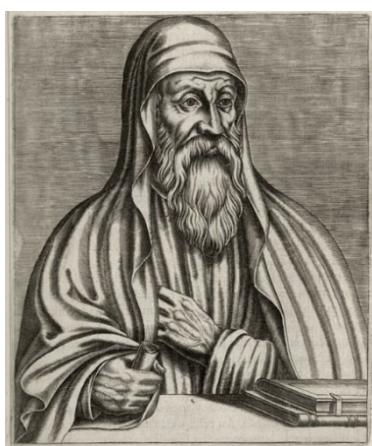
Sledeći autor konstatiše da se Origenov uticaj na Atanasijeve spise vidi kroz njegovo djelo. „Može se reći da Atanasije primjenjuje ove standardne argumente ka više razvijenoj neoplatonističkoj filozofiji i većoj kulturnoj raznolikosti nego ijedan prethodni teolog. Ipak, osjeća se Origenov uticaj kroz to djelo, posebno u Atanasijevim otvorenim izjavama o postojanju (ili prije, nepostojanju) zla i pobijanja raznih dualističkih kosmologija.“ (*Critique of Athanasius Two Books against the Heathens*, Jonathan Shelley)

Nema sumnje da je Atanasije pripojio neoplatonizam svojim djelima i bio pod velikim uticajem Platona, Origena i grčke filozofije, radije od slijedeњa istinskog značenja Svetog Pisma. Origen je bio student humanističkih filozofija Platona, Aristotela i Amonijusa i mijenjao je Bibliju tako da Božja Riječ govori ono što on želi da kaže. Origen je takođe bio učenik Klimenta iz Aleksandrije koji je nastojao da kombinuje grčku filozofiju sa hrišćanstvom kao što čine mnoge religije i danas kvareći hrišćanstvo kombinacijom

sa paganskim idejama. (Vidi: George E. Karamanolis, *Plato and Aristotle in Agreement*, Oxford University Press, 2006, p. 208)

Kao što smo prethodno vidjeli, doktrina o trostvu se ne nalazi u Svetom Pismu ali se nalazi u grčkoj filozofiji i paganizmu. Trostvo, dakle, nije poteklo iz Biblije već je začeto u filozofiji. Zapazite definiciju neoplatonizma: „Filozofski sistem razvijen u Aleksandriji u trećem vijeku n.e. od strane Plotinusa i njegovih naslednika. Zasniva se na platonizmu sa elementima misticizma i nekim judejskim i hrišćanskim konceptima i prepostavlja jedan izvor iz kojeg proističe sve što postoji i sa kojim se pojedinačna duša može mistično sjediniti.“ (The Free Dictionary)

Džejms Strong koji je napisao čuveni *Strongov Konkordans* je konstatovao: „Pred kraj prvog i tokom drugog vijeka, mnogi učeni ljudi dolazili su iz judaizma i paganizma u hrišćanstvo. Oni su u njeli sa sobom u hrišćanske škole teologije svoje platonističke ideje i frazeologiju.“ (Cyclopaedia of Biblical, Theological, and Ecclesiastical Literature, 1891, Vol. 10, “Trinity,” p. 553)

Prije oko gotovo 2000 godina Origen je pisao: „Da li bi ijedan čovjek zdravog rasuđivanja mogao pretpostaviti da su prvi, drugi i treći dan stvaranja imali veče i jutro, kad još nije bilo sunca ili mjeseca ili zvijezda? Da li bi iko mogao biti toliko neinteligentan da misli da je Bog načinio raj negdje na istoku i zasadio ga sa drvećem, poput zemljoradnika, ili da je u tom raju postavio drvo života, drvo koje ste mogli

vidjeti i spoznati svojim čulima, drvo iz kojeg ste mogli crpjeti život jedući njegov plod zubima u vašoj glavi? Kad Biblija kaže da je Bog imao običaj da hoda u raju naveče ili da se Adam sakrio iza

drveta, ja mislim da niko neće dovesti u pitanje da su ovo samo izmišljene priče ili stvari koje se nikad stvarno nisu dogodile, i da se figurativno odnose na izvjesne misterije.“ (Tadros Y. Malaty, Before Origen, p. 134)

Origen je takođe vjerovao da je „sveti Duh ženska sila, da je Isus bio samo stvoreno biće a gnosticizam je učio da je Isus postao Hrist prilikom svog krštenja ali da nikad nije bio Bog. On je samo bio dobar čovjek sa vrlo visokim moralom. On je vjerovao u doktrinu čistilišta, transupstanciju, preseljenje duše i reinkarnaciju duše. On je sumnjao u Isusova iskušenja u Svetom Pismu i tvrdio da se nikad nisu dogodila. Sveti Pismo nije doslovno. Postanje 1-3 su mit, ne istorijski i doslovni izvještaji, i da u stvari nije bilo osobe po imenu ‘Adam’. Na osnovu Mateja 19, pravi Božji čovjek treba biti kastriran, što je on sebi i uradio. On je učio da vječni život nije dar, već da ga čovjek mora prigrabiti i zadržati. Hrist ne ulazi u nijednog čovjeka dok ovaj mentalno ne prisvoji razumijevanje svršetka vjekova. On je učio da neće biti fizičkog uskrsenja vjernika.“ (Vidi: Dr Ken Matto, Origen’s Gnostic Belief System)

Origenov sistem vjerovanja jasno ukazuje da je on bio gnostički grčki filozof a ne istinsko dijete Božje.

Pogledajmo sada koliko je Lucijan uticao na Arijeva učenja i da li je on bio utemeljen u Riječi. „Vođe u arijanskom pokretu (sam Arije, Euzebije iz Nikomedije, Maris i Teognis) primili su obuku pod Lucijanom i uvijek ga poštivali kao njihovog učitelja i osnivača njihovog sistema.“ (New World Encyclopedia, Lucian of Antioch)

U Antiohiji je Lucijan kao dijete naučen ljubavi i poslušnosti Božjoj Riječi, a to je takođe bilo mjesto gdje su učenici prvi put nazvani hrišćanima (Djela 11:26). Kao mladić postao je svjestan uznemirujućih vijesti iz rimskih crkava na Zapadu. Dva pokreta formirala su se unutar rane hrišćanske zajednice. Crkve u Rimu su tražile duhovno vođstvo od čuvene škole u Aleksandriji, dok je

sirijska zajednica povjerila svoje vođe Antiohiji na usmjeravanje. Lucijan je učio da crkva mora birati pokoravanje Bibliji ne dopuštajući ljudskim tradicijama da se uvlače u bogosluženje.

„Lucijan je brzo primjetio da postoje dva pokreta koji oblikuju hrišćanstvo, jedan labav u doktrini koji se udružuje sa paganismom, i drugi zasnovan na dubokim temeljima hrišćanske vjere.“ (Benjamin G. Wilkinson, Truth Triumphant, p. 46). Kliment iz Aleksandrije, Origen i Atanasije su bili ti koji su se udružili sa paganismom i otuda je došla doktrina o trojstvu. Lucijan je s druge strane bio ukorijenjen na dubokim temeljima hrišćanske vjere, čemu svjedoči i činjenica da je proizveo Prihvaćeni tekst na osnovu kojeg je napravljen pouzdani Novi Zavjet KJV Biblije.

„Aleksandrijska katehetska škola, koja je uvažavala Klimenta iz Aleksandrije i Origena, najveće teologe grčke crkve, kao svoje poglavare, primjenjivala je alegorijsku metodu objašnjavanja Svetog Pisma. Njena misao je bila pod uticajem Platona, snažno usmjerena ka teološkim špekulacijama. Atanasije i tri Kapadokijca [Ijudi čiji trinitarski pogledi su usvojeni od Katoličke crkve na saborima u Nikeji i Konstantinopolju] su bili uključeni među njenim članovima.“ (Hubert Jedin, Ecumenical Councils of the Catholic Church: an Historical Outline, 1960, p. 28)

Kad je Vavilon pokoren 538. godine prije n.e., vavilonski paganski sveštenici su otišli u Rim i Aleksandriju i sa sobom ponijeli svoja paganska učenja. Oko 200. godine prije n.e. Jevreji su počeli slati svoje najbolje učenjake u Aleksandriju gdje su upoznati sa mnogim paganskim učenjima. Jevrejski studenti su učeni da prihvataju ljudske tradicije i tragaju za mističnim značenjima u Svetom Pismu radije od prihvatanja jasnog učenja Biblije. Lucijan je bio svjestan da su jevrejske vođe odbacile Isusa kao svog Mesiju zbog svojih pogrešnih učenja u Aleksandriji i rabinskih tradicija.

„Lucijan je vjerovao u doslovnom smislu u biblijski tekst i naglašavao potrebu za tekstualnom tačnošću. Lucijan je preuzeo

reviziju Septuaginte zasnovanu na originalnom hebrejskom. Poređivanjem grčkog teksta sa hebrejskim gramatičkim stilovima, i davanjem prioriteta doslovnom značenju, Lucijan je nastojao da ograniči simboličko tumačenje karakteristično za aleksandrijsku (egipatsku) alegorijsku tradiciju koja je prisajedinila pagansku filozofiju u hrišćanstvo. Lucijanov uticaj permanentno je orijentisao hrišćansku teologiju prema istorijskom realizmu u njenoj debati sa klasičnom ne-hrišćanskim misli.“ (New World Encyclopedia, Lucian of Antioch)

Sotona je imao uspjeha u mijenjanju jevrejske vjere i sada je kovao zavjeru da iskoristi školu u Aleksandriji da uništi hrišćansku zajednicu. Dva dobro poznata učitelja u Aleksandriji, Kliment iz Aleksandrije i njegov čuveni učenik Origen učili su studente kako da alegorizuju Bibliju. Na primjer, oni su ljude, gradove ili priče u Bibliji predstavljali kao nešto drugo. Lucijan je znao da bi prihvatanje Klimentovog i Origenovog načina tumačenja Svetog Pisma promijenilo značenje pisama i rezultiralo promjenama biblijskih istina po ljudskom rezonu i tradiciji.

„Aleksandrinci su pripojili grčka paganska filozofska vjerovanja iz Platonovih učenja hrišćanstvu (neoplatonizam) i veliki dio Biblije tumačili alegorijski... Lucijan je u potpunosti odbacio ovaj sistem i isticao sistem doslovnog tumačenja koji je bio dominantan u istočnoj crkvi duži period.“ (New World Encyclopedia, Lucian of Antioch)

Lucijan nije želio kompromise sa izmjenama koje su Aleksandrija i Rim uvodili u hrišćanstvo. Znajući da hrišćani ne smiju imati ništa sa ovim paganskim praksama, Lucijan je otvorio školu u Antiohiji koja će mladim ljudima pružiti istinsku biblijsku osnovu. Sada je rano hrišćanstvo imalo dva rivalska grada: Aleksandriju koja je bila moćni centar za Sotonine zablude i Antiohiju koja je bila zaštitnik pravog hrišćanstva.

Za razliku od Origena i Atanasija, Lucijan je slijedio samo

Sveto Pismo i bio vrlo svjestan problema sa grčkom filozofijom i paganizmom. Snažno se protiveći, Lucijan je pokušao preduprijeti ono što se događalo. Pošto je Antiohija bila na granici između Rima i Persije, novosti i kultura postojano su pritali. Lucijan je video da su „crkve Rima i Aleksandrije stupile u savez. Aleksandrija je bila, više od dva vijeka prije Hrista, stvarna prestonica Jevreja koji su bili u kompromisu sa paganizmom.“ (Benjamin G. Wilkinson, Truth Triumphant, p. 47)

Iz istorije jevrejske nacije Lucijan je mogao vidjeti efekat prihvatanja grčke obrazovne misli u Aleksandriji. Zbog njihovog ranijeg otpada i prihvatanja grčke kulture Jevreji su bili nepripremljeni da prihvate Hrista. „Crkva u Aleksandriji bila je u ovoj atmosferi. Grad Rim bio je sedam stotina godina, i još uvijek će biti za određeno vrijeme, glavni grad svjetskog paganizma. Ovo okruženje veoma je uticalo na crkvu u Rimu. Lucijan je podigao crkve Sirije i Bliskog Istoka, koje su bile oblikovane po modelu crkava Judeje. Lucijan je osnovao školu u Antiohiji koja je nastojala da preduprijedi opasnosti duhovne alijanse između Rima i Aleksandrije.“ (Ibid)

Apsolventi iz Lucijanove škole bili su dobri studenti Biblije. Njihov cilj bio je da podijele sa drugima mir i radost koje su primili iz prihvatanja Isusa u svoja srca. Paganska sujeverja bila su počišćena kad je vjera u Boga proizvela preobražene Hristove sledbenike. Mi puno dugujemo Lucijanu koji je veoma doprinio širenju istinskog jevandjelja po svijetu.

Studenti u Lucijanovoј školi takođe su primali obuku u trgovini i zanimanjima uključujući strane jezike, nauku i medicinu. Antiohija je postala svjetski poznata po svojoj medicinskoj školi i studenti su bili kvalifikovani u svim granama prirodnog liječenja. Zbog svog odličnog obrazovanja, studenti su unajmljivani za važne poslove od strane vladinih zvaničnika i čak kraljevskog dvora. Bog ih je blagoslovio izvanrednim uspjesima u profesiji.

Ali Lucijanov najveći dar protestantskoj istoriji bio je uređivanje Prihvaćenog teksta. Lucijan je uzeo sve rukopise koji su bili poznati ranim hrišćanima i zajedno ih kompilovao u Novi Zavjet. Dr B.Dž. Vilkinson navodi da su „protestantske denominacije izgrađene na manuskriptu Novog Zavjeta, koje se još naziva Prihvaćeni tekst ili Primljeni tekst. To je grčki Novi Zavjet iz kojeg su spisi apostola prevođeni na razne strane jezike. Tokom vjekova mraka, Primljeni tekst bio je praktično nepoznat... Obnovljen je u hrišćanstvu radom velikog učenjaka, Erazma. Međutim, ni Lucijan niti Erazmo nisu napisali Novi Zavjet nego apostoli.“ (Benjamin G. Wilkinson, *Truth Triumphant*, p. 50)

„Lucijan je imao trajan uticaj na biblijsko tekstualno proučavanje i poznat je po svojoj kritičkoj reviziji teksta Septuaginte i grčkog Novog Zavjeta. Zasnivajući svoju reviziju na originalnom hebrejskom, Lucijan je naglašavao potrebu za tekstualnom tačnošću i nastojao da ograniči alegorijsko tumačenje aleksandrijske hrišćanske tradicije koja je usvojila pagansku filozofiju. Lucijanova izdanje značajno je doprinijelo sirijskoj recenziji koju je koristio Hrizostom i kasniji grčki oci i postalo osnova prihvaćenog teksta iz kojeg je preveden najveći broj Novih Zavjeta u eri Reformacije. Lucijanov racionalistički pristup trajno je orijentisao hrišćansku teologiju prema istorijskom realizmu.“ (New World Encyclopedia, *Lucian of Antioch*)

Prihvaćeni tekst od Lucijana takođe je nazvan i Većinskim tekstrom jer se zasnivao na većini (90%) od preko 5 hiljada grčkih rukopisa koji su postojali. On nije imao dodatih, modifikovanih ili uklonjenih materijala kao Manjinski tekst.

Origen je takođe radio prevode i komentare Biblije. Ali to je pisano na način koji je dopuštao da se brojne zablude uvuku u hrišćanstvo. „Origen... je poricao Hristovo božanstvo, učeći da je Isus bio manji, stvoreni bog. On i drugi lažni učitelji koji nisu ispovjedali vjeru u Gospoda Isusa Hrista izmanipulisali su aleksan-

drijsku grupu rukopisa, ‘uređujući’, izostavljajući i mijenjajući paseuse Svetog Pisma. Aleksandrijski tekstovi kao osnova savremenih verzija Biblije zasnivaju se na iskvarenim rukopisima.“ (Matthew Brill, Evangelism Expounded, WinePress Publishing, 2011, pp. 113, 114)

„Za Origena kao tekstualnog kritičara se pretpostavlja da je korigovao značajne djelove svetih spisa. Dokazi nasuprot pokazuju da ih je mijenjao u saglasju sa svojom ljudskom filozofijom od mističnih i alegorijskih ideja. Na taj način, kroz obmanljivu učenost ove vrste, neki manuskripti su postali oštećeni.“ (Les Garrett, Which Bible Can We Trust, Prophecy Club, 1998)

Danas postoji prava eksplozija Biblija. Međutim, veoma rijetka izdanja koriste Prihvaćeni tekst kao osnovu za svoje prevode. Ovi savremeni prevodi dolaze od grčkog teksta koji su proizveli Vestket i Hort koristeći Kodeks Sinajtikus, koji ima 14.800 redigovanja, što je više od ijednog drugog manuskripta u biblijskoj istoriji. Drugi je Kodeks Vatikanus koji dolazi iz Vatikana sa tvrdnjom da je stariji od onog koji su koristili reformatori. Međutim, po svoj prilici najveći dio je prepisao neki prepisivač iz 15. vijeka, a znamo šta znači kad nešto dolazi od papstva! Sotona čini sve što može da odvede ljude od Boga i našao je vrlo pametan način da nam da nešto što liči na Sveti Pismo dok u stvari sadrži neke njegove laži umjesto Božjih istina.

Istorija je veoma jasna i ne ostavlja sumnje da je Bog koristio Lucijana iz Antiohije za mnoga vrlo važna djela i da je on odigrao glavnu ulogu u održavanju Božje istinske zajednice u životu, iako je ona na kraju gurnuta u podzemlje. Ali Kliment iz Aleksandrije, Origen i Atanasije su glavne figure u postanku otpale crkve koja je progonila hrišćanske svece tokom mračnih vjekova. Bog naziva otpalu crkvu Vavilonom sa vrlo dobrim razlogom. Koje su dvije najveće zablude što su uveli u suprotnosti Božjoj Riječi? Svetkovanje nedjelje i doktrina o trojstvu koje oboje potiču od obožavanja

sunca i Sotone u Vavilonu. Jasno je da je Lucijan bio dio Božje istinske zajednice a takođe i oni koji su studirali pod njim i nazivali ga učiteljom. To kao što ste vidjeli uključuje i Arija.

Tako je Arije koji se obrazovao pod biblijskim učenjima Lucijana iz Antiohije koji se suprotstavljao grčkoj filozofiji gotovo izvjesno onaj koji je imao biblijsku istinu i koji je bio namjerno diskreditovan baš kao što trinitarci čine antitrinitarcima danas. S druge strane, Origen od kojeg je učio Atanasije bio je definitivno pod uticajem grčke i platonističke filozofije i reinterpretirao hrišćansku doktrinu kroz filozofiju neoplatonizma. Tako ove činjenice takođe potvrđuju da je doktrina o trojstvu došla iz paganizma i grčke filozofije. Težina dokaza je ogromna.

Oni koji razumiju biblijsko proroštvo takođe znaju iz istorije kako se ispunio sledeći biblijski stih o Božjoj pravoj zajednici koja se skrivala u pustinji za vrijeme papskog progonstva u periodu od 1260 godina mračnog doba: „A žena je pobegla u pustinju, gdje joj je Bog pripremio mjesto, da tamo bude hranjena hiljadu dvjesta i šezdeset dana.“ (Otkrivenje 12:6) 1260 godina se računa po biblijskom principu dan za godinu. Papska crkva je institucionalizovala i nametnula doktrinu o trojstvu, ali pripadnici prave Božje zajednice u pustinji nisu bili trinitarci. Tako Sveti Pismo i istorija otkrivaju da je ne-trinitarski pogled ispravan. Ne možete biti istinski hrišćanin ako učite teške zablude o Božanstvu!

„Nije iznenadenje da su se keltske, gotske, valdenške i jermenške crkve, te velika crkva na istoku, kao i druga tijela, duboko razlikovale od papstva po svojim metafizičkim koncepcijama o trojstvu i shodno tome po važnosti Deset Zapovjeti.“ (Truth Triumphant, Church in the Wilderness, B.G. Wilkinson, Ch. 7, pp. 87, 88)

7. Debata se nije okončala Nikejskim saborom

Sabor u Nikeji nije okončao sukob. Karen Armstrong objašnjava: „Atanasije je radio na nametanju svoje teologije delegatima... sa imperatorom koji mu je disao za vratom...“

Pokazivanje saglasnosti zadovoljilo je Konstantina, koji nije imao razumijevanje teoloških pitanja, ali u stvarnosti nije bilo jedinstva u Nikeji. Nakon sabora, biskupi su nastavili da uče kao i prije, a arijanska kriza potrajala je sledećih šezdeset godina. Arije i njegovi sledbenici su se borili i radili na povraćaju carske naklonosti. Atanasije je bio proganjan ne manje od pet puta. Bilo je veoma teško ustanoviti njegovu vjeru.“ (A History of God, pp. 110, 111)

Tako se nakon Konstantinove smrti 337. godine rasprava nastavila. Konstantinov sin Konstantije II koji je postao imperator zapadnog dijela Carstva ohrabrio je arijance da pokrenu ukidanje Nikejskog kreda. Njegov savjetnik u ovim poslovima bio je Euzebij iz Nikomedije koji je na Saboru u Nikeji već bio predvodnik arijanske stranke i u međuvremenu postao episkop Konstantinopla. Konstantije je iskoristio svoju moć da protjera biskupe koji su slijedili Nikejski kredo a posebno Atanasija koji je pobjegao u Rim. Godine 355, Konstantije je postao jedini imperator i proširio svoju pro-arijansku politiku prema zapadnim provincijama. Nastavak debate rezultirao je brojnim sinodima. Među njima bio je Sabor u Sardici 343. godine, Sabor u Sirmiju 358. godine, i dvostruki Sabor u Riminiju i Seleukiji 359. godine. Bilo je najmanje četrnaest formula vjere između 340. i 360. godine.

Tako su vatre spora o Božanstvu buktale preko pedeset godina. Od 351. do 360. godine, imperator Konstantije (Konstantinov

sin) sazvao je najmanje devet sabora biskupa sa jednim ciljem da ih spriječi da prevladaju.

Nakon smrti Konstantija 361. godine, njegov naslednik Julijan koji je bio posvećenik rimskim paganskim bogovima objavio je da više neće biti naklonosti jednoj crkvenoj frakciji nad drugom i dozvolio prognanim biskupima da se vrate. Ovo je rezultiralo povećanjem razdora među hrišćanima. Imperator Valens je, međutim, ponovo oživio Konstantijevu politiku i podržao „homojusijansku“ stranku prognanih biskupa. Tokom ovog progona mnogi biskupi bili su prognani u druge krajeve Imperije.

Neslaganja su se nastavila i povremeno bivala nasilna i krvava. O posledicama Sabora u Nikeji, zapaženi istoričar Vil Durant piše: „Vjerovatno je više hrišćana pogubljeno od hrišćana za ove dvije godine (342-3) nego u svim progontvima hrišćana od pagana u istoriji Rima.“ (Will Durant, The Story of Civilization, Vol. 4: The Age of Faith, 1950, p. 8). Ramzi Mek Malen u svojoj knjizi *Hrišćanstvo i paganizam od četvrtog do osmog vijeka* je pisao: „...više hrišćana je umrlo za svoju vjeru od ruke hrišćanske sabraće nego prethodno u svim progontvima.“ Dok su tvrdili da su hrišćani mnogi vjernici su se borili i ubijali međusobno oko različitih pogleda o Bogu.

O sledećim decenijama, profesor Harold Braun piše: „Tokom srednjih decenija ovog vijeka, od 340. do 380. godine, istorija doktrine više liči na istoriju sudova, crkvenih intriga i društvenih nemira... Centralne doktrine koje su se kovale u ovom periodu izgleda da su često uspostavljane putem intriga ili nasilja svjetine nego zajedničkim saglasjem hrišćanstva vođenog svetim Duhom.“ (Heresies: Heresy and Orthodoxy in the History of the Church, 2003, p. 119)

Debata se pomijera na prirodu svetog Duha

Nikejski sabor koji je sazvao imperator Konstantin 325. godine

n.e. u stvari nije obznanio vjeru u doktrinu o trojstvu kakva je ona danas. Biskupi su odlučili da je Isus Bog baš kao što je Otac Bog, ali kredo koji su oni usvojili nije pominjao božanstvo svetog Duha. Izjava izdata na Saboru u Nikeji u tom pogledu jednostavno kaže: „Vjerujemo u Svetog Duha.“ Ovo je „čini se dodato Atanasijevom kredu gotovo kao naknadna misao,“ piše Karen Armstrong. „Ljudi su bili zbumjeni oko svetog Duha. Da li je to bio jednostavno sinonim za Boga ili nešto više?“ (p. 115) Trinitarski profesori Rodžer Olson i Kristofer Hol su kazali da se „Duh pojavio skoro kao fusnota Kreda u Nikeji...“ (The Trinity, p. 40) Tako su se nesuglasice uskoro koncentrisale na prirodu svetog Duha.

Profesor Čarls Rajri piše: „U drugoj polovini četvrtog vijeka, tri teologa iz provincije Kapadokija u istočnoj Maloj Aziji [današnja centralna Turska] dala su definitivan oblik doktrini o trojstvu.“ (Basic Theology, p. 65). Oni su predložili ideju koja je bila korak iznad Atanasijevog pogleda, da su Bog Otac, Isus Sin i sveti Duh su-vječni i zajedno u jednom biću, a ipak različiti jedan od drugog.

Ova tri čovjeka bili su Bazil „Veliki“ koji je bio biskup Ceza-reje (330-379), njegov mlađi brat Grigorije, biskup Nise (335-394) i njihov prijatelj Grigorije iz Nazijana (330-390), i oni su svi bili „obučeni u grčkoj filozofiji,“ (Armstrong, p. 113), što je bez sumnje uticalo na njihove poglede i vjerovanja. Zajedno su činili ono što je postalo poznato kao „tri Kapadokijca“.

Što se tiče ove trojice, kao što Karen Armstrong objašnjava, „trojstvo je imalo smisla samo kao mistično ili spiritualno iskustvo... To nije bila logična ili intelektualna formulacija već zamišljena paradigma koja atakuje na razum. Grigorije iz Nazijana je ovo pojasnio kad je objašnjavao da razmišljanje o trojici u Jednom unosi zabunu i golemu emociju, što atakuje na misli i intelektualnu jasnoću. „Nisam poimao Jednog dok nisam prosvijetljen sjajem Trojice; nisam razlikovao Trojicu dok se nisam vratio u Jednog. Kad razmišljam o nekom od Trojice, mislim o njemu kao o cjelini,

i moje oči su ispunjene, a veći dio od onog što mislim mi izmiče.“ (p. 117) Karen Armstrong zaključuje da se ne treba čuditi što je „za mnoge zapadne hrišćane... Trojstvo jednostavno zagonetka.“ (ibid)

Nastavak rasprave doveo je do Sabora u Konstantinopolju

Sve do su-vladavine Gracijana i Teodosija arianizam nije izgubio kontrolu među vladajućom klasom i elitom Istočnog carstva. Teodosijeva žena sv. Flasila bila je takođe oruđe u njegovoj kampanji zaustavljanja arianizma. Valens je umro u bici u Andrijanoplju 378. godine a naslijedio ga je Teodosije I koji je slijedio Nikejski kredo.

Teodosijev obelisk u Istanbulu

24. novembra 380. godine, dva dana nakon što je Teodosije stigao u Konstantinopolj, protjerao je Demofilusa, homojusijanskog episkopa Konstantinopolja i okolnih crkava tog grada kod

Grigorija iz Nazijana koji je tamo bio vođa male nikejske zajednice. Ovaj čin izazvao je pobunu. Episkop Aholije iz Soluna upravo je bio krstio Teodosija za vrijeme teške bolesti kao što je bilo uobičajeno u ranom hrišćanskem svijetu. U februaru on i Gracijan su objavili edikt da svi njihovi podanici trebaju isповijedati vjeru biskupa Rima i Aleksandrije (tj. nikejsku vjeru), ili će biti obješeni za kaznu ako tako ne postupe. [Gornja informacija potiče iz Sozomenove Crkvene istorije VII.4]

Koji je, dakle, bilo značaj Rima i Aleksandrije? To su bila jedina mjesta na svijetu gdje su mnogi hrišćani držali samo nedjelju a ne i istinski Šabat. Zašto? Zbog toga što su paganske prakse Vavilona prešle tamo nakon što je osvojen. I koja je bila dominantna paganska praksa koju su vavilonski sveštenici donijeli sa sobom? Obožavanje sunca koje se upražnjavalо na dan sunca! Kroz čitavu istoriju promjene Subote na nedjelju, Rim i Aleksandrija su radili zajedno. Aleksandrija je iznalazila filozofske razloge za promjene a Rim je obezbjeđivao dekrete i anateme.

Crkveni istoričar Sokrat Skolastikus (5. vijek) je pisao: „Iako gotovo sve crkve po svijetu slave svete tajne Gospodnje večere u Subotu svake sedmice, ipak hrišćani iz Aleksandrije i Rima, na račun neke stare tradicije, su prestali to da čine.“ (Socrates Scholasticus, Ecclesiastical History, Book 5, Ch. 22)

Tako su doktrina o trojstvu i svetkovanje nedjelje oboje došli od obožavanja sunca i Sotone koje je naraslo u sili od Katoličke crkve a poteklo od biskupa iz Rima i Aleksandrije. Dvije paganske prakse sa istim porijeklom!

Maja 381. godine, 44 godine nakon Konstantinove smrti, imperator Teodosije sazvao je Sabor u Konstantinopolju (današnji Istanbul, Turska) kako bi okončao rasprave. Grigorije iz Nazijana koji je ranije imenovan za arhiepiskopa Konstantinopolja predsjedavao je nad saborom da bi podstakao usvajanje svog pogleda o svetom Duhu.

Istoričar Čarls Friman konstatuje: „Zapravo ništa se ne zna o teološkim debatama sabora iz 381, ali Grigorije se izvjesno nadao da će zadobiti neko prihvatanje svog vjerovanja da je sveti Duh iste suštine sa Ocem [što znači da su osobe istog bića, pošto suština u ovom kontekstu označava individualnu kakvoću]. Da li zbog njegovog nespretnog bavljenja ovom materijom ili zato što prosto nije bilo šanse za konsenzusom, makedonski episkopi koji su odbili da prihvate puno božanstvo svetog Duha napustili su sabor... Tipično, Grigorije je prigovarao episkopima što preferiraju da imaju većinu umjesto prostog prihvatanja ‘božanske Riječi’ o Trojstvu na njegov autoritet.“ (A.D. 381: Heretics, Pagans and the Dawn of the Monotheistic State, 2008, p. 96)

Međutim, Grigorije se uskoro razbolio i morao se povući sa sabora. Ko će sada predsjedavati? „Tako je izabran Nektarije, jedan stariji gradski senator koji je bio popularni upravitelj (prefekt) u gradu kao rezultat njegovog patronata nad igramama, ali koji još uvijek nije bio kršteni hrišćanin... Izgleda da Nektarije nije znao teologiju, a morao je biti iniciran u traženu vjeru prije krštenja i posvećenja.“ (Freeman, pp. 97, 98)

Apsolutno je bizarno da čovjek koji do tog trenutka nije bio hrišćanin bude naimenovan da predsjedava nad glavnim crkvenim saborom sa zadatkom da odredi šta će se učiti u pogledu Božje prirode!

8. Trojstvo postaje zvanična doktrina

Učenje tri Kapadokijca „omogućilo je da Sabor u Konstantinopolju (381) potvrdi božanstvo svetog Duha, koje dotle nigdje nije bilo jasno objavljeno, niti čak u Svetom Pismu.“ (Harper-Collins Encyclopedia of Catholicism, p. 568)

Trinitarski baptistički profesor Milard Dž. Erikson konstatuje: „Ono što je Atanasije uradio bilo je proširenje njegovog učenja o Riječi na Duha, tako da Bog postoji spolja kao Trijada oblikujući jednu identičnu i nedjeljivu suštinu. Kapadokijci – Bazil, Grigorije iz Nazijana i Grigorije iz Nise – razvili su doktrinu o Duhu, i tako nadalje o Trojstvu.“ (God In Three Persons, p. 90)

Zapamtite da „premda je Atanasije pripremio teren, konstruktivna saglasnost o centralnoj doktrini Trojstva nije postignuta za njegovog života (297-373. n.e.).“ (Macropaedia, Vol. 16, p. 319)

Istoričar iz 19. vijeka Adolf Harnak je pisao: „Kapadokijci su još uvijek bili relativno nezavisni teolozi, vrijedni učenici i obožavaoci Origena, koji su koristili nove forme kako bi Atanasijevu vjeru napravili razumljivom savremenoj misli i tako je uspostavili ali sa izmjenama.“ (Adolph Harnack, History of Dogma, Vol. 3, p. 151)

„Grigorije (iz Nise) bio je u stanju da demonstrira primjenu utjelovljenja određenije od Atanasija... Ali to je činio uz pomoć jedne u potpunosti platonske ideje koja je bila blago sugerisana kod Atanasija i u stvari nepokrivena biblijskom referencom.“ (Vol. 3, p. 297)

Sabor je prihvatio izjavu, čiji jedan dio glasi ovako: „Vjerujemo u jednog Boga, Oca Svetog, Tvorca neba i zemlje, i svega vidljivog i nevidljivog; i u jednog Gospoda Isusa Hrista, jednorodenog Sina Božjeg, začetog od Oca prije svih vjekova... I

vjerujemo u Svetog Duha, Gospoda i Davaoca života, koji izlazi od Oca, koji se sa Ocem i Sinom zajedno obožava i slavi, koji je govorio preko proroka...“ Ova izjava takođe potvrđuje vjerovanje „u jednu svetu, katoličku [što u ovom kontekstu znači sveopštu, cijelu ili kompletну] i apostolsku Crkvu...“

Iako se dobar dio crkvene hijerarhije na Istoku protivio Nikjeskom kredu u decenijama koje su prethodile Teodosijevom stupanju na scenu, on je konačno uspio postići jedinstvo sa Nikejskim kredom. Sa ovom izjavom iz 381. godine koja je postala poznata kao Nikejsko-konstantinopoljski kredo, trojstvo kako se uopšteno shvata danas je postalo zvanično vjerovanje i učenje u pogledu Božje prirode. Tako je po prvi put u istoriji hrišćanstvo imalo doktrinu o trojstvu. Platonska vjerovanja „tri Kapadokijca“ su prevladala.

Dakle, da li je Teodosije bio hristolika osoba koja je tražila biblijsku istinu? Ili je bio okrutni car koji je nametnuo svoj pogled i mišljenje fizičkom silom i progonstvom? Da li je bio pod uticajem Svetog Pisma ili biskupa Rima i Aleksandrije koji su zastranili u grčku filozofiju? Da li je, dakle, biblijska istina pobijedila? Ni pošto!

Profesor teologije Ričard Hanson zapaža da je rezultat te odluke sabora „bilo umanjenje značenja riječi ‘Božje’ od vrlo velikog izbora alternativa do samo jedne,“ tako da „kad Zapadnjak danas kaže ‘Bog’ on podrazumijeva jednog, isključivo [trojstvenog] Boga i ništa više.“ (Studies in Christian Antiquity, 1985, pp. 243, 244)

Tako je imperator Teodosije koji je sam bio kršten samo godinu dana prije sazivanja sabora bio, poput Konstantina skoro šest decenija ranije, oruđe za uspostavljanje glavne crkvene doktrine. Kao što istoričar Čarls Friman bilježi: „Važno je zapamtiti da Teodosije nije imao vlastitu teološku osnovu i da je postavio kao dogmu formulu koja sadrži neukrotive filozofske probleme kojih

je bio nesvjestan. Ishod je bio carski zakon koji je utišao debatu dok je još uvijek bila neriješena.“ (p. 103)

Dovoljno je loše bilo to što je dio doktrine tri u jedan o trojstvu koja je došla od obožavanja sunca i Sotone iz Vavilona postala prihvaćena doktrina crkve. Ali sada je odlučeno da je sveti Duh doslovno biće su-jednako sa Ocem i Sinom od strane ljudi koji su imali malo ili nimalo znanja iz teologije, i tri čovjeka koji su zastranili u platoniku i grčku filozofiju! Zašto bismo trebali slijediti nešto što nikad nisu učili apostoli ili rana hrišćanska zajednica pošto ovo nije odlučeno do 400 godina posle krsta? Da li je za nas lično bolje da vidimo šta Biblija uči nego da slijedimo ono što je odlučeno na nekom saboru pod bizarnim okolnostima? Odgovor se sam po sebi podrazumijeva. Ovo je ozbiljno pitanje koje svaki iskreni hrišćanin treba razmotriti za sebe.

Nema stiha u Svetom Pismu koji kaže da je Duh sveti Bog ili da je Duh sveti doslovno biće kao što je odlučeno na ovom saboru 381. godine. I kasnije opravdavati to govoreći kako se sveti Duh može ožalostiti te stoga Duh Božji mora biti osoba – nije teologija! To je atak na zdravu logiku kao kad bismo kazali: vatrogasna vozila su crvena, moj auto je crven, stoga je moj auto vatrogasna kola. S druge strane, ono što Pavle kaže je biblijski: „Jer ko od ljudi zna šta je u nekom čovjeku, osim duha čovječjeg koji je u njemu? Isto tako, niko ne zna šta je u Bogu, osim Duha Božjeg.“ (1. Korinćanima 2:11) Ovdje Pavle poređuje duh čovječji i Duh Božji. Baš kao što čovjek ima duh, Bog takođe ima Duh na isti način, i Njegov Duh je dio Njega povezan sa umom, voljom i osjećanjima isto kao kod čovjeka. Moj duh se takođe može ožalostiti ali to ga ne čini drugom osobom ništa više nego kod Boga prema apostolu Pavlu. Jedina razlika koju Pavle ističe je da je čovječiji duh unutar njega ali Duh Božji može ići svugdje. To svojstvo Duha je samo po sebi razumljivo ako imamo na umu da je Bog Stvoritelj svega te tako i održavalac i kontrolor svega. Tvorevina ne može biti izvan

domašaja Tvorca.

Citiranje Djela 5:3,4 takođe je slična naopaka logika. Duh sveti je Duh Božji i prema tome je od Boga. Zato je Petar pokazao da je laganje Duhu svetom koji je otkrio obmanu jednako laganju samom Svemogućem Bogu pošto je to Njegov Duh. Ananija i Sapfira su djelovali po svom nahođenju ali su se pretvarali da ih je pokrenuo sveti Duh i pokušali prevariti apostole, što je jednako laganju Svemogućem.

Pravi hrišćanin proučava i slijedi Riječ Božju. Ne poklanja povjerenje čovjeku, posebno ne ljudima sa malo ili nimalo teološkog znanja koji izlaze sa svojim idejama i kasnije tragaju po Svetom Pismu šta bi mogli pronaći da odgovara njihovom izabranom vjerovanju.

Druga vjerovanja o Božjoj prirodi zabranjena

Kad je odluka bila postignuta, Teodosije nije tolerisao drugačije poglede. On je izdao svoj vlastiti dekret koji glasi: „Sada nařeđujemo da se sve crkve predaju biskupima koji isповijedaju Oca, Sina i Svetog Duha, jednog veličanstva, iste slave, jednog sjaja, koji ne uspostavljaju razliku putem bogohulnog odvajanja, već porедак Trojstva prepoznajući Osobe i sjedinjenje Božanstva.“ (Richard Rubenstein, When Jesus Became God, 1999, p. 223)

Drugi edikt od Teodosija otišao je dalje u zahtijevanju odanosti novom učenju: „Vjerujmo u jedno božanstvo Oca, Sina i Svetog Duha, u jednakom veličanstvu u svetom Trojstvu. Ovlašćujemo sledbenike ovog zakona da uzmu na sebe naziv katoličkih hrišćana; ali što se tiče ostalih, pošto su po našem sudu oni glupavi bezumnici, proglašavamo da se etiketiraju sramnim imenom jeretika, i da ne mogu svojim opskurnim skupovima davati ime crkve. Oni će na prvom mjestu platiti kaznu božanske osude, a drugo kaznu koju naš autoritet, u skladu sa voljom Nebesa, odluči da nametne.“

(Documents of the Christian Church, Henry Bettenson, editor, 1967, p. 22)

Ovdje vidimo kako je jedno učenje nametnuto crkvi koje je bilo strano Hristu i koje nikad nisu učili apostoli, nepoznato drugim biblijskim piscima, zabravljeni u mjestu dok je istinsko biblijsko otkrivenje o Ocu, Sinu i Duhu svetom bilo trajno isključeno. Oni koji su se slagali sa odlukom imperatora smatrani su katolicima. Ali svako ko se nije slagao bio je prema ediktima imperatora i crkvenih autoriteta žigosan kao jeretik s kojim se shodno tome postupalo. Da se danas radi na taj način, da li biste to prihvatali?

9. Doktrina o trojstvu odlučena metodom pokušaja i greške

Ovaj neobični lanac događaja naveo je profesore teologije Entonija i Ričarda Hansona da sumiraju tu priču u svojoj knjizi *Razumno vjerovanje: Prikaz hrišćanske vjere*, uz zapažanje da je prihvatanje doktrine o trojstvu došlo kao rezultat „procesa teološkog istraživanja koje je trajalo najmanje tri stotine godina... U stvari, to je bio proces pokušaja i greške (gotovo pucanj u prazno), u kojem zabluda nipošto nije bila ograničena na neortodoksnog... Bilo bi glupo predstavljati doktrinu o Svetom Trojstvu kao da je postignuta na neki drugi način.“ (Reasonable Belief. A Survey of Christian Faith, By Anthony Hanson and Richard Hanson, 1980, p. 172)

Oni zatim zaključuju: „Ovo je bio dug, konfuzan proces pri čemu su različite škole misli u crkvi vježbale za sebe, a zatim pokušavale nametnuti drugima svoj odgovor na pitanje: ‘Koliko je božanski Isus Hrist?’... Ako je ikad postojala kontroverza odlučena metodom pokušaja i greške, onda je to ova.“ (Isto, p. 175)

Anglikanski crkvenjak i predavač na univerzitetu Oksford K.E. Kirk piše o usvajanju doktrine o trojstvu: „Teološka i filozofska odbrana božanstva Duha počinje u četvrtom vijeku; mi se prirodno okrećemo piscima iz tog perioda da otkrijemo koje osnove su imali za svoje vjerovanje. Na naše iznenadenje, primorani smo priznati da nisu imali nikakve... Ovaj propust hrišćanske teologije ... da proizvede logično opravdanje kardinalne tačke u njenoj trinitarskoj doktrini je od najvećeg mogućeg značaja. Primorani smo, čak i prije okretanja pitanju odbrane doktrine putem iskustva, da se zapitamo da li je teologija ili filozofija ikad proizvela neke razloge zašto bi njeno vjerovanje trebalo biti trinitarsko.“ (The

Evolution of the Doctrine of the Trinity, published in Essays on the Trinity and the Incarnation, A.E.J. Rawlinson, editor, 1928, pp. 221, 222)

Ovo je ukratko zapanjujuća priča o tome kako je doktrina o trojstvu uvedena i kako su oni koji su odbijali da je prihvate postali žigosani kao jeretici i nevjernici.

Da li ćemo, dakle, zasnivati naš pogled o Bogu na doktrini koja nije izrečena u Biblijii, koja nije formalizovana do tri vijeka nakon vremena Isusa Hrista i apostola, o kojoj se debatovalo i sporilo decenijama ili vjekovima, koja je nametnuta religijskim saborma kojima su predsjedavali novajlije ili nevjernici i koja je „odlučena metodom pokušaja i greške“ i prolivanjem krvi? Nadamo se da je odgovor očigledan svima.

Evo kratkog sažetka paganskog porijekla doktrine o trojstvu.

1) Doktrina o trojstvu tri u jedan potekla je iz paganizma, od obožavanja sunca i Sotone u Babelu.

2) Paganizam je ušao u rimsku crkvu tokom ranih vjekova, uključujući neznabožačka učenja o Bogu. Kao rezultat, neznabožačko trojstvo je uneseno u Katoličku crkvu. Tokom godina ono je uzimalo mnoge forme.

3) Katolička crkva je zvanično osudila neznabožačko trojstvo modalističkog monarhijanizma i sabelijanizma 264. godine n.e. u Antiohiji. Mnogi katolici su nastavili da uče ovu formu neznašnjosti dalje kroz vjekove. (Neki protestantski hrišćani još uvijek uče ovu formu neznabožačkog trojstva.)

4) Sabor u Nikeji 325. godine je namjerno osudio arijance za vjerovanje da je Isus imao početak, bez obzira da li je bio stvoren ili začet. Odluka sabora je bila da je Hrist vječno rođen, bez početka. Arije je kazao da ovo čini Hrista „nerođenim začetim“, što je kontradikcija termina.

5) Imperator Teodosije Veliki sazvao je Sabor u Konstantinopolju 381. godine da potvrdi božanstvo svetog Duha, koje dotle

nigdje nije bilo jasno izloženo, niti čak u Svetom Pismu. Ljudi sa malo ili nimalo teološkog znanja i „tri Kapadokijca“ odlučili su da je sveti Duh doslovno biće, su-jednako i su-vječno sa Ocem i Sinom. Oni koji se nisu slagali označeni su kao glupavi bezumnici i jeretici s kojima treba shodno tome postupati. To je bila godina kada je doktrina o trojstvu u potpunosti uspostavljena.

6) Nakon izdavanja Nikejskog kreda, arijanci su bili prognani. Iskorjenjivanje tri roga na četvrtoj zvijeri iz Danila 7. glava ispunilo se istrebljenjem arijanaca putem papske sile. Godine 538, poslednji od tri roga bio je iščupan, dajući papstvu punu dominaciju nad crkvama.

7) Debata oko doktrine o trojstvu nastavila se do 6. vijeka dok nije čvrsto uspostavljena kao papska dogma.

10. Ko prima obožavanje?

Kad pitate hrišćane da li vjeruju u trojstvo, oni najčešće kažu „da“ iako čak i ne znaju šta je to tačno. Većina takođe kaže da to ionako nije važno i da nije pitanje spasenja. Koliko su samo ti površni stavovi daleko od istine! Ako zaista volimo i poštujemo Gospoda, to je nešto što bi svakako trebalo da znamo, jer ako nemamo jasnu identifikaciju Boga u kojeg vjerujemo, možemo vrlo lako postati sledbenici lažnih bogova u neznanju. Kao što smo vidjeli ranije, Jovan je nazvao antihristom određene špekulacije sa identitetom Oca i Sina koje su, po svemu sudeći, bile srodne idejama o trojstvu. Da li će oni koje je Jovan nazvao antihristima biti spaseni? Teško je vjerovati u to! Posebno ako imamo na umu odredbu zakona u starom Izraelu kojom je bila predviđena smrtna kazna za hotimični prelazak na obožavanje tuđih bogova:

„Ako bi tvoj brat, sin tvoje majke, ili tvoj sin ili tvoja kći ili tvoja voljena žena ili tvoj drug koga voliš kao svoju dušu, pokušao u tajnosti da te nagovara: ‘Hajde da služimo drugim bogovima’, koje niste poznavali ni ti ni tvoji praočevi, *nekim bogovima naroda koji su oko vas, u tvojoj blizini ili daleko od tebe, od jednog do drugog kraja zemlje*, nemoj da pristaneš na to što on želi i nemoj da ga slušaš. Neka ga tvoje oko ne žali, nemoj se smilovati na njega i nemoj ga štititi, nego ga ubij. Neka se tvoja ruka prva digne na njega da ga pogubiš, a onda ruka sveg naroda.“ (5. Mojsijeva 13:6-9). Važno je uočiti da je ova odredba data za bilo koja lažna božanstva po cijeloj zemlji. Danas naravno takva kazna nije primjenjiva ali božanski princip je isti, što znači da je ona samo odložena do suda Božjeg. Treba zapaziti da su apostoli pravili razliku između grijeha koji ne vode u smrt i grijeha koji vode u smrt. „Ako neko vidi svog brata kako čini grijeh koji ne vodi u smrt, neka moli,

i Bog će mu dati život, naime, onima koji ne čine grijeh koji vodi u smrt. Postoji grijeh koji vodi u smrt. Za taj grijeh mu ne kažem da moli.“ (1. Jovanova 5:16)

Mnogi ozbiljni problemi su proistekli iz neznanja kao što smo već vidjeli. I kao što je to obično slučaj, najžešći branioci određene ideologije postaju oni koji su je prihvatali kao „preletači“. Dobar primjer za ovo kad se radi o trojstvu su adventisti. Kad im se predoči istina prosto je nevjerovatno na koje sve načine je ignorisu i odbijaju. Drugi se oslanjaju na svoje crkvene autoritete koji se i sami pozivaju na autoritet sabora koje smo već razmatrali ili na „viši intelektualni nivo i naobrazbu“ koji su navodno neophodni da se shvati trojstvo. Pažljivo i dublje samostalno istraživanje Biblije je poslednje čemu će pribjeći. Vjerovatno snaga zablude leži u mentalitetu da njihova crkva nikad nije u krivu ili da „nikad neće pasti“, jer napokon to je, kako su naučeni, „poslednja crkva“ na zemlji (ovdje se radi o vještoj zloupotrebi sindroma elitizma). Kakva tragična zabluda.

Čitajući Otkrivenje 13. i 14. glava nalazimo da se žig zvijeri tiče bogosluženja. Isaija 14:12-14 kaže da Sotona želi da bude obožavan kao Bog. Ali kad bi vas Sotona pitao da li želite da ga obožavate, da li biste to učinili? Naravno da ne. Zato Sotona uvijek djeluje iza maske i stavi čovjeka ili ljudsku ustanovu u prvi plan koje podupre svojom silom tako da kad se oni obožavaju, on zapravo prima obožavanje preko zastupnika. To se zove obožavanje preko predstavnštva. Postoje dva načina kako ovo Sotona radi sa hrišćanima i oba dolaze od obožavanja sunca, koje je, kao što ste već vidjeli, jednako obožavanju Sotone.

Prvi način je preko svetkovanja nedjelje. Za one koji možda ne znaju, Sveti Pismo nas informiše da je Gospodnja Subota znak raspoznavanja službe pravom Bogu koji nas posvećuje kad držimo njegov šabatni dan svetim. Bog se identificira upravo u Četvrtom Uputu (zapovijesti) koji obavezuje na svetkovanje sedmog dana –

Subote – što je u direktnoj vezi sa sedmicom Stvaranja. Otkrivenje 13:2 kaže da je Sotona dao svoju silu, presto i veliku vlast (autoritet) prvoj „zvijeri“ koja se, zahvaljujući naročitim karakteristikama datim u vezanim proročanstvima iz Danila i Otkrivenja, kao i poznatoj istoriji, može identifikovati samo u sistemu papske crkve. Dakle, kad se ova sila obožava ko u stvari biva obožavan? Sam Sotona! To je ono što otkriva Božja Riječ, koliko god to nekom može teško pasti. Kako dolazi do pogrešnog obožavanja? Tako što je Sotona kroz crkvu implementirao svoj vlastiti dan bogosluženja koje je nedjelja (dan sunca). Možete za ovo iznalaziti kakva god hoćete opravданja, ali ona jednostavno ne odgovaraju činjenicama.

Drugi način je preko obožavanja Duha svetog kao nepostojećeg doslovног bića, gdje Sotona ulazi da primi ovo obožavanje opet preko zastupništva. Ovo je nešto što je on davno uspostavio, 381. godine kao što smo vidjeli. Biblija nigdje i nikad ne uči da je Duh sveti Bog ili da se Duhu svetom treba moliti ili ga obožavati, a ipak to nalazimo u katolicizmu i sve više u drugim denominacijama, uključujući brojne adventiste koji sada uče da se treba moliti svetom Duhu. S druge strane, Biblija jasno uči da služimo Bogu kroz Njegovog Sina.

Na početku ove studije vidjeli smo da se u nekoliko ogranačaka neznabوtva treće lice trojstva smatra zlim i uniшtiteljom. Ako Duh sveti nije doslovno biće ali se navodi tako od Sotone koji prima obožavanje kao treća osoba, da li je on zao i uniшtitelj? Iz neznabоtva se štošta može saznati o takvim stvarima jer oni gotovo da nisu morali da se skrivaju iza lažnih paravana kao što je to slučaj gdje su bili prisutni biblijska religija i biblijski moral.

11. Uticaj grčke filozofije na doktrinu o trojstvu

Grčki filozofi su bili pod velikim uticajem Platona (427-347 prije n.e.) koji se smatra najvećim od svih filozofa. Platon je mislio da može definisati Boga. Veći dio grčke filozofije se zasniva na njegovim teorijama. Pošto su božanstva u trijadama bila u svim drevnim religijama, a Platon je bio ukorijenjen u trinitarskoj misli, on je želio da izade sa boljom definicijom u određivanju Boga iznad svih božanstava grčke mitologije. Platonova definicija Boga je bila ova: 1) „Prvi Bog“ je Vrhovno Biće u univerzumu; 2) „drugi Bog“, kojeg je Platon opisao kao „dušu univerzuma“; i 3) „treći Bog“, definisan kao „duh“.

Jevrejski filozof Filon Aleksandrijski (15. prije n.e. – 50. n.e.) bio je sledbenik grčke filozofije i pod uticajem Platonove verzije video Boga kao: 1) Oca, koji je sve stvorio (Filon ga je nazvao „Demiurg“), 2) Majku, koja je bila Znanje koje je Tvorac posjedovao, i 3) Voljenog Sina koji je bio svijet. Navodno je jedinstvo „Demiurga“ i „Znanja“ proizvelo čovjekov svijet. Ovaj ezoterični tip mišljenja doveo je do rađanja i razvoja doktrine o trojstvu.

Mnogi istoričari i religijski učenjaci svjedoče o uticaju grčke i platonističke filozofije na razvoj i prihvatanje doktrine o trojstvu u četvrtom vijeku. Ali šta je takva filozofija iziskivala i kako je došlo do toga da utiče na doktrinu o trojstvu?

Čarls Big konstataju da je čuveni grčki filozof Platon vjerovao u božansku trijadu „Boga, ideje, i Svijet-Duha“, iako on „nigdje nije objasnio ili harmonizovao ovu trijadu.“ (Charles Bigg, Christian Platonists of Alexandria, 1886, p. 249)

Kasniji grčki mislioci profinili su Platonove koncepte u ono što su oni označavali kao tri „supstancije“, vrhovnog Boga ili

„Jednog“, od kojeg su došli „um“ ili „misao“ i „duh“ ili „duša“. U njihovom razmišljanju, svi su bili različite božanske „supstancije“ ili aspekti jednog Boga. Drugi način da se ovo izrazi bio je kao „dobro“, personifikacija tog dobrog, i sredstvo putem kojeg se to dobro sprovodi. Opet, to su bili različiti božanski aspekti tog istog vrhovnog dobra, različiti a ipak sjedinjeni kao jedan.

Takvo metafizičko razmišljanje bilo je uobičajeno među inteligencijom grčkog svijeta i prenijeto u razmišljanje rimskog svijeta novozavjetnog perioda i u sledeće vjekove. I dok su izumirali poslednji od apostola, neka od ovih metafizičkih razmišljanja počela su uticati i infiltrirati se u ranu hrišćansku zajednicu, prvenstveno preko onih koji su već bili u kompromisima sa paganismom.

Kao što biblijski učenjaci Džon Mek Klintok i Džejms Strong objašnjavaju: „Pred kraj 1. i tokom 2. vijeka, mnogi učeni ljudi prešli su iz judaizma i paganizma u hrišćanstvo. Oni su donijeli sa sobom u hrišćanske škole teologije njihove platonističke ideje i frazeologiju.“ (Cyclopaedia of Biblical, Theological, and Ecclesiastical Literature, 1891, Vol. 10, “Trinity,” p. 553)

Istinski hrišćani su uveliko odbili takvu infiltraciju i čvrsto se držali učenja apostola, izvlačeći svoje doktrine iz spisa apostola i Svetog Pisma (knjiga Starog Zavjeta) „koje vas mogu učiniti mudrim na spasenje“ (2. Timoteju 3:15).

Dvije različite niti hrišćanstva su se podijelile i razvijale odvojeno. Jedna je ostala vjerna jasnim i jednostavnim učenjima Biblije, dok je druga postepeno pravila kompromis sa paganskom misli i praksama usvojenim iz grčko-rimskog svijeta.

Tako kad je debata narasla oko Božje prirode u četvrtom vijeku i dovela do sabora u Nikeji i Konstantinopolju, to više nije bila debata između biblijske istine i zablude. Mnoge strane u tim debatama bile su ozbiljno kompromitovane njihovim prihvatanjem nebiblijskih filozofskih ideja.

Mnogi crkveni lideri koji su formulisali doktrinu o trojstvu bili su zastranili u grčku i platonističku filozofiju, što je uticao na njihove religijske poglede i učenja. Drugi su uz sve to bili upleteni u misticizam i okultizam. Jezik koji su koristili u opisivanju i definisanju trojstva je, u stvari, uzet direktno iz platonističke i grčke filozofije. Sama riječ „trojstvo“ nije biblijska niti hrišćanska. Platon-ski termin „trias“, od riječi „tri“ latinizovan je kao „trinitas“, oda-kle imamo današnji pojam „trojstvo“ (eng. „trinity“).

„Aleksandrijska katehetska škola, gdje su uvaženi Kliment iz Aleksandrije i Origen, najveći teolog Grčke crkve, kao njeni poglavari, primijenili alegorijsku metodu objašnjavanja Svetog Pisma. Ta misao bila je pod uticajem Platona: njeno glavno uporište bile su teološke spekulacije. Atanasije i tri Kapadokijca [ljudi čije trinitarske poglede je usvojila Katolička crkva na saborima u Nikeji i Konstantinopolju] bili su uključeni među njenim članovima.“ (Hubert Jedin, Ecumenical Councils of the Catholic Church: an Historical Outline, 1960, p. 28)

„Doktrine o Logosu [tj. „Riječi“, odrednici za Hrista u Jovanu 1. glava] i Trojstvu primile su svoj oblik od grčkih očeva, koji... su bili pod velikim uticajem, direktno ili indirektno, platonske filozofije... Zablude i krivotvorine koje su ušle u Crkvu iz ovog izvora ne mogu se poreći.“ (The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, Samuel Macauley Jackson, editor, 1911, Vol. 9, p. 91)

Predgovor u knjizi *Istorija hrišćanstva* od istoričara Edvarda Gibona sažima grčki uticaj na usvajanje doktrine o trojstvu sledećom konstatacijom: „Ako je paganizam osvojilo hrišćanstvo, jednako je istina da je hrišćanstvo iskvareno paganizmom. Čisti deizam [osnovna religija, u ovom kontekstu] prvih hrišćana... bio je promijenjen od strane Rimske crkve u neshvatljivu dogmu o trojstvu. Mnoga paganska načela, izumljena od Egipćana a idealizovana od Platona, zadržana su kao vrijedna vjerovanja.“ (1883, p.

Veza između Platonovih učenja i trojstva kakvo je prihvaćeno od strane Katoličke crkve vjekovima kasnije je tako jaka da Edvard Gibon u svom remek djelu *Istorija propadanja i pad Rimske imperije* označava Platona kao „atinskog mudraca koji je tako čudesno predvidio jedno od najiznenađujućih otkrića hrišćanskog otkrijeњa.“ (The Trinity 1890, Vol. 1, p. 574)

Tako vidimo da doktrina o trojstvu duguje daleko manje Bibliji nego metafizičkim spekulacijama Platona i drugih grčkih filozofa. Nije čudo što nas apostol Pavle upozorava u Kološanima 2:8 da se čuvamo da nas „neko ne odmami filozofijom i praznom prevarom, prema ljudskoj tradiciji, na načelima ovog svijeta, a ne po Hristu.“

12. Kako su drevni trinitarski bogovi uticali na usvajanje trojstva?

Mnogi koji vjeruju u trojstvo su iznenađeni saznanjem da je ideja o božanskim bićima kao trojstva ili trijade postojala dugo prije hrišćanstva, što se može obimno dokumentovati.

Meri Sinkler, grofica od Kejtnesa, u svojoj knjizi *Stare istine u novoj svjetlosti* iz 1876. godine, konstataju: „Uopšteno, mada pogrešno, se pretpostavlja da je doktrina o trojstvu hrišćanskog porijekla. Skoro svaka antička nacija posjedovala je sličnu doktrinu. [Rani katolički teolog] Sv. Jerom nedvosmisleno svjedoči: ‘Sve antičke nacije vjerovale su u Trojstvo.’“ (Marie Sinclair, Old Truths in a New Light, p. 382)

Zapazite kako sledeći navodi dokumentuju vjerovanje u božansko trojstvo u mnogim regijama i religijama antičkog svijeta.

Sumerija

„Univerzum je bio podijeljen u tri regionala od kojih je svaki postao oblast kojom upravlja jedan bog. Anuov dio bilo je nebo. Zemlja je data Enlilu. Ea je postao vladar voda. Zajedno oni konstituišu trijadu Velikih Bogova.“ (The Larousse Encyclopedia of Mythology, 1994, pp. 54, 55)

Vavilonija

„Drevni Vavilonjani su prepoznivali doktrinu o trojstvu ili tri osobe u jednom bogu – kao pojavu iz složenog boga sa tri glave, što oblikuje dio njihove mitologije, i upotrebljavali jednakostranični trougao kao amblem takvog trojstva u jedinstvu.“ (Thomas Dennis Rock, The Mystical Woman and the Cities of the Nations, 1867, pp. 22, 23)

Indija

„Puranas, jedna od hinduističkih biblija od prije više od 3.000 godina, sadrži sledeći pasus: ‘O vi tri Gospoda! Znajte da ja poznajem samo jednog Boga. Informišite me, stoga, koji od vas je pravo božanstvo, da mu mogu samom iskazati svoju odanost.’ Tri boga, Brama, Višnu i Šiva, počeli su mu se manifestovati, odgovorivši: ‘Nauči, o bogomoljče, da nema stvarne razlike između nas. Ono što ti izgleda tako je samo privid. Jedno biće se javlja pod tri oblika putem djela stvaranja, očuvanja i uništenja, ali on je jedan.’ Otuda je trougao bio prihvaćen od svih drevnih naroda kao simbol tog Božanstva... Trojka se smatrala među svim paganskim nacijama poglavatom mističnih brojeva, jer, kao što Aristotel primjećuje, ona u sebi sadrži početak, sredinu i kraj. Otuda nalazimo da ona označava neke od atributa skoro svih paganskih bogova.“ (Sinclair, pp. 382, 383)

Grčka

U četvrtom vijeku prije n.e. Aristotel je pisao: ‘Sve stvari su tri, i trojka je sve: i koristimo ovaj broj u službi bogovima; jer, kao što Pitagora kaže, sve i sve stvari su vezane trojkama, jer kraj, sredina i početak imaju ovaj broj u svemu, što sačinjava broj Trojstva.’“ (Arthur Weigall, Paganism in Our Christianity, 1928, pp. 197, 198)

Egipt

„Himna Amunu objavljuje da ‘nijedan bog nije postao prije njega (Amuna)’ i da su ‘svi bogovi tri: Amun, Ra i Ptah, i da nema drugog osim njih. Skriveno je njegovo kao Amon, on je Re u licu, a njegovo tijelo je Ptah.’ ... Ovo je izjava o trojstvu, tri glavna boga Egipta koji se zbrajaju u jednog od njih, Amona. Jasno je da koncept organskog jedinstva unutar množine dobija izvanrednu podršku sa ovom formulacijom. Teološki, u grubom obliku to je jako

blisko kasnijoj hrišćanskoj formi množine trojstvenog monoteizma.“ (Simson Najovits, Egypt, Trunk of the Tree, Vol. 2, 2004, pp. 83, 84)

Druga područja

Mnoga druga područja imala su vlastita božanska trojstva. U grčkoj oni su bili Zevs, Posejdon i Adonis. Feničani su obožavali Ulomusa, Ulosuosa i Eliun. Rim je obožavao Jupitera, Marsa i Veneru. U germanskim narodima oni su se zvali Vodan, Tor i Friko. Što se tiče Kelta, jedan izvor navodi: „Drevni neznabogački bogovi paganskih Iraca, Kriosen, Biosen i Siva, ili Šiva, bez sumnje su Krišna, Višnu, [ili sveobuhvatni] Brama i Šiva od Hindusa.“ (Thomas Maurice, The History of Hindostan, Vol. 2, 1798, p. 171)

Gnostički pogledi na trojstvo

Pogledajmo sada jedno gnostičko objašnjenje Trojstva.

„P.: Otac se duplira u Majku Božansku, ali, po vašem objašnjenju, i Binah, Treći Logos, čini da iz njega zrači njegova Božanska Supruga. Tako da, Majstore, ne razumijem...“

O.: Ovo je jedna apstraktna tačka gledišta, kažemo mi, koja je zbunila mnogo studenata u ovim vremenima. Ovi su TRIMURTI superteški za pamet i možemo ih zaista razumjeti samo na osnovu dobre Intuicije i direktnog mističkog iskustva.

Braća su naviknuta, na primjer, da misle na Prvi Logos, Drugi Logos i Treći Logos, odnosno, OTAC, SIN i SVETI DUH. Ali potom dolazi drugo Trimurti, kada se govori o OZIRIS, ISIS i HORUS, i ovdje se ponovo zbunjuju, jer, zaista, konverzija jednog Trimurtija u drugo Trimurti ne može se učiniti na osnovu čistog racionamenta. Postoji jedan faktor, u ovoj konverziji Trimurtija, koji je u potpunosti duhovni i koji se može shvatiti, kapirati, uhvatiti, samo na intuitivan način.

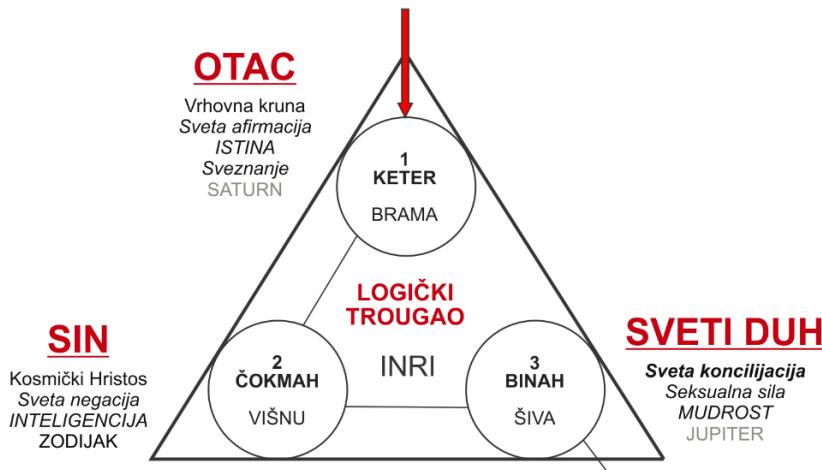
Prvi, Drugi i Treći Logos, u osnovi, to je jedan Logos

(nevidljivi, iako su tri u jednom) i to je Otac. U unutrašnjosti Oca nalazi se Sin i nalazi se Sveti Duh. Kao što se u istinskom Čovjeku nalazi v, Duša i Duh, isto tako se u ‘Starcu Dana’ nalazi Sin i Sveti Duh koji formiraju potpunost, cjelinstvo, jednokupnost.

U Egiptu, ovaj jedinstven, jednokupan naziva se OZIRIS. Oziris se može duplirati (Ko brani Ozirisu da se duplira?). On se može duplirati i tako se duplira u IZIS (Eva uvijek izlazi iz Adamovog rebra, kako je gore tako je i dolje).

Zašto bi bilo čudno da iz Ozirisa, SOLARNOG ADAMA, i-zađe SOLARNA EVA ili URANIJA-VENERA, njegova žena? Šta može uraditi jedan, ako iz JEDAN uvijek izlazi DVA?

A sad, iz savršenog jedinstva njih dvoje (Božanskog supruga i Božanske supruge) rađa se DIJETE HORUS (Aurus) kojega Majka Božanska nosi u svojim rukama. Ona ga začinje djelom i gracijom Svetog Duha, odnosno Trećeg Logosa. Ali treba imati u vidu da, iako je supruga Trećeg Logosa, unutar Trećeg Logosa nalazi se takođe i Drugi i Prvi, zato što, na kraju krajeva, Logos je trijedan i nevidljiv, unitaran, integralan, jednokupan.

Problem je da ne dijelimo toliko mnogo Logosni trougao, jer

Otac, Sin i Sveti Duh jesu jedno, integralno, jednokupno i, uopšte, nazivamo ga ‘OTAC’.

Potretno je mnogo suptilnosti za razumijevanje ovoga, mnogo finoće, mnogo konceptualnog sintetizma, velike intuicije. Konverzija Trimurtija, iz jednog u drugi, to je nešto što daje posla gnosičkom studentu, ali ako malo zaoštite intuiciju, možete razumjeti...“ (Samael Aun Weor, Pitanja i odgovori, odlomak iz Kursa „Gnostička Kabala“)

Zaključak

Tako sveopšta obmana i preplijetanje zvaničnog hrišćanstva, starog paganizma i okultizma postaju očiti. Obmana se takođe odlično vidi u zapanjujućem priznanju Artura Vigala koji je sam trinitarac. Egiptolog Artur Vigal sažeо je uticaj antičkih vjerovanja na prihvatanje doktrine o trojstvu od strane Katoličke crkve u sledećem izvodu iz njegove knjige:

„Ne smije se zaboraviti da Isus Hrist nikad nije pomenuo takav fenomen [Trojstvo], i da se nigdje u Novom Zavjetu ne pojavljuje riječ ‘Trojstvo’. Tu ideju je Crkva samo usvojila tri stotine godina posle smrti našeg Gospoda, a porijeklo koncepcije je u potpunosti pagansko...“

Drevni Egipćani, čiji uticaj na ranu religijsku misao je bio apsolutan, obično su aranžirali svoje bogove i boginje u trojstvu: postojalo je trojstvo Ozirisa, Izis i Horusa, trojstvo Amen, Muta i Konsu, trojstvo Knuma, Satisa i Anukis, i tako dalje...

Međutim, rani hrišćani nisu isprva razmišljali o primjeni ove ideje na svoju vlastitu vjeru. Oni su svoje obožavanje poklanjali Bogu Ocu i Isusu Hristu, Sinu Božjem, i prepoznавали tajanstveno i nedefinisano postojanje Duha svetog; ali nije bilo mišljenja da su ovo troje u stvari Trojstvo, su-jednaki i ujedinjeni u Jednome...

Primjena ovog starog paganskog koncepta Trojstva u hrišćanskoj teologiji moguće da je napravljena prepoznavanjem svetog

Duha kao neophodne treće ‘Osobe’, su-jednake sa drugim ‘Osobama’...

Ideja o Duhu koji je su-jednak sa Bogom generalno nije bila prepoznata do druge polovine četvrtog vijeka n.e.... Godine 381. na Saboru u Konstantinopolju ranijem Nikejskom kredu dodat je opis svetog Duha kao ‘Gospoda i davaoca života, koji izlazi od Oca i koji se sa Ocem i Sinom zajedno obožava i slavi.’...

Tako je Atanasijev kredo, koji je kasniji sastav ali uopšteno odražava koncepcije od Atanasijskog [trinitaraca iz 4. vijeka čiji pogled je konačno postao zvanična doktrina] i njegove škole, formulisan koncept su-jednakog Trojstva gdje je sveti Duh bio treće ‘Lice’; i tako je sačinjena dogma vjere i vjerovanje u Tri u Jednom i Jednog u Trojici postala najvažnija doktrina hrišćanstva, iako ne bez strašnih buna i prolijanja krvi... Današnji hrišćanski mislilac ... nema želju da bude precizan o tome, naročito zato što je ta definicija očigledno paganskog porijekla i nije bila prihvaćena od Crkve do skoro tri stotine godina posle Hrista.“ (Arthur Weigall, Paganism in Our Christianity, 1928, pp. 197-203)

Džejms Bonvik je dobro sumirao ovu priču u svom djelu iz 1878. pod naslovom *Egipatsko vjerovanje i savremena misao*: „Nedvojbena je činjenica da su manje ili više svuda po svijetu božanstva u trijadama. Ovo pravilo primjenjivo je na istočnu i zapadnu hemisferu, od sjevera do juga. Osim toga, primjetno je da su, na neki mističan način, te trijade od tri osobe jedno. Prva je kao druga ili treća, druga je kao prva ili treća, treća je kao prva ili druga; u stvari, one su međusobno jedno te isto pojedinačno biće. Atanasijeva definicija, koji je živio u Egiptu, primjenjiva je na trojstva svih neznabožačkih religija.“ (James Bonwick, Egyptian Belief and Modern Thought, p. 396)

13. Implikacije trojstva

Sve od Isusove smrti, naš neprijatelj je pokušavao da izopači ono što je Hrist završio svojim utjelovljenjem i misijom na Zemlji, posebno u smislu značaja Spasiteljevog života i smrti za nas. I pošto Sotona ne može učiniti ništa oko onoga šta je Hrist zaista postigao, ono što on može najbolje je da promoviše vjerovanje da Sin Božji u stvarnosti nije umro na Golgoti, te da su „tri lica Božanstva“ samo preuzeli uloge Oca, Sina i Svetog Duha u Planu spasenja. Prema učenju o trojstvu, Bog je poslao samog sebe da umre na krstu pošto ta dogma uči da su sva trojica jedan bog. Ali ovo vodi u drugi problem jer Bog ne može umrijeti. Odatle proističe druga tvrdnja da je umrla samo ljudska priroda. Ali kazati da Sin Božji nije mogao umrijeti je daleko od biblijskog učenja kao tama od svjetlosti. Mogli bismo pitati trinitarce kojoj od te dvije prirode dugujemo za iskupljenje. Odgovor je onoj koja je umrla i prolila krv za nas.

Sotona takođe ima za cilj da izvrne koliko je Boga stajalo žrtvovanje Njegovog Sina. Prema dogmi o trojstvu, može se pretpostaviti da Otac nikad ništa nije rizikovao predajući svog Sina, jer oni tvrde da Hrist nije ni mogao sagriješiti. On je po toj teoriji bio neka vrsta Supermena koji se skrivao u ljudskom obličju i mogao kad hoće upotrijebiti svoje super moći. Zato nije bilo ni stvarnog rizika. Ako je samo ljudska priroda stradala i umrla, tada je božanski Hrist ostao nepovrijeđen. A pošto Bog ne može umrijeti, Hrist nikad ne bi mogao umrijeti ni pod kakvim okolnostima. Sam Isus, pak, kaže: „Bio sam mrtav, i evo živim u vjekovima vjekova.“ (Otkrivenje 1:18)

Skoro svi hrišćani će izjaviti da je „Isus Sin Božji“, ali postoje različita značenja koja se pripisuju ovim riječima. Tužna realnost

je da mnogi hrišćani po imenu ne vjeruju da je Isus Sin Božji ako pristaju uz kreda svojih crkava. Jehovini svjedoci kažu da je Isus Sin Božji, ali kad ih pitate da to objasne, kažu da je Isus bio prvi anđeo kojeg je Bog stvorio i da se nije razlikovao od Lucifera ili drugih anđela. Rimokatolici kažu da je Isus Sin Božji, ali kad daju objašnjenje kako to, pozivaju se na frazu da je Bog Otac, Bog je Sin i Bog je Sveti Duh, a ipak nema tri boga već jedan Bog. Drugi tvrde da je Isus su-vječni ortak Božji kojeg je Bog proglašio svojim Sinom, premda On nije zaista Njegov Sin, dok unitarijanci tvrde da Isus nije postojao prije svog utjelovljenja. Drugi će, pak, reći da je Isus postao Sin Božji kad se rodio u Betlehemu i da nije bio Sin Božji u bilo kakvom drugom smislu. Svako od ovih objašnjenja ima isti ozbiljan problem koji nije slučajan. Oni svi na neki način poriču da je Isus doslovni Sin Božji, što je tačno ono što Sotona želi.

Doktrina o trojstvu kaže da postoje:

- 3 bića koja su su-vječna;
- 3 bića koja su sva besmrtna;
- 3 bića koja su svemoćna, sveznajuća, itd.;
- 3 bića koja su vrijedna obožavanja i hvale;
- 3 bića od kojih svako igra različitu ulogu.

Dakle, ako su sva tri člana Božanstva su-vječna, onda nikad nije bilo vremena kad oni nisu postojali, i oni svi moraju biti iste beskonačne dobi. Ako je ovo istina, onda zvanja koja posjeduju prosto odražavaju uloge koje su preuzezeli da odigraju u planu iskupljenja. Ona se ne mogu uzeti u doslovnom smislu. Na primjer, Sin Božji onda nije stvarni Božji Sin, On je član Božanstva koji igra ulogu Sina. Sveti Pismo nas, pak, uvijek iznova uči da je Bog dao svog Sina, ali dogma o trojstvu nam kazuje da Isus nije zaista Božji Sin, On je član Božanstva koji igra ulogu Sina. Trinitarci tipično tvrde da se Isus pominje kao Božji Sin zbog svog rođenja u Betlehemu. Ali Biblija konstataje da je Isus proistekao prije nego što je

sve bilo stvoreno. Tako ako je Isus „uvijek“ postojao, tada je nemoguće da je On Sin Božji. I ako Hrist nije doslovni Sin, onda ni Bog ne može biti doslovni Otac. Tako doktrina o trojstvu uništava ličnost Boga i Njegovog Sina Isusa Hrista našeg Gospoda.

I pošto ova doktrina poriče Oca i Sina, što takođe čini učenjem da su Otac, Sin i sveti Duh jedan isti Bog, onda je to poricanje i Oca i Sina na više načina, za koje 1. Jovanova 2:22,23 konstatiše da je antihrist. Zapazite da Jovan ništa ne kaže o poricanju svetog Duha. Prema trinitarcima ispada da više od 100 stihova koji konstatuju da je Isus Sin Božji u stvari uopšte ne znače to što govore. Da li vam je poznata ijedna druga doktrina koja izvrće toliko jasnih tekstova Svetog Pisma? Ako prihvivate dogmu o trojstvu, tada Isus ne može biti Sin Božji. A ako ne prihvivate Isusa kao Sina Božjeg, tada ne možete imati vječni život! Sa ovim činjenicama na umu, pažljivo razmotrite sledeće citate iz Svetog Pisma i zapitajte se da li se tiče vašeg vječnog života poricanje ko su zaista Otac i Sin. Ako je doktrina o trojstvu od Sotone, nije teško vidjeti kakav je njegov plan ako otvorite oči.

„Ko je lažljivac ako ne onaj ko poriče Isusa kao Hrista? To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca.“ (1. Jovanova 2:22,23)

„A ovo je život vječni: da upoznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3)

„Ko vjeruje Sina, ima vječni život. Ko [tvrdoglavo] odbija Sina, neće vidjeti život, nego Božji gnjev ostaje na njemu.“ (Jovan 3:36)

„A ovi su zapisani da biste vjerovali da je Isus zaista Hristos, Sin Božji, i da verujući imate život vječni u imenu njegovom.“ (Jovan 20:31)

Dakle, najbitnije od svega je da ova doktrina može biti pitanje spasenja, što možda previđamo dok duboko ne proučimo ovaj predmet i shvatimo sve njegove implikacije. Šta je sa Duhom

svetim? Ako je doktrina o trojstvu pogrešna, onda je sveti Duh kao zasebno biće prije tvorevina Sotone a ne Duh od Oca i Sina. A ako je treće biće izmislio Sotona, kao pretendent na Božji presto, koga zapravo obožavamo? Čiji duh imamo? Kao što konstatuju gornji stihovi, poznavanje ko su tačno Otac i Sin je ključ vječnog života. Ali razumijevanje identiteta Duha svetog takođe je nešto što ne možete dozvoliti da bude krivo shvaćeno.

Možemo se zapitati zašto nam Biblija nikad ne govori da se „molimo“ ili „obožavamo“ Duha svetog ako je on su-vječno božansko biće kao što tvrdi doktrina o trojstvu. Rečeno nam je da se molimo „za“ Duha, ali nikad Duhu. Ipak sa jačanjem intenziteta promocije dogme o trojstvu u crkvi, mnogi počinju da rade upravo suprotno učenjima Svetog Pisma.

Ko bi bio četvrto najveće biće na Nebu prije pada čovjeka (prije grijeha) ako je Duh sveti treće su-vječno biće prema dogmi o trojstvu? To bi bili Otac, Sin, Sveti Duh i Lucifer. Ko je želio da bude poput Najvišega, da prima obožavanje i molitve kao Bog? (Isajia 14:12-14) Šta ako Duh sveti nije treće doslovno biće. Ko bi onda bio treće najveće biće? Lucifer! Dakle, ako Duh sveti nije treće doslovno biće, odvojeni Bog, ko bi onda odgovarao na naše molitve ako se molimo „Duhu“? Ko bi se postavio kao treći „bog“ vrijedan hvale i obožavanja? Da li je Sotona uspio da postigne svoj cilj da se uključi kao božanstvo? Ako vjerujemo da se sveti Duh može obožavati i moliti mu se kao Ocu i Sinu, ko u stvarnosti prima naše obožavanje? Ako sveti Duh nije treće biće, čiji onda duh imamo prema našem vjerovanju i kome upućujemo svoje obožavanje?

Vezano za dogmu o trojstvu koja tvrdi da je Isus takođe jedan Bog, jedan adventistički autor iz 19. vijeka je pisao: „Vjerovati u tu doktrinu, kad čitamo Sveti Pismo mi moramo vjerovati da je Bog poslao samog sebe na svijet, umro da pomiri svijet sa samim sobom, sam ustao iz mrtvih, vaznio samog sebe na nebo i moli se

pred samim sobom na nebu da pomiri svijet sa samim sobom, i da je jedini posrednik između čovjeka i samog sebe... Moramo takođe vjerovati da se u [Getsimanskom] vrtu Bog molio samom sebi da Ga, ako je moguće, mimoide čaša koju je namijenio sam sebi, i hiljade drugih takvih absurdnosti.“ (J.N. Loughborough)

Neke od tih drugih absurdnosti su učenje da je Isus besmrtni Bog ali da je umro, da je nevidljivi Bog ali je bio viđen, da je sve-moćni Bog ali ipak jačan od anđela, da je sveznajući Bog ali da nije znao dan svoga povratka, da je velik kao Njegov Otac ali da je Otac veći od Njega, da je jednak sa Ocem ali On je ipak Otac, da je Sin ali iste dobi kao Otac, da je Sin koji ima Oca i Bog koji nema Oca, da je rođeni Sin i nerođeni Bog, da je zaista Bog i zaista čovjek, izašao sam od sebe, molio se samom sebi, dao silu samom sebi, zahvaljivao samom sebi, nosio svjedočanstvo sam sebi, vratio se samom sebi, da sjedi s desne strane samom sebi, da je svoj vlastiti Otac i svoj vlastiti Sin, da je napustio Nebo pa ipak bio тамо sve vrijeme... Postoje neke stvari koje je teško razumjeti u Bibliji, ali možete biti sigurni da Bog nikad ne bi očekivao od vas da vjerujete u takve kontradikcije i nemogućnosti koje su svojstvene okultizmu i teškim atacima na zdravi razum.

Mnogo puta ste čuli da je Jevanđelje tako jednostavno da ga i malo dijete može razumjeti. Složićemo se naravno s tim. Ali kako to može biti slučaj sa učenjem o trojstvu? Ne samo da djeca neće ništa shvatiti, već i najbolji teolozi ga ne mogu objasniti bez posezanja za sofizmom, manipulacijama i pozivanjem na nebiblijске izvore. Međutim, misao da je Bog poslao svog Sina na ovu zemlju da umre za vas i za mene je laka za shvatiti kad vjerujemo jednostavnoj biblijskoj konstataciji da je Isus uistinu Sin Božji, a ne jedan od tri misteriozna bića koja čine „jednog Boga“! Kako je moguće vjerovati da Isus NIJE rođeni Sin vječnog Boga i dijeliti stih u Jovanu 3:16 sa drugima u nadi da ih pozovemo da prime udio u vječnom spasenju? Da li Jovan 3:16 postaje laž u momentu kad

poreknete da je Isus Božji Sin? Metafora nije poslala metaforu da nas spase. Otac je poslao Sina da nas spase.

„Jer Bog je toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko vjeruje u njega ne bude uništen, nego da ima vječni život.“ (Jovan 3:16)

„Neka s nama bude blagodat, milosrđe i mir od Boga Oca i od Gospoda Isusa Hrista, Očevog Sina, u istini i ljubavi.“ (2. Jovanova 1:3)

Zašto je trojstvo pitanje spasenja?

Oni koji nisu proučavali doktrinu o trojstvu nikad ne uviđaju da je to pitanje spasenja jer ne shvataju tačno šta ona iziskuje i brojne implikacije. Tako obično nemaju pojma da je to u stvari najveća i najstrašnija obmana od svih koja se takođe veoma tiče žiga zvijeri i Dana odmora.

Podsjetimo se da doktrina o trojstvu uči o 3 u 1 i 1 u 3 bogu. To jest, 3 boga koja su su-jednaka, su-vječna a koji nisu 3 boga već 1 bog. $1+1+1=$ Jedan. Tri boga koja su navodno uvijek postojala i otuda nemaju početak. Kako, dakle, Isus može biti doslovni Sin ako je uvijek postojao uporedo sa Ocem? I kako Otac može biti Otac ako Isus u stvarnosti nije Njegov Sin? Tako doktrina o trojstvu i druga slična vjerovanja poput unitarizma poriču da je Isus doslovni Sin Božji na jedan ili drugi način.

Ako ne priznajete da je Isus Sin Božji tada se odvajate od Boga. „Ko god priznaje da je Isus Hristos Sin Božji, Bog nastava u njemu i on u Bogu.“ (1. Jovanova 4:15) I opet: „Ko pobeđuje svijet, ako ne onaj koji vjeruje da je Isus Sin Božji?“ (1. Jovanova 5:5)

I ako poričete da je Isus Sin Božji i da je Bog dao svog doslovnog Sina, tada Boga gradite lažovom i nemate vječni život. „Ko vjeruje u Sina Božjeg, prihvata svjedočanstvo koje mu je dato. Ko

ne vjeruje Bogu, učinio ga je lažljivcem, jer ne vjeruje u svjedočanstvo kojim Bog svjedoči o svom Sinu. A u ovome je to svjedočanstvo: Bog nam je dao vječni život, i taj život je u njegovom Sinu. Ko ima Sina, ima život, a ko nema Sina Božjeg, nema život.“ (1. Jovanova 5:10-12)

„A ovi su zapisani da biste vjerovali da je Isus zaista Hristos, Sin Božji, i da vjerujući imate život vječni u imenu njegovom.“ (Jovan 20:31)

Sveto Pismo nam, dakle, govori da jedino priznavanjem da je Isus Sin Božji možemo biti spaseni i imati pristup k Ocu. Ako pořiceste da je Isus doslovni Sin Božji (ili možda koristite to kao frazu dok u stvarnosti vjerujete da je metafora ili antropomorfizam), tada je takođe nemoguće da Bog bude doslovni Otac. Tako se odriče i od Oca i od Sina, što je Jovan nazvao antihristom, jer oponira Hrista kao istinskog i doslovnog Sina Božjeg. To je poricanje da je doslovni Sin Božji došao u tijelu i umro na krstu.

Biblija iznova otkriva da su oni stvarni Otac i Sin. Ali doktrina o trojstvu kaže ne. Danas možete čuti propovjednike koji će na pitanje da li je Isus Sin Božji odgovoriti „ne, On je samo jedan Bog koji igra ulogu Sina.“ Ali nigdje u Svetom Pismu nema ni najmanje naznake da oni samo igraju uloge i da nisu zaista Otac i Sin. Bog je donio svog Sina na svijet, a Sotona se veoma trudi da sakrije ovu činjenicu. Kako uopšte možemo cijeniti nešto što ne razumijemo i što atakuje na zdravi razum?

I ako je doktrina o trojstvu pogrešna, tada je sveti Duh kao zasebno biće u stvari tvorevina Sotone. Itekako je važno da li se klanjamo tvorevini Sotone tj. njemu samom preko predstavnštva ili imamo ispravan stav prema Duhu od Oca i Sina. Sveto Pismo nas obavještava da Sotona želi da bude obožavan kao Bog najviši. Da li je on uspio u postizanju svog cilja uključivanja u božanstvo? Sve je više vjernika u današnje vrijeme koji prihvataju obožavanje svetog Duha, što nam Biblija nikad ne kaže da radimo. Ako

vjerujemo da se sveti Duh treba obožavati poput Oca i Sina, ko prima ovo obožavanje? Isti onaj „Veliki Duh“ pagana odnosno sam Sotona! Mislite li da to nije važno Ocu i Sinu? Treba li objašnjavati takve stvari?

Otkrivenje 13:17 konstatiše: „I da niko ne može ni kupovati ni prodavati osim onoga ko ima žig ili ime zvijeri ili broj njenog imena.“

Da li ste zapazili da se pominju tri stvari? Nije samo žig zvijeri, već takođe ime i broj njenog imena koje je 666. Pagansko porijeklo trojstva otkriva da 666 dolazi od prvobitne doktrine o trojstvu i obožavanja sunca i Sotone!

Postavljeno je pitanje u katoličkom Katehizmu: „Šta je nedjelja...“ Odgovor je da je nedjelja „dan posvećen od apostola u čast najsvetijeg Trojstva.“ (Review and Herald, vol. 5, no. 24, p. 86)

Interesantna izjava koja otkriva da „nedjeljna služba“ i „doktrina o trojstvu“ oboje dolaze od obožavanja sunca i Sotone u Vavilonu, i da je oboje unijeto u hrišćanstvo od strane Katoličke crkve koju Bog naziva Vavilonom! Takođe je i jedno i drugo povezano sa obožavanjem koje Otkrivenje 13. i 14. glava identificuje kao žig zvijeri. Dakle, obožavamo li jedinog istinskog Boga na Njegov sveti dan ili paganskog katoličkog 3 u 1 boga? I šta je sa pečatom Božjim? Koji Bog treba da nas zapečati za spasenje? Jedini pravi Bog Otac ili paganski katolički 3 u 1 bog? Ovo objašnjava zašto Otkrivenje kaže da će mnoštvo biti obmanuto i poginuti na kraju.

Sotona mrzi Sina Božjeg i želi da ga se mi odrekнемo ne samo radi vlastitog zadovoljstva. Jednom kad budete potpuno shvatili ovaj predmet nećete imati problema da uvidite da je doktrina o trojstvu djelo Sotone kroz Katoličku crkvu sa svrhom krađe vašeg spašenja. Da li se onda treba čuditi što Sotona ima toliko radnika koji ulažu sve moguće napore da zadrže hrišćane u zamci ove satanske doktrine. To nije samo najgora moguća prevara, već takođe i njegova najveća obmana na kraju vremena koja se tiče žiga zvijeri.

14. Zašto većina crkava vjeruje u doktrinu o trojstvu?

Razlog je isti kao u odgovoru na pitanje zašto većina svetkuje nedjelju umjesto sedmog dana Subote. Stotine denominacija sada zna da je Katolička crkva promijenila subotu na nedjelju upravo pred mračne vjekove ili period od 1260 godina kada je Papska crkva vladala kao duhovna i svjetovna sila i progona hrišćane koje su nazivali jereticima. To je uključivalo držaoce Subote koji su se radije pokoravali Bogu nego ljudima. Sa dolaskom štamparija u 15. vijeku i eksplozijom Biblija postalo je očito da je Katolička crkva bila sila identifikovana u Svetom Pismu.

„Džon Viklif, Vilijam Tindejl (koji je preveo Tindejl Bibliju), Martin Luter, Žan Kalvin, Tomas Kranmer; u sedamnaestom vijeku, Banjan, prevodioci King Džeјms Biblije i ljudi koji su radili na Vestminsterskom i Baptističkom priznanju vjere; ser Isak Njutn, Džon Vesli, Vitfild, Džonatan Edvards; i skorije Spurdžen, biskup DŽ.S. Rajl i dr Martin Lojd-Džons; ovi ljudi među bezbroj drugih, svi su vidjeli papski ured kao antihrista.“ (Michael de Semlyen, All Roads Lead to Rome, Dorchester House Publications, p. 205, 1991)

Ovo saznanje rezultiralo je u protestantskoj Reformaciji kad su mnogi shvatili da je Katolička crkva antihristova sila. Istinska Subota je gotovo potpuno bila istisnuta iz postojanja do ovog vremena i tako su svi novi hrišćani koji su potekli iz vremena Reformacije nastavili držati nedjelju u neznanju, zbog čega ona i danas ima tako jako uporište. Crkve će po prirodi svoje ustanove najteže priznati neku zabludu ili neće uopšte po bilo kojoj cijeni.

Ali nije samo držanje nedjelje proisteklo iz protestantske Reformacije već takođe i doktrina o Trojstvu. Kao što smo vidjeli,

Konstantin je odigrao ulogu kod obje ove ustanove. On je uspostavio prvi nedjeljni zakon 321. godine, nazvavši nedjelju skladno svom vjerovanju „časnim danom sunca“, a trostvo 325. godine na saboru u Nikeji. Za samo četiri godine zvanično su uvedene dvije ustanove koje potiču iz istog sistema obožavanja sunca. Tako i doktrina o trostvu i svetkovjanje nedjelje potiču od obožavanja sunca i Sotone u Vavilonu i oboje je unijeto u hrišćanstvo od strane Katoličke crkve koju Bog naziva duhovnim Vavilonom.

Nedjelja je Sotonin falsifikat istinskog Dana odmora a doktrina o trostvu je Sotonin falsifikat Božanstva. „Kao fundamentalne zablude, sa ovim falsifikovanim šabatom možemo ocijeniti druge zablude koje su protestantni unijeli iz Katoličke crkve, kao što je šrkopljenje na krštenju, trostvo.“ (James S. White, Review and Herald, September 12, 1854, p. 36)

Da se još jednom podsjetimo pitanja u katoličkom Katehizmu: „Šta je nedjelja...“ Odgovor je da je nedjelja „dan koji su posvetili apostoli u čast najvestijeg Trostva.“ (Review and Herald, vol. 5, no. 24, p. 86)

Tako su obje ove doktrine u uskoj vezi sa istim porijeklom. Dakle, kad je protestantska Reformacija počela, sve nove protestantske crkve nastavile su sa nedjeljnim bogosluženjem i dogmom o trostvu u neznanju, a veoma malo ljudi je to dovodilo u pitanje. Kao rezultat, većina crkava sada drži nedjelju i vjeruje u dogmu o trostvu, a na svakog ko pokuša da podijeli istinu o ovim predmetima gleda se kao na jeretika radije nego kao na osobu koja je proучavala i pronašla istinu. Ustanovljeni sistem uvijek radi protiv pojedinaca, jer sistem povlači za sobom cijelu mašineriju jedne ustanove ili uhljebljenog (samozvanog) klera koji su vojnici svojih crkava, a ne vojnici Hristovi.

Adventistička crkva je bila prva crkva koja je imala istinu o Suboti i doktrini o trostvu. Ali nakon što su pomrli pioniri Adventnog pokreta, jezuiti i drugi agenti su se infiltrirali u crkvu i polako

i gotovo neprimjetno uveli dogmu o trojstvu, koristeći pri tome i neke citate Elen Vajt. Danas nalazimo na popisu rastuću brojku od preko 550 denominacija držalaca Subote od kojih su većina još u-vijek u zamci trinitizma. Pogledajte sledeća dva navoda od Katoličke crkve koji konstatuju da nijedno nije zasnovano na Bibliji.

„Većina hrišćana pretpostavlja da je nedjelja biblijski odobren dan bogosluženja. Katolička crkva protestuje jer je ona prenijela hrišćansko bogosluženje sa Subote na nedjelju tako da je svaki po-kušaj sporenja i dokazivanja da je ta promjena napravljena u Bibliji i nepoštena i poricanje katoličkog autoriteta. Ako protestantizam želi da zasniva svoja učenja samo na Bibliji, treba da služi Bogu subotom.“ (Rome’s Challenge, www.immaculateheart.com/mary-online, Dec 2003)

„Naši oponenti ponekad tvrde da nijedno vjerovanje ne treba držati dogmatski koje nije eksplicitno navedeno u Svetom Pismu... Ali protestantske crkve su same prihvatile takve dogme, kao Trojstvo, za koje nema preciznog autoriteta u Jevandeljima.“ (Assumption of Mary, Life magazine, Oct 30, 1950, p. 51)

Da li su apostoli vjerovali u Trojstvo?

Do sada bi odgovor na ovo pitanje trebao biti očigledan ali svakako ćemo se time pozabaviti. Riječ „trojstvo“ potiče od Tertulijana, katoličkog teologa, oko 200. godine n.e. Ovaj pojam nema veze sa Svetim Pismom i došao je od platonskog termina „trias“ koje je filozofsko u svom porijeklu, a Biblija ne uči grčku filozofiju. Važno je zapaziti da Tertulijan nije učio da je sveti Duh treće biće i nikad nije učio o bogu 3 u 1 kao današnja doktrina o trojstvu. Tako znamo da se ova doktrina razvijala u fazama i nije mogla postojati prije 200. godine.

Oko 225 godina nakon smrti apostola na Nikejskom saboru (325. godine) pod pritiskom imperatora Konstantina odlučeno je u

korist Atanasijevog viđenja Božanstva. Predлагаči su bili Arije koje je vjerovao da su Otac i Sin dva različita bića i Atanasije koji je zastupao boga 3 u 1. Većina arijanaca nije se usudila da izazovu Konstantina odbijajući da potpišu novi kredo ali Arije jeste zbog čega je bio prognan. Međutim, Konstantin je kasnije promjenio mišljenje u korist Arija i dozvolio mu da se vrati. Ali Arije je bio ubijen na putu, za šta neki skolari sumnjaju da je uredio Atanasije. U svakom slučaju, Atanasije je sada bio prognan. Izabrani pogled se mijenjao decenijama shodno vladajućem pogledu zasnovanom na tome ko je bio na poziciji moći i njihovim preferencijama.

Oko 280 godina nakon smrti apostola, 381. n.e. sveti Duh je zvanično proglašen trećim bićem Božanstva. Doktrina o trojstvu sada je bila u potpunosti uspostavljena kakvu znamo i danas. Zapuženi trinitarski istoričar Adolf Harnak primjećuje da je do 325. godine većina hrišćana insistirala da Duh sveti nije treće biće. Dakle, ni apostoli niti njihovi sledbenici koji su ih nadživjeli, čak ni njihovi navodni naslednici (tzv. očevi rane crkve) nisu vjerovali u trojstvo.

Doktrina o trojstvu je ljudska dogma iz Katoličke crkve koja je oformljena u dva dijela. Prvi dio je sačinjen 325. godine koji iznosi tezu o bogu 3 u 1. Drugi i konačni dio je dovršen 381. godine. Ovaj završni dio konstatiše da je Sveti Duh treće biće. Mnogi ljudi odbacuju doktrinu o bogu 3 u 1 ali i dalje prihvataju dio o svetom Duhu, iako je oboje proizvelo papstvo. Ako i pored svega insistirate da vjerujete u ovu ljudsku dogmu, onda ili prihvativate oba dijela ili odbacite oba dijela. Kako možete biti pola trinitarac a pola ne-trinitarac?

Bitka oko različitih pogleda nastavila se decenijama prema politici Imperije sa tucetom održanih sabora koji su pokušavali da riješi sporenja. Kad su arijanci bili dominantni, progonjeni su trinitarci, a kad su trinitarci bili dominantni, progonjeni su arijanci. Krv je tekla ulicama. Do 8. vijeka, arianizam je gotovo bio iskorijenjen.

Trinitarci su se pokazali efikasnijim u ubijanju arijanaca. Da su arijanci bili uspješniji u ubijanju, tada doktrina o trojstvu vjerovatno ne bi danas postojala. Konačan ishod nije bio rezultat racionalne debate i pobožnog učeništva, već sile, politike, podaništva vlastima, kompromisa sa paganizmom i prolivanja krvi.

Dakle, apostoli nisu vjerovali u trojstvo niti su to mogli i da su kojim slučajem htjeli. Za njih je bilo nemoguće da vjeruju ili pišu o ljudskoj dogmi koja nije postojala za oko tri životna vijeka nakon njihove smrti. Tako ako mislite da Sveti Pismo otkriva boga 3 u 1 i da je Duh sveti još jedno biće, razmislite ponovo. To je samo jedna pogrešna ideja s kojom ste indoktrinirani pošto apostoli nisu ni mogli pisati o nečemu što nije čak ni postojalo u njihovo vrijeme. Uskoro ćemo se baviti pravom istinom o Duhu svetom i razobličavanjem obmana. Istina je mnogo bolja od laži.

15. Koliko je bića u Božanstvu?

Duh sveti je sila i prisutnost Boga i Hrista gdje oni nisu lično prisutni. Pošto je Duh sveti Duh od Oca i Sina, koliko ima doslovnih božanskih bića? Podsjetimo se da doktrina o trojstvu uči o tri „su-jednaka“ bića za koja se pretpostavlja da su tri boga koji su jedan bog, što nema smisla, kao uostalom ni druge stvari koje dolaze od Sotone. U sledećem stihu nalazimo da se pominju sva moguća bića kako bi se pojasnilo da samo Otac zna dan i čas Drugog Hristovog dolaska. Ako je Duh sveti doslovno biće takođe bi morao biti pomenut kao relevantniji od anđela! „A o tom danu ili času niko ne zna, ni anđeli na nebu ni Sin, već Otac.“ (Marko 13:32)

S koliko bića je naša zajednica? „A naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom.“ (1. Jovanova 1:3) – Odgovor je 2.

Koliko bića neko poriče da bi bio nazvan antihristom? Zašto je sveti Duh isključen? „To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca.“ (1. Jovanova 2:22,23) – Odgovor je 2.

Koliko bića poriču bezbožni ljudi i da li je to konzistentno sa onim što je Jovan kazao gore? „Jer imaju neki ljudi koji su se uvrkli među neopreznima koje su Pisma još davno odredila za sud, bezbožnici, koji blagodat našeg Boga pretvaraju u izgovor za besramna djela i koji se odriču jedinog Gospoda Boga, i našeg Gospoda Isusa Hrista.“ (Juda 1:4) – Odgovor je 2.

Koliko bića sam Isus kaže da treba da znamo da bismo imali vječni život? „A ovo je život vječni: da upoznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3) – Odgovor je 2.

Kolika božanskih bića se pominje vezano za 144.000 na Cionu

zapečaćenih na spasenje? „I pogledao sam, kad gle – **Jagnje** stoji na gori Cionu i s njim sto četrdeset i četiri hiljade onih koji imaju ime **njegovog Oca** napisano na svojim čelima.“ (Otkrivenje 14:1) – Odgovor je 2.

Koliko bića može vidjeti Oca, uključujući Njega samog? „To ne znači da je iko video Oca, osim onoga koji je od Boga, on je video Oca.“ (Jovan 6:46) – Odgovor je 2.

Koliko bića može otkriti Oca i Sina? „Niko ne zna ko je Sin, osim Oca, i niko ne zna ko je Otac, osim Sina i onoga kome Sin hoće da ga otkrije.“ (Luka 10:22) – Odgovor je 2.

Kolika božanska bića je moguće mrziti? „Ko mrzi mene, mrzi i mog Oca. Da nisam među njima činio djela koja niko drugi nije činio, ne bi imali grijeha, ali sada su ih vidjeli pa su zamrzjeli i mene i mog Oca.“ (Jovan 15:23,24) – Odgovor je 2.

Koliko bića je uključeno u posredovanju za nas? Doktrina o trojstvu gradi svetog Duha kao posrednika ali Sveti Pismo kaže ne! „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5) – Odgovor je 2.

Koliko bića se pominje na prestolu kroz knjigu Otkrivenje? „Uzvikivali su jakim glasom: ‘Spasenje (dugujemo) našem Bogu, koji sjedi na prestolu, i Jagnjetu!’“ (Otkrivenje 7:10; uporedi sa Otk. 5:13)

Nakon realizacije Plana spasenja koliko bića nalazimo na prestolu? „I pokazao mi je rijeku vode života, bistru kao kristal, kako teče iz Božjeg i Jagnjetovog prestola.“ (Otkrivenje 22:1) – Odgovor je 2.

Koliko božanskih bića su na Nebu: „Evo, vidim otvorena nebesa i Sina čovečijeg kako stoji s desne strane Bogu.“ (Djela 7:56) – Odgovor je 2.

Sa koliko božanskih bića smo sunaslednici? „A ako smo djeca, onda smo i naslednici – naslednici Božji, a sunaslednici Hristovi.“ (Rimljanima 8:17) – Odgovor je 2.

Koliko božanskih bića nosi svjedočanstvo Hristovo? „Ja sam onaj koji svjedoči o sebi, a i Otac koji me je poslao svjedoči o meni.“ (Jovan 8:18) – Odgovor je 2.

U koliko božanskih bića mi vjerujemo? „Vjerujte u Boga, i u mene vjerujte.“ (Jovan 14:1) – Odgovor je 2.

Koliko bića je bilo uključeno u stvaranje? „I da rasvijetlim svima šta je zajedništvo tajne koja je od eona sakrivena u Bogu, koji je sve stvorio kroz Isusa Hrista.“ (Efescima 3:9) – Odgovor je 2.

Koliko božanskih bića su u nebeskom kraljevstvu? „Jer ovo znate i dobro razumijete da niko ko je bludnik ili nečist ili pohlepan – što znači da je idolopoklonik – nema nasledstva u kraljevstvu Hrista i Boga.“ (Efescima 5:5) – Odgovor je 2.

Koliko božanskih bića poštujemo? „Da bi svi poštovali Sina kao što poštiju Oca. Ko ne poštuje Sina, ne poštuje ni Oca koji ga je poslao.“ (Jovan 5:23) – Odgovor je 2.

Koliko bića služimo? „Jakov, sluga Boga i Gospoda Isusa Hrista, pozdravlja dvanaest plemena koja su rasijana po svijetu.“ (Jakov 1:1) – Odgovor je 2.

Od koliko bića Pavle šalje pozdrave u svakom pismu koje je napisao? Petar je činio isto. „Svima Božjim voljenima koji su u Rimu, pozvanima svetim: Blagodat i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Rimljanim 7:1; vidi takođe 1. Korinćanima 1:3; 2. Korinćanima 1:2; Galatima 1:3; Efescima 1:2; Filipijanima 1:2; Kološanima 1:2; 1. Solunjanima 1:1; 2. Solunjanima 1:2; 1. Timoteju 1:2; 2. Timoteju 1:2; Titu 1:4; Filimonu 1:3; 2. Petrova 1:2) – Odgovor je 2.

I konačno, koliko bića su u Božanstvu? „Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6) – Odgovor je 2.

Sledeća dva stiha koriste trinitarci u pokušaju da dokažu da su

Otac, Sin i sveti Duh jedan Bog. Ali koliko se bića opisuje u oba stiha? Dva! Prema učenju o trojstvu, prvi stih bi trebao da glasi: „Ko je video mene, video je i Oca i Svetog Duha.“ Drugi bi takođe imao sličnu formulaciju: „Ja i Otac i Sveti Duh smo jedno.“ Ali ne, kroz cijelo Sveti Pismo uvijek se otkrivaju samo dva bića.

Koliko se ovdje navodi božanskih bića? „Isus mu reče: Već sam toliko vremena s vama, a ti me, Filipe, još nisi upoznao? Ko je video mene, video je i Oca.“ (Jovan 14:9) – Odgovor je 2.

Koliko je bića u sledećem stihu? „Ja i Otac jedno smo.“ (Jovan 10:30) – Odgovor je 2.

Dakle, odgovor je svaki put **DVA**, pa ipak prema doktrini o trojstvu trebaju biti tri „su-jednaka“ bića, a sveti Duh je isključen svaki put. A ako je sveti Duh bog, tada bi se trebao zvati „bog duh“, ne „Duh Božji“. Sveti Pismo govori samo o poštovanju Oca i Sina. Nigdje nema ni naznake da trebamo obožavati svetog Duha. Svi navedeni stihovi i mnogi drugi otkrivaju da sveti Duh nije doslovno biće. U stvari neki tekstovi dokazuju nemogućnost da sveti Duh bude doslovno biće, što je vjerovanje koje je poteklo i nametnuto od imperatora Teodosija 348 godina posle krsta. Otuda ideja o svetom Duhu kao trećem biću nikad nije mogla doći iz Svetog Pisma već je ljudska umotvorina nastala više od 250 godina nakon završetka pisanja Biblije. Dakle, dok postoje tri sile, imamo samo dva doslovna bića. Duh sveti je sila i prisutnost Božja i Hristova.

Poređenje imena za Božanstvo

Postoje mnoga imena i fraze unutar doktrine o trojstvu ali nijedna nije biblijska i prema tome nijedna ne postoji u Svetom Pismu. U sledećoj tabeli su fraze koje se nalaze u Svetom Pismu za Oca, Sina i Duha svetog poređene sa trinitarskim frazama. Trinitarci nastoje dokazati da dok se riječ „trojstvo“ ne nalazi u

Bibliji, doktrina se nalazi. Ali uskoro ćete otkriti da od toga nema ništa do ljudskih bezvrijednih argumenata i da je ova doktrina odsutna baš kao i druge trinatarske riječi.

Otac	Isus Hrist	Sveti Duh	Trinitarske fraze
„Svemogući“ 42 puta	„Sin Božji“ 47 puta	„Duh Božji“ 26 puta	„Bog Sveti Duh“ 0 puta
„Bog Otac“ 13 puta	„Jedinorodeni“ 6 puta	„Božji Duh“ 9 puta	„Bog Duh“ 0 puta
„Najviši Bog“ 11 puta	Njegov „prvorođeni“ 4 puta	„Duh sveti“ 7 puta	„Bog Sin“ 0 puta
„Moćni Bog“ 8 puta	„Utješitelj“ 4 puta	„Tvoj duh“ 4 puta	„Bog u tri osobe“ 0 puta
„Najviši“ 6 puta	„Posrednik“ 4 puta	„Duh Hristov“ 2 puta	„Trojstvo“ 0 puta
„Aba“ 3 puta	Božje „sveto dijete“ 2 puta	„Sveti Duh Božji“ 1 put	„Trojedini Bog“ 0 puta
„Pradavni“ 3 puta	„Prvorodeni“ 1 put	„Duh vašeg Oca“ 1 put	„Sujednaki“ 0 puta
„Svemoćni Bog“ 2 puta	„Sveti“ 1 put	„Duh Isusa Hrista“ 1 put	„Suvječni“ 0 puta
„Jedini pravi Bog“ 1 put	„Zastupnik“ 1 put	„Duh Njegovog Sina“ 1 put	„Iste suštine“ 0 puta

16. Jedan Bog ili tri boga?

Više od 3 hiljade godina, Jevreji su ponavljali riječi iz Ponovljenog Zakona 6:4: „*Čuj, Izraele: Gospod Bog naš, Gospod je jedini.*“ Ovaj sveti pasus se zove Šémá (nazvan je po prvoj riječi u rečenici na hebrejskom jeziku) i visoko je cijenjen i pamćen od posvećenih Jevreja vjekovima. Trinitarci koji vjeruju da postoje tri boga prepostavljaju da ako Biblija kaže da ima samo jedan Bog, onda sva tri moraju biti jedan, a drugi, pak, kažu ako ima samo jedan Bog kako onda Bog može da se sastoji iz tri bića? Kad bi hrišćani samo prihvatili jednostavne riječi Svetog Pisma umjesto čitanja sa predrasudama u pokušaju da nametnu da Biblija kaže nešto što ne stoji.

Kad je Mojsije rekao: „Gospod Bog naš je jedan,“ Izrael je bio okružen politeističkim nacijama koje su obožavale mnoštvo bogova. U Ponovljenom Zakonu, 6. glava, Mojsije podstiče Izrael da sluša Boga i drži Njegove Upute. Koji je Uput najviše kršen u staraosveznim vremenima? Zabранa idolatrije! Politeizam je djelovao neobuzданo kroz cijeli Stari Savez i stoga je Bog stalno ukoravao Izrael za idolatriju. Oni su služili mnogim lažnim bogovima, uključujući sunce i mjesec kao muško i žensko božanstvo. Kao rezultat, svaki posvećeni Jevrej recitovao je Šemu dvaput svaki dan, i još uvijek čine to do današnjeg dana kako bi održali taj veliki drevni protest protiv politeizma i panteizma neznabogačkog svijeta. To je velika izjava nacionalne vjere u Jednog Jehovu!

Ono što mnogi propuštaju da prepoznaju je da za Jevreje postoji samo jedan Bog, a Duh Božji je upravo to što jeste, ne odvojeno biće ili bog. Jevreji su bili Božji izabrani narod, i Bog je podigao jevrejsku naciju kao ne-trinitarce što se nikad nije promjenilo. Trinitarci često pokušavaju da koriste jezik Jevreja u

dokazivanju doktrine o trojstvu, ali ljudi kojima ovaj jezik pripada nikad nisu bili trinitari! Sledeći tekstovi iz Svetog Pisma otkrivaju da postoji samo jedan Bog.

„Zar nemamo svi jednog oca? Zar nas nije jedan Bog stvorio? Zašto smo onda nevjerni jedni drugima, skrnaveći savez naših pra-očeva?“ (Malahija 2:10)

U pasusu Marko 12:28-34, „jedan od književnika je prišao“ Isusu i „upitao ga: ‘Koji je nauk prioritetniji od svih?’ Isus je odgovorio: ‘Prvi nauk ispred svih je: **Čuj, Izraele, Gospod Bog naš, Gospod je jedini**, i Voli Gospoda, svog Boga, svim svojim srcem i svom svojom dušom i svom svojom snagom. Drugi sličan ovom je: Voli svog bližnjeg kao samog sebe. Većeg nauka od ovih nema.’ Književnik mu je rekao: ‘Učitelju, dobro je i istinito što si rekao: **‘On je jedan i nema drugog osim njega.**’ I voljeti ga svim srcem i svim razumom i svom snagom i voljeti bližnjeg kao samog sebe vrijedi mnogo više od svih žrtava paljenica i drugih žrtava.’ Tada mu je Isus, vidjevši da je **pametno odgovorio**, rekao: ‘Nisi daleko od Božjeg kraljevstva.’“

Da li za vas Isusove riječi imaju težinu neupitnog autoriteta ili vaši crkveni „autoriteti“ znaju bolje?

„Jer je *Bog samo jedan* – i on će opravdati obrezanje vjerom, i neobrezanje kroz vjeru.“ (Rimljana 3:30)

„Ti vjeruješ da postoji *jedan Bog*, zar ne? Sasvim dobro činiš.“ (Jakov 2:19) Ovi demoni su pali anđeli koji su poznavali Boga i Njegovog Sina. Oni su bili stanovnici Neba prije svog pada. Dakle, oni znaju da „postoji jedan Bog“ i oni znaju da je Isus „Sin Božji“, a ne još jedan pravi Bog. „Šta mi imamo s tobom, Isuse, Sine Božji?“ (Matej 8:29)

„A Kralju vječnom, neraspadljivom, nevidljivom, *jedinom premudrom Bogu*, neka je čast i slava u vjekovima vjekova. Amen.“ (1. Tim. 1:17)

Napomena: Sledеći stihovi iz Svetog Pisma takođe konstatuju

da postoji jedan Bog. Ali da li Biblija uključuje Isusa kao tog jednog Boga kao što tvrdi dogma o trojstvu, ili jedan Bog „i“ Gospod Isus Hrist znači da postoje dva odvojena bića?

„Jedno je tijelo i jedan duh – kao što je i jedna nada na koju ste pozvani – jedan Gospod [Isus], jedna vjera, jedno krštenje, *jedan Bog i Otac svih*, koji je nad svima i u svima vama.“ (Efescima 4:4-6)

„*Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.*“ (1. Timoteju 2:5)

„A ovo je život vječni: da upoznaju tebe *jedinog istinitog Boga* i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3)

„*Jer imaju neki ljudi koji su se uvukli među neopreznima koje su Pisma još davno odredila za sud, bezbožnici, koji blagodat našeg Boga pretvaraju u izgovor za besramna djela i koji se odriču jedinog Gospodara [grčki Despotos] Boga, i našeg Gospoda [Krios] Isusa Hrista.*“ (Juda 1:4)

„*Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.*“ (1. Korinćanima 8:6)

Dakle, Pavle, Jovan, Jakov i Juda konstatuju da je Otac jedini pravi Bog dok za Isusa Hrista otkrivaju da On nije Otac i da je odvojena osoba od jedinog pravog Boga Oca. Tako jedina kontradikcija može biti vjerovanje u trojstvo.

Pošto doktrina o trojstvu uči o bogu tri u jedan, trinitarci koriste odgovarajuće fraze „Bog Otac“, „Bog Sin“ i „Bog Sveti Duh“. Oni svu trojicu nazivaju bogovima. Ali pošto Biblija kaže da postoji samo jedan Bog, onda su trinitarci primorani da kažu da su sva trojica jedan Bog. (Ovo bismo mogli nazvati silovanjem monoteizma.) Kad bi to bilo tačno, onda bi Biblija zaista koristila ove fraze i nazivala ih sve bogovima. Dakle, da li je to istina? Da li Biblija kaže tako? Ne! Kad bi stvarno postojala tri Boga tada bi Biblija koristila ove fraze. Biblija misli ono što kaže i kaže ono što

misli! Ona kaže da postoji samo jedan Bog, „Bog Otac“, i Otac je jedini koji se naziva Bogom.

Fraze „Bog Sin“ i „Bog Duh“ ne postoje nigdje u Svetom Pismu, ni na jednom jedinom mjestu! Ove fraze potiču iz Katoličke crkve i skovane su da odgovaraju doktrini koju su oni napravili. Biblija koristi izraz „Sin Božji“ jer to je opis onoga što Isus jeste. I ona koristi „Duh Božji“ ili „Duh Očev“ jer Duh to jeste. Dakle, zašto trinitarci koriste sastavljene fraze koje imaju potpuno drugačije značenje i ne nalaze se u Bibliji? Ako koristite katoličke fraze „Bog Sin“ ili Bog Duh“, koje nikad nisu potekle iz Svetog Pisma, tada slijedite papsku crkvu i antihrista, ne nadahnute riječi Božje.

Pošto se trojstvo ne nalazi u Bibliji kao što mnogi skolari i teolozi priznaju, tada oni koji drže to učenje pribjegavaju sledećim koracima u pokušaju da ga dokažu. Prvo, govore da Biblija kaže da je Bog Otac i da je Isus nazvan Bogom od Njegovog Oca, i da Biblija kaže da je Sveti Duh Bog. Kasnije ćemo se ovim pozabaviti detaljnije.

Oni dalje odatle izvode zaključak da pošto su sva trojica nazvani Bogom, a Ponovljeni Zakon 6:4 kaže da postoji samo jedan Bog, sva trojica moraju biti jedan! Zapazite da ovo nije „Tako govori Gospod“, već tip pretpostavke koja dopušta da napravite da Sveti Pismo kaže sve što vi želite. Ovo se naziva logikom crvenog vatrogasnog vozila! To jest, vatrogasno vozilo je crveno, moje auto je crveno, stoga je moje auto vatrogasno vozilo! Pretpostavlјati nešto tako važno kao ko su Otac i Sin na način koji Sveti Pismo ničim ne podržava je glupost, bezobrazluk ili intelektualno nepoštenje. Da je Bog želio da vjerujemo da je On Trojstvo, On bi nam to saopštio jasnim riječima. Nema nijednog teksta koji specifično konstataje da je Duh sveti Bog tako da je ovo pogrešna pretpostavka.

I treće, dok, prema trinitarcima, jedan istinski Bog naziva svog Sina Bogom, Pavle, Jovan, Jakov i Juda u stihovima koje smo

prethodno citirali nedvojbeno isključuju Hrista iz entiteta jedan Bog. Dakle, opet dolazimo do konstatacije da postoji samo jedan Bog Otac, baš kao što kaže Ponovljeni Zakon 6:4, i upravo kao što je vjerovala jevrejska nacija kad su pisali ove riječi, i kao što vjeruju i danas. Pravo hrišćanstvo je poteklo iz biblijske starosavezne vjere, ne iz katoličkog paganizma. U Otkrivenju 12. glava jasno se vidi taj neprekinuti kontinuitet Božjeg duhovnog Izraela. Ne možete, dakle, dokazivati doktrinu o trojstvu iz riječi Jevreja koji su ih pisali kad oni nikad nisu u to vjerivali.

Najveći dio Biblije napisali su Jevreji koji nisu vjerivali ili čak pomisljali na doktrinu o trojstvu niti to misle danas. Isus je naravno bio Jevrej kao i Njegovi učenici. Vidjeli smo jasno šta je Isus vjerovao o Bogu Ocu i sebi samom. Kako možete učiti doktrinu o trojstvu iz Biblije kad je ona ne-trinitarska knjiga? Na primjer, apostol Jovan nikad ne bi mogao učiti da je Utješitelj ili Duh istine drugo biće pošto Jevreji nikad nisu učili ili vjerivali tako nešto. Biblija je imala ne-trinitarske autore. Hrišćani su vjekovima indoktrinirani mnogim pogrešnim idejama koje lijepo zvuče kako bi se ubijedili da se neka doktrina nalazi u Bibliji dok to u stvarnosti nije ni blizu istine.

Takođe znamo da je Biblija ne-trinitarska knjiga jer riječ „trojstvo“ nije ni postojala do oko 200. godine n.e., u vrijeme kada ideja da je sveti Duh treće biće i 3 u 1 nije uopšte postojala. Potpuno razvijena doktrina o trojstvu nije postojala do 381. godine n.e. Tako je nemoguće da je ijedan biblijski autor pisao o nečemu što nije ni postojalo za njihovog života.

Osim toga, logički je razumljivo da može postojati samo jedan Bog, Izvor i Apsolut svega. Takođe je razumski lako shvatljivo da je Sin Božji, kroz koga je sve stvoreno, Kanal života, kao što je to shvatljivo u zdravom porodičnom odnosu muškarca i žene, stvorenih po Božjem obličju.

U diskusiji između Samerbela i Flada o trojstvu, str. 38,

vezano za trojstvo on kaže: „Izvjesno je da jevrejska crkva nije držala takvu doktrinu.“ G-din Samerbel je rekao: „Jedan moj prijatelj koji je bio prisutan u njujorškoj sinagogi pitao je rabina za objašnjenje riječi ‘Elohim’. Jedan trinitarski klerik koji je stajao pored je odgovorio: ‘To se odnosi na tri osobe u Trojstvu.’ Tada je jedan Jevrejin istupio naprijed i rekao da ne smije opet pominjati tu riječ ili će morati da napusti prostoriju, jer nije dozvoljeno pominjanje nijednog tuđeg boga u sinagogi.“ (Summerbell and Flood on Trinity)

Zaista se radi o tuđem bogu. Mi trebamo služiti jednom pravom Bogu Ocu i Njegovom Sinu Isusu Hristu, našem Gospodu, a ne nekom 1 u 3 i 3 u 1 bogu koji je došao od obožavanja sunca i Sotone! „A naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom.“ (1. Jovanova 1:3)

17. Živi Bog

Za razliku od neznabožaca, koji su obožavali idole ili mrtve bogove, Jevreji su obožavali živog Boga. Ovu titulu, „živi Bog“, Biblija pripisuje samo Ocu:

„Simon Petar mu odgovori: ‘Ti si Hristos, Sin Boga živoga.’“ (Matej 16:16)

„A Simon Petar mu je odgovorio: ‘Gospode, kome ćemo otići? Ti imaš riječi vječnog života. Mi smo povjerovali i spoznali da si ti Hristos, Sin živoga Boga.’“ (Jovan 6:68-69)

„Ali, Isus je čutao. A prvosveštenik mu reče: ‘Zaklinjem te **Bogom živim**, reci nam da li si ti Hristos, Sin Božji?’“ (Matej 26:63)

„I ne samo da je Gospodnja riječ od vas odjeknula u Makedoniji i Ahaji nego se i vaša vjera u Boga posvuda proširila, tako da mi ne treba ništa da govorimo. Jer oni sami pričaju o tome kako smo došli kod vas i kako ste se od svojih idola obratili Bogu, da biste služili **životom i istinitom Bogu** i da biste čekali da s nebesa dođe njegov Sin, Isus, koga je podigao iz mrtvih i koji nas izbavlja od gnjeva koji dolazi.“ (1. Solunjanima 1:8-10)

Uporedite ovaj stih sa 2. Kraljevima 19:15,16,19. Iz svih ovih stihova jasno je da Biblija samo Ocu pripisuje izraz „živi Bog“.

Isus je takođe potvrdio da je jedini pravi Bog Otac i da je On živi Otac:

„Kao što je mene poslao **živi Otac** pa ja živim zbog Oca, tako će i onaj ko se hrani mnome živjeti zbog mene.“ (Jovan 6:57)

Više stihova o životom Bogu može se naći u Rimljanima 9:26; 2. Korinćanima 3:3; 6:16; 1. Timoteju 3:15; 4:10; 6:17; i Jevrejima 3:12; 9:14; 10:31.

Evo još jednog zanimljivog stiha o tome ko je živi Bog:

,... A prizor je bio toliko strašan da je Mojsije rekao: ‘Strah me je i drhtim.’ Vi ste, naprotiv, pristupili gori Cionu i gradu **živog Boga**, nebeskom Jerusalimu, i desetinama hiljada anđela, u sveopštrem skupu pozvanih prvjenaca koji su zapisani na nebesima, i Bogu, koji je svima Sudija, i duhovima savršenih pravednika, i I-susu, posredniku novog saveza, i krvi škropljenja, koja govori bolje od Abelove krvi.“ Jevrejima 12:21-24

Naš nebeski Otac je naš Bog. On je **živi Bog, jedini pravi Bog**, Bog Jevreja i neznabozaca, Bog koji sjedi na prestolu i živi u vjekove vjekova. Poruka Trećeg anđela govori o pečatu živog Boga, kojim ćemo biti zapečaćeni na čelu:

„I vidio sam jednog drugog anđela kako se uzdiže sa istoka i ima pečat **živog Boga**. I povikao je na sav glas četvorici anđela kojima je bilo dato da naude zemlji i moru: ‘Nemojte nauditi ni zemlji ni moru ni drveću, dok pečatom ne zapečatimo sluge našeg Boga, na čelima njihovim!’“ (Otkrivenje 7:2-3)

Kao što se vidi niže, Otkrivenje se samo po sebi objašnjava: pečat živog Boga na njihovim čelima nije drugo ime nego ime živog Boga – ime Oca.

„I pogledao sam, kad gle – Jagnje stoji na gori Cionu i s njim sto četrdeset i četiri hiljade onih koji imaju ime njegovog Oca napisano na svojim čelima.“ (Otkrivenje 14:1)

Isto je potvrđeno u Otkrivenju 22:3-5.

18. Bog nebeski

Kada gledamo u stvarnost neba, vidimo samo jednog Boga – Boga nebeskog. On je Bog svih stvorenih bića. Anđeli, druge vrste i spašena ljudska rasa, svi na nebu nazivaju našeg nebeskog Oca svojim Bogom. Kada se plan spasenja završi, svi spašeni ljudi će zvati našeg nebeskog Oca „naš Bog“.

„I čuo sam jak glas na nebu kako govori: ‘Sada je nastalo spasenje i moć i kraljevstvo našeg Boga i vlast njegovog Hrista, jer je zbačen tužitelj naše braće, koji ih je dan i noć optuživao pred našim Bogom!’“ (Otkrivenje 12:10)

„Uzvikivali su jakim glasom: ‘Spasenje (dugujemo) našem Bogu, koji sjedi na prestolu, i Jagnjetu!’ I svi anđeli stajali su oko prestola i starještine i četiri bića, i pali su ničice pred prestolom i poklonili se Bogu, govoreći: ‘Amin! Blagoslov i slava i mudrost i zahvalnost i čast i moć i snaga našem Bogu u vjekovima vjekova. Amin.’“ (Otkrivenje 7:10-12)

„I oni [dvadeset četiri starještine] su pjevali novu pjesmu: ‘Dostojan si da uzmeš svitak i otvoriš njegove pečate, jer si bio zaklan i otkupio si nas Bogu svojom krvlju iz svakog plemena i jezika i naroda i narodnosti.’ I učinio si ih kraljevima i sveštenicima našem Bogu, i oni će vladati na zemlji.“ (Otkrivenje 5:9-10)

„I sedmi anđeo je zatrubio. I na nebu su se začuli jaki glasovi: ‘Postade kraljevstvo ovog svijeta našeg Gospoda i Hrista njegovog, i on će kraljevati u vjekovima vjekova.’“ (Otkrivenje 11:15)

„I video sam jednog drugog anđela kako se uzdiže sa istoka i ima pečat živog Boga. I povikao je na sav glas četvorici anđela kojima je bilo dato da naude zemlji i moru: ‘Nemojte nauditi ni zemlji ni moru ni drveću, dok pečatom ne zapečatimo sluge našeg Boga, na čelima njihovim!’“ (Otkrivenje 7:2-3)

„Posle toga začuo sam snažan glas kao glas silnog mnoštva na

nebu, kako govorи: ‘Hvalite Gospoda! Spasenje i slava i moć pripadaju našem Bogu, jer su njegove presude istinite i pravedne. Jer je izvršio sud nad velikom bludnicom, koja je pokvarila zemlju svojim bludom, i osvetio je na njoj krv svojih slugu.’ I po drugi put su rekli: ‘Hvalite Gospoda! I dim njen uzdizao se u vjekove vjekova.’ I dvadeset i četiri starještine i četiri bića pali su ničice i poklonili se Bogu, koji sjedi na prestolu, i rekli: ‘Amin! Hvalite Gospoda!’ I od prestola je došao glas koji je rekao: ‘Hvalite našeg Boga, sve njegove sluge, koji ga se bojite, mali i veliki!’“ (Otkrivenje 19:1-5)

Andđeli na nebu nazivaju nebeskog Oca „naš Bog“. Kada se plan spasenja završi, Biblija svjedoči da će Bog spašenih biti Otac.

„I ja Jovan vidjeh sveti grad, Novi Jerusalim, kako silazi s neba od Boga, pripremljen kao nevjesta ukrašena za svog muža. Tada sam začuo snažan glas sa Neba kako govorи: ‘Evo Božjeg šatora među ljudima! Bog će prebivati među njima i oni će biti njegov narod i sam Bog biće s njima, [i biti] njihov Bog. On će obrisati svaku suzu s njihovih očiju i smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni bola više neće biti, jer prošlo je ono što je nekad bilo.’ I onaj koji sjedi na prestolu rekao je: ‘Gle, sve činim novo!’ Još je rekao: ‘Piši, jer su ove riječi vjerodostojne i istinite.’ I rekao mi je: ‘Izvršeno je! Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak. Onome ko je žedan daču da besplatno piće s izvora vode života. Ko pobijedi, naslijediće te blagoslove. Ja ću biti Bog, a on će mi biti sin.’“ (Otkrivenje 21:2-7)

Kada se sve završi, naš nebeski Otac će biti naš Bog, Bog koji sjedi na prestolu; i mi ćemo biti Njegov narod, Njegova djeca, jer nas je usvojio kroz svog jedinorođenog Sina.

Štaviše, Otkrivenje svjedoči da će Božji i Jagnjetov presto biti u Novom Jerusalimu na zemlji.

„I više neće biti nikakvog prokletstva. Božji i Jagnjetov presto biće u gradu i Bogu će služiti njegove sluge.“ (Otkrivenje 22:3)

U Ezekijelu, Bog je svjedočio istu stvar: Otac će biti naš Bog, a Njegov Sin će biti Vladar. U Otkrivenju, Otac je naš Bog i On vlada sa svojim Sinom: sa „prestola Boga i Jagnjeta“.

„Podići ću im jednog pastira koji će ih pasti, svog slugu Davida. On će ih pasti, on će im biti pastir. Ja, Gospod, biću njihov Bog, a moj sluga David biće poglavar među njima. Ja, Gospod, tako sam rekao.“ (Ezekijel 34:23-24)

„Učiniću od njih jedan narod u zemlji, na Izraelovim gorama, i nad svima njima kraljevaće jedan kralj. Oni više neće biti dva naroda, niti će više biti podijeljeni na dva kraljevstva. Neće se više skrnaviti svojim odvratnim idolima, ni svim svojim gadostima, ni svojim pre-stupima. Izbaviću ih iz svih njihovih mjesa u kojima su grijesili i očistiću ih, i oni će biti moj narod, a ja ću biti njihov Bog. Moj sluga David biće im kralj, i svi će imati jednog pastira. Živjeće po mojim zakonima i držaće se mojih odredbi i izvršavaće ih. Živjeće u zemlji koju sam dao svom sluzi Jakovu, u kojoj su živjeli vaši praočevi. U njoj će dovijeka živjeti oni i njihovi sinovi i sinovi njihovih sinova. David, moj sluga, biće im poglavar dovijeka. Sklopiću s njima savez mira. Biće to trajan savez s njima. Utvrđiću ih u njihovoј zemlji i umnožiću ih, zauvijek ću postaviti svoje svetilište među njima. Moj šator biće nad njima, i ja ću biti njihov Bog, a oni će biti moj narod. Tada će narodi znati da ja, Gospod, posvećujem Izrael, kad moje sve-tilište dovijeka bude među njima.“ (Ezekijel 37:22-28)

Na Nebu i na obnovljenoj Zemlji, Otac će biti naš Bog, a Hrist će biti naš Vladar. Naš Otac je Bog nebeski, Bog svih spašenih, Bog svih anđela i svih vojski nebeskih. Biblija ga takođe naziva Najvišim Bo-gom.

19. Najviši Bog

U Bibliji, oba izraza, „Bog najuzvišeniji“ i „Najviši“ se striktno pripisuju Ocu.

„On će biti velik i zvaće se **Sin Najvišega**. Gospod Bog daće mu presto Davida, njegovog oca... Duh sveti doći će na tebe i sila Najvišega zasjeniće te. Zato će onaj što se rodi biti svet, i nazvaće se Sin Božji.“ (Luka 1:32,35)

Isus se naziva Sinom Najvišega (Svevišnjega), a Duh Sveti se naziva silom Najvišega. Svevišnji je Otac naš Bog.

„I povikao je na sav glas: ‘Šta ja imam s tobom, Isuse, Sine Boga Najvišeg? Zaklinjem te Bogom, ne muči me!’“ (Marko 5:7)

Pali anđeli su poznavali Isusa i znali su ko je bio najuzvišeniji Bog. Naš **Otac je Bog najuzvišeniji, i nema nikog drugog osim Njega**. Evo još nekih primjera:

„Kad je ugledao Isusa, povikao je, pao ničice pred njega i iz sveg glasa rekao: ‘Šta ja imam s tobom, Isuse, Sine Boga Najvišeg? Molim te, ne muči me!’“ (Luka 8:28)

Isus je Sin Boga Svevišnjega, Sin Očev.

„Neka s nama bude blagodat, milosrđe i mir od Boga Oca i od Gospoda Isusa Hrista, Sina Očevog, u istini i ljubavi.“ (2. Jovanova 1:3)

Ne postoji niko tako visok koliko je naš Otac, i Lucifer je želio da bude tako visok kao što je On bio:

„Podići ću se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Najvišim.“ (Isaija 14:14)

Kroz čitavu Bibliju mi smo učeni da je Svevišnji naš nebeski Otac. Uporedimo sledeća dva paralelna stiha u jevanđeljima.

„Nego volite svoje neprijatelje, činite dobro i pozajmljujte bez kamate ne nadajući se ničemu, pa će vaša nagrada biti velika i

bićete sinovi Najvišega, jer je on dobar prema nezahvalnim i zlima.“ (Luka 6:35)

„Da budete sinovi svoga Oca, koji je na nebesima. On čini da njegovo sunce izlazi i zlima i dobrima, i šalje kišu i pravednima i nepravednima.“ (Matej 5:45)

Isus je rekao da je Svevišnji Njegov Otac. Niko drugi u Bibliji nije nazvan „Najviši“, ili „Najuzvišeniji“, osim našeg nebeskog Oca.

Postoje i drugi stihovi poput Postanja 14:18-20,22 u poređenju sa Jevrejima 7:1 i psalmom kojim je Sotona iskušao Isusa, Psalm 91:9,10. Nebuhadnezar je rekao sledeće:

„To je odluka koju su prenijeli stražari i presuda koju su objavili sveti, kako bi živi znali da Najviši vlada nad kraljevstvom ljudskim i da ga daje kome hoće i da nad njim postavlja najnižeg od ljudi.“ (Danilo 4:17)

Isus je bio najniži među ljudima, a Svevišnji, Njegov Otac, dao mu je Kraljevstvo (Djela 2:36; Efescima 1:20-22). Do sada smo vidjeli da Biblija koristi ekskluzivne attribute za Boga koji su dati samo Ocu. Otac je jedini pravi Bog, živi Bog, Bog neba i Svevišnji.

20. Elohim, „inherentna množina“ i trojstvo

Neki tvrde da zato što se riječ Elohim (množina od El) najčešće upotrebljava za Boga u hebrejskoj Bibliji, to mora da znači da je jedini pravi Bog trojstvo. Ali ovo je još jedna obmana ili neznanje. Činjenica je da se pojam Elohim koristi za pravog Boga, lažne bogove, natprirodne duhove (andele) i čak ljudske vode kao što su kraljevi i sudije. Tako se riječ Elohim može koristiti i koristi se vezano za pojedinačnu osobu, i u tom slučaju lingvisti je nazivaju „množinom veličanstva“ koja označava veličinu. Jevreji su pluralizovali imenice kad su željeli da izraze veličinu ili veličanstvo kao što su činili sa Bogom. Tako kad se Elohim koristi za jedinog pravog Boga, to se naziva „množinom veličanstva“ koja naglašava Božju veličinu, ne broj.

Ovo su radili Jevreji tako da u grčkom prevodu hebrejske Biblije (Septuaginti, koju su Isus i apostoli citirali) na mjestima gdje se Elohim odnosi na pravog Boga, korišćena je riječ Teos koja nije u množini već u jednini. Istu primjenu nalazimo u Novom Savezu gdje je Teos na grčkom ekvivalent Elohimu i opet nije množina već jednina. Na primjer, Isus citira Ponovljeni Zakon 6:4 u Marku 12:29. Riječ Teos za Boga u ovom stihu je jednina, ne množina. Da je Elohim zaista množina jedinog pravog Boga, onda bi novosavezni pisci koristili množinu od Teos kad je riječ o Bogu. Umjesto toga, oni su koristili jedninu svaki put. Ipak množina se koristi osam puta u Novom Savezu vezano za ljude ili lažne bogove (Jovan 10:34-35; Djela 7:40, 14:11, 19:26; 1. Korinćanima 8:5; Galatima 4:8). Vjerujemo da niko normalan neće kazati da je Bog trojstvo na hebrejskom jeziku dok je jedan Bog na grčkom jeziku.

Obratite pažnju na sledeće primjere. Hebrejski morfološki kodovi [IMMA] koji se koriste za Elohim ispod su zajednička

imenica, muški rod, množina i absolutni, dok su grčki morfološki kodovi [I-NJM] koji se koriste za Teos imenica, nominativ, jednina i muški rod. U svim slučajevima riječ Teos za Boga je uvijek jednina u grčkom Starom i Novom Savezu.

Postanje 1:1 hebrejski – „U početku stvori Bog [אלֹהִים ēlōhîym 430 [IMMA] m=množina] nebesa i zemlju.“

Postanje 1:1 grčki – „U početku stvori Bog [θεος theos ²³¹⁶ [I-NJM] j=jednina] nebesa i zemlju.“

Da se zaista misli na množinu (više bogova), glagol „stvori“ (heb. „bara“) morao bi takođe biti u množini (bar’u)!

Šta je sa Mojsijem, da li je on bio trojstvo za faraona? Očito ne. „Gospod reče Mojsiju: ‘Evo, postavljam te da budeš bog faraonu, a tvoj brat Aron biće ti prorok.’“ (Izlazak 7:1) Ovdje se Elohim odnosi na jednu osobu te je stoga „množina veličanstva“ i označava veličinu. Dakle, ovaj stih jednostavno znači da će Bog učiniti Mojsija velikim u faraonovim očima. „Tako je Gospod učinio da narod nađe milost u očima Egipćana. A i sam Mojsije bio je veoma uvažen u egipatskoj zemlji, u očima faraonovih slugu i u očima naroda.“ (Izlazak 11:3) Riječ Elohim se stoga može na nekim mjestima prevesti shodno kontekstu i smislu kao „veliki“ ili „moćni“.

Slijede neke definicije iz rječnika od skolara vezano za upotrebu riječi Elohim kao „množine veličanstva“ ili „punoće moći“.

„Elohim je oblik množine koji se često koristi u hebrejskom da označi punoću moći.“ (Hertz, The Pentateuch & Haftorahs)

„Oblik riječi Elohim je množina. Jevreji su pluralizovali imenice da izraze veličinu ili veličanstvo.“ (Flanders, Cresson; Introduction to the Bible)

„Hebrejska imenica Elohim je množina ali je glagol jednina, što je uobičajena upotreba u Starom Zavjetu kad se odnosi na jednog pravog Boga. Ova upotreba množine izražava intenzifikaciju prije nego broj i nazvana je množinom veličanstva ili potencijal-

nosti.“ (New International Version Study Bible, Grand Rapids: Zondervan, 1985, p. 6)

„Ova riječ [elohim], koja se uopšteno posmatra kao množina od *eloah* [Strong’s #433], nalazi se puno češće u Svetom Pismu nego *el* ili *eloah* za pravog Boga. Pluralni završetak se obično opisuje kao množina veličanstva i nije namijenjen kao stvarna množina kad se koristi za Boga. Ovo se vidi u činjenici da se imenica *elohim* konzistentno koristi sa glagolskim oblikom u jednini i sa pridjevima i zamjenicama u jednini.“ (Theological Wordbook of the Old Testament, Vol. 1, 1980, p. 44)

„Pluralni oblik Elohim pokrenuo je mnoge diskusije. Zanesenjačka ideja da se to odnosi na trojstvo osoba u Božanstvu teško sada nalazi podržavaoce među skolarima. To je ili ono što gramatičari nazivaju množinom veličanstva ili označava punoču božanske snage, zbir moći koje pokazuje Bog. Jehova se specifično odnosi na jedinog pravog Boga, čiji narod su bili Jevreji koje je On načinio čuvarima svoje istine.“ (Smith’s Bible Dictionary)

Zašto, dakle, zanesenjačka ideja da se Elohim odnosi na trojstvo sada teško nalazi podržavaoce među naučnicima? Zato što je istinu nemoguće izbjegći i na kraju biste ispali vrlo glupi i obmanuti ako to koristite kao argument u pokušaju da dokažete laž.

Ispod se nalaze Braun-Drajver-Briggsove definicije za riječ Elohim. Kad se Elohim odnosi na onoga ko je velik, to se naziva množinom moći koja ima značenje jednine. Ali kad je imenica stvarno u množini, prevodi se u množini kao bogovi. A kad je imenica stvarno u jednini, prevodi se u množinu moći – sa značenjem jednine kao Bog koji je jedan ali takođe veliki. To se naziva „množinom moći“ ili „množinom veličanstva“.

Braun-Drajver-Briggsova³ definicija:

³ Brown–Driver–Briggs or BDB, A Hebrew and English Lexicon of the Old Testament.

- 1) (množina)
 - 1a) vladari, sudije
 - 1b) božanska jednina
 - 1c) anđeli
 - 1d) bogovi
- 2) (množina moći – značenje jednine)
 - 2a) bog, boginja
 - 2b) bogoliki
 - 2c) djela ili naročita svojstva Božja
 - 2d) pravi Bog
 - 2e) Bog

Kad, dakle, čujete argument da Elohim znači da Bog mora biti trojstvo, treba da znate da ili je u pitanju namjerno obmanjivanje ili potpuno neznanje i da se takvoj osobi ne može pokloniti povjerenje.

Što se tiče Postanja 1:26, zamjenice su u množini u hebrejskom tekstu tako da se prevodi na sledeći način: „Zatim Bog reče: ‘Hajde da **načinimo** čovjeka po svom (**našem**) obličju, sličnog **nama...**’“ Trinitarci tvrde da pošto je Elohim množina, i zamjenice su u množini, Bog mora biti više nego jedan. Ali Elohim se odnosi na jedinog pravog Boga, što samo ostavlja upitnim ko je još sudjelovao u činu stvaranja. Sveti Pismo nas ne ostavlja u nedoumici. U Efescima 3:9 čitamo: „I da rasvijetlim svima šta je zajedništvo tajne koja je od eona sakrivena u Bogu, *koji je sve stvorio kroz Isusa Hrista.*“ U ovom stihu Bog je očigledno neko drugi pored Isusa Hrista, a Jevrejima 1:2 i Jovan 1:3 takođe potvrđuju da je Bog sve stvorio preko svog Sina. Ovdje se potvrđuje biblijski odnosno božanski princip Izvora i Kanala. Dakle, ko govori u Postanju 1:26 i kome se On obraća? Bog Otac kaže svom Sinu: „Hajde da **načinimo** čovjeka po **NAŠEM** obličju.“ Hrist je izraz Očevog lika, tako da je svako ko je stvoren po Očevom obličju takođe stvoren po obličju Njegovog Sina.

Da li je riječ „ehad“ (ili „jedan“) „inherentno množina“?

Veoma je zanimljivo kojim se sve pseudo argumentima služe pobornici dogme o trojstvu ne bi li nekako opravdali svoju doktrinu. Ponekad je to dokazivanje toliko suptilno da može dovesti u nedoumicu i dobre poznavaoce Biblije.

Tako neki dovitljivi teolozi naglašavaju „činjenicu“ da je hebrejska riječ „ehad“ (ili „jedan“) po svojoj definiciji „inherentno množina“ (*The Trinity*, Whidden, Moon, Reeve, pp. 34, 39, 76). Međutim, ova pretpostavka se može lako pokazati da je lažna i obmanjujuća. Nije li malo čudno ili misteriozno što se moderni crkveni naučnici hvataju za svaki mogući argument u korist trinitarne teologije? Ali to što jednostavne riječi redefinišu tako da znače nešto potpuno drugačije od originalne namjere autora nije najveće iznenadenje.

Ono što je zapanjujuće, ako ne i potpuno šokantno, je smjela pretpostavka, drskost, neobuzdana arogancija – optuživati Jevreje kako NE razumiju i krivo tumače vlastiti maternji jezik. „Znamo da vi Jevreji svakodnevno recitujete Šemu (5. Mojsijeva 6:4,5), ali sada ću objasniti pravo značenje ovih riječi koje NIKADA niste pravilno razumjeli. Iako ne mogu čitati ili pisati drevni ili moderni hebrejski, potpuno sam uvjeren da ja imam ispravnu interpretaciju, a NE vi.“

Ali da bismo znali šta neka strana riječ, oko koje možemo imati neke nedoumice, zaista znači, prirodno je da se obratimo onima kojima je to maternji jezik.

Rabi Singer kaže sljedeće o nepravilnoj upotrebi „ehada“:

„Iako je ovaj ‘dokaz’ jednako manjkav kao i doktrina koju nastoji podržati, za one kojima nedostaje elementarno znanje hebrejskog jezika, ovaj argument može biti prilično zbumujući. Riječ koja se pojavljuje u hebrejskom jeziku funkcioniše na tačno isti način kao riječ ‘jedan’ koja postoji u engleskom jeziku. Na

engleskom jeziku se može reći: ‘Ove četiri stolice i sto čine jedan trpezarijski set’, ili alternativno, ‘u ruci je jedan peni’. Koristeći ova dva primjera, lako je vidjeti kako engleska riječ ‘one’ može značiti ili mnoge stvari u jednoj, kao u slučaju trpezarijskog seta, ili jednu samu, kao u slučaju penija. Iako hebrejska riječ ehad funkcioniše na potpuno isti način, evanđeoski hrišćani nikada neće ponuditi biblijske primjere gdje riječ ehad znači jedno samo. Tako samo predstavljanjem biblijskih stihova poput Postanja 1:5 i Brojeva 23:13, početnicima stvara iluziju da je riječ ehad na neki način sinonim za sjedinjenje – jedinstvo. Ništa, naravno, ne bi moglo biti dalje od istine.“

Sledeći navod je uzet iz knjige *The Doctrine Of The Trinity*
By A. F. Buzzard And C. F. Hunting:

„Netačno je reći da hebrejska riječ ehad (jedan) u 5. Mojs. 6: 4 ukazuje na ‘složeno jedinstvo’. Nedavna odbrana Trojstva tvrdi da kad ‘jedan’ modifikuje kolektivnu imenicu poput ‘hrpa’ ili ‘stado’, množina se podrazumijeva u ehadu. Argument je pogrešan. Smisao množine potiče od kolektivne imenice (stado itd.), a ne od riječi ‘jedan’. Ehad na hebrejskom je broj ‘jedan’. ‘Abram je bio jedan [ehad]’ (Ezek. 33:24); ‘samo jedan čovjek’, NIV). Isaija 51:2 takođe opisuje Abrama kao ‘jednog’ (ehad, ‘sam’, KJV; ‘jedini,’ NJB), gdje ne postoji mogući nesporazum o značenju ove jednostavne riječi. ... Tvrđnja da ‘jedno’ zaista znači ‘složenost’ primjer je argumentacije tvrđnjom bez logičkog dokaza. ... Taj argument uključuje lako uočljivu zabludu. Ehad se u hebrejskoj Bibliji pojavljuje oko 650 puta i ni u kojem slučaju sama riječ ne nagovještava pluralnost. Ehad je brojčani pridjev i ponekad se, naravno, može mijenjati u kolektivnu imenicu – jedna porodica, jedno stado i jedna hrpa. Ali treba pažljivo posmatrati da smisao množine leži u složenoj imenici, a ne u riječi ehad (jedan).“

„...Potrebno je stalno skretati pažnju na naše stajalište, jer nedavna odbrana Trojstva iznosi zapanjujuću tvrđnju da ehad uvijek

podrazumijeva ‘složeno jedinstvo’. Autor zatim gradi svoj slučaj multi-ličnog Boga na onome što on smatra čvrstim temeljom u hebrejskoj Bibliji. Lingvistička činjenica je da ehad nikada ne znači ‘složen jedan’, već strogo ‘jedan jedini.’“

„Već u Postanju 2:24 saznajemo da će njih dvoje postati jedno (ehad) tijelo. Riječ ovđe precizno znači jedno i ne više (jedno meso, a ne dva mesa!). Jedan grozd grožđa je samo taj jedan, a ne dva ili više grozdova. Prema tome, kada se kaže da je Vječni Bog jedan (5. Mojsijeva 6:4, koji je Isus citirao u Marku 12:29), on je jedini JHVH (Vječni Bog), ne više njih.

Zamislite da neko tvrdi da riječ jedan znači složenicu u izrazu jedan tronožac (stativ). Pretpostavimo da neko pomisli da jedan za Sjedinjene Američke Države podrazumijeva da je to zaista množina u značenju. Varljivo obrazloženje je očigledno: ideja množine pripada samo riječima tronožac i Države, a ne riječi jedan. Izgovor je prenijeti na jedan množinu koja pripada samo sljedećoj imenici. Bilo bi slično reći da jedan u stvari znači sto kad se pojavi u kombinaciji jedne stonoge!“

„...Lingvistička činjenica je da ehad nikada ne znači složenicu, već strogo jedan. Činjenica da se mnogo vode sakupilo na jednom (ehadskom) mjestu (Postanje 1:9) uopšte ne daje nikakve podatke za složeni smisao. (Buzzard and Hunting, The Doctrine of the Trinity, Christianity’s Self-InFLICTED Wound, read pp 22-30).

Uz toliki naglasak na lažnoj (pluralnoj) interpretaciji i „ehada“ i „Elohima“, ne čudi što mnogi adventisti „trinitarni“ politeizam doživljavaju kao legitimnu biblijsku alternativu „paganskoj“ verziji istog. Drugim riječima, politeizam je dobar, sve dok je unutar crkvenog hrišćanskog konteksta.

21. Da li je Isus Bog?

Riječ „Bog“ se koristi na dva različita načina u Svetom Pismu. Prvo, pojam Bog se upotrebljava vezano za Vrhovno Biće univerzuma koje je konačni izvor svega. Svaki put kad Biblija pominje jedinog pravog Boga, to se odnosi na vrhovno biće, Onoga koji je bio prije svega drugog i od kojeg je sav život potekao. **U ovom smislu niko drugi nije Bog.** Ali riječ *Bog* se takođe koristi vezano za nekog ko posjeduje atribute božanstva ili karakteristike Boga.

Na mnogo mjeseta Biblija uči da je Isus Hrist jedinorođeni Sin jedinog pravog Boga Oca, i budući da je Sin, On posjeduje iste atribute i karakteristike kao Njegov Otac. Očigledna je činjenica da svaki sin nasleđuje prirodu svog oca. I pošto je Hrist izašao od Oca, On je iste suštine kao Njegov Otac te otuda ima istu božansku prirodu Njegovog Oca pošto rođenjem posjeduje sve atribute i karakteristike svog Oca. U stvari, Jevrejima 1:3 kaže da je On „jasno obliče Njegove [Očeve] ličnosti“. Sin uvijek i punopravno uzima ime očevo pa tako i Hrist kao jedinorođeni Sin Božji punopravno ima isto ime. Zapazite da Jevrejima 1:1-9 kaže da je Isus naslednik koji je nasleđem stekao vrsnije ime od anđela, a to je Božje ime! Dakle, Isus je naslijedio Očevo ime, karakter i božansku prirodu na isti način na koji svaki sin nasleđuje ljudsku prirodu od svojih roditelja.

Dakle, Isus je božanski zato što je Sin Božji. Ali On nije i ne može biti „Bog Otac“. On je „Sin Božji“ baš kao što Biblija jasno konstatiše više od stotinu puta. On je Božji doslovni Sin. Kazati da je Isus Bog Otac je isto što i reći da je „Sin Otac“, što znači da Sin nije zaista Sin i Otac nije zaista Otac. Ili da postavimo to na drugi način, kazati da je Isus Otac zato što On ima istu božansku prirodu kao Njegov Otac, ne se razlikuje od nebuloze da pošto je moj otac

čovjek i ja sam čovjek stoga ja moram biti moj otac! To je svakako pogrešna logika ili teologija i to odjednom obezvredjuje i obesmišljava stotine stihova u Svetom Pismu da zapravo ne znače ono što jasno govore. Bog je Otac Hristu; Hrist je Sin Božji. Biblija nikad ne naziva Isusa „Bogom Sinom“ kao što čine trinitarci i to sa vrlo dobrim razlogom. Uvijek je „Sin Božji“ jer je to ono što On jeste.

Sotonin plan je da se odrekнемo Oca i Sina i to je ono što je Jovan nazvao antihristom (1. Jov. 2:22,23). On se ne brine ako je vaše vjerovanje trinitarsko, unitarijansko ili slično sve dok poriče Isusa kao doslovног Sina Božjeg, što takođe poriče Boga kao Oca. Priznanje da je Isus Sin Božji je naš put k Ocu, kao što i poricanje tog fakta ima vječne konsekvene.

U zaključku, Isus nije još jedan Bog ili Bog u smislu jedinog samopostojecег Boga, već božanski samo po prirodi kroz nasleđe budući da je Sin. Isus je božansko biće ali On nije Vrhovno biće. Otac je Vrhovno biće i Izvor svega, a život od Oca teče kroz Sina i dalje na sve. Isus je kanal kroz koji sve dolazi i zato je Otac sve predao u Njegove ruke. Samo Otac se opisuje kao Onaj „od koga je sve“. On je veliki Izvor svega. Isus nije još jedan izvor „od koga je sve“. To bi Ga načinilo drugim Bogom. Isus se stoga opisuje kao Onaj „kroz koga je sve“. Otac je dao Hristu autoritet da vlada nad svime ali to ne uključuje samog Oca. Otac je veći autoritet i uvijek će to biti. Pogledajte kako to sjajno opisuje apostol Pavle: „Jer Bog je sve pokorio pod njegove [Hristove] noge. A kad kaže da je sve pokoren, jasno je da je pokoren sve osim onoga koji mu je sve pokorio [ili osim samog Boga]. A kad mu sve bude pokoren, tada će se i sam Sin pokoriti onome koji mu je sve pokorio, da Bog bude sve svima.“ (1. Korinćanima 15:27,28)

Bog Otac je izvor svega uključujući Njegovog Sina. Tako sve proistiće od Oca; uključujući samog Hrista, ali Ocu je bilo ugodno da u Njemu prebiva sva punoća (Kološanima 1:19). Kad, dakle, govorimo o Isusovom božanstvu, moramo biti oprezni da izrazimo

tačno ono što mislimo. Hrist je božansko biće, ali nije vrhovno biće. Kad govorimo o Vrhovnom Biću, postoji samo jedna takva Ličnost, a to nije Isus.

Dakle, postoji samo „jedan“ Bog. Isus nije Bog, On je Sin Božji. On nosi „ime“ Božje vrlinom svog „nasleđa“. I zato što je Sin Božji, On je „jednak“ sa Bogom.

„Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6)

„Jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima i u svima vama.“ (Efes. 4:6) Jako je važno da sažetak vjere u Efescima 4:4-6 ne govori samo o Bogu Ocu kao „unikatu“, već takođe odvaja i Hrista kao „jednog Gospoda“ (pod pojmom „Gospod“ se podrazumijeva onaj koji ima izvršnu vlast). Tako ovaj pasus potpuno ruši svaku ideju da Hrist može biti Bog kao Otac.

Biblija iznova fizički odvaja Oca i Sina. Dok je Hrist bio na zemlji, On se obraćao „Ocu koji je na nebesima.“ (Matej 10:32) On je uvijek upućivao svoje molitve u pravcu Neba k Ocu i konstatovao da i On sam i Otac imaju svoju individualnu volju: „Oče, ako hoćeš, ukloni ovu čašu od mene. Ali neka ne bude moja volja, nego tvoja.“ (Luka 22:42) „U deveti sat Isus je povikao na sav glas: ‘Eli, Eli, lema sabaktani?’, što znači: ‘Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?’“ (Marko 15:34) „Isus je povikao iz svega glasa: ‘Oče, u tvoje ruke predajem svoj duh!’ Kad je to rekao, izdahnuo je.“ (Luka 23:46) Zatim nakon što je umro i opet ustao, On je uzašao „s desne strane Bogu“ (Rimljanim 8:34). Samo Bog zna čas povratka svog Sina. „A o tom danu ili času niko ne zna, ni anđeli na nebu ni Sin, već Otac.“ (Marko 13:32) Jovan često upućuje na Oca i Sina kao odvojena bića. „A naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom.“ (1. Jovanova 1:3) Isto čini Pavle: „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5) „Za nas postoji jedan Bog

Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6) I Stefan: „A on je, pun Duha svetog, upro pogled u nebo i ugledao Božju slavu i Isusa kako stoji s desne strane Bogu.“ (Djela 7:55) Ovi i mnogi drugi tekstovi dokazuju da Otac ima odvojeno postojanje.

Ne samo što imamo pregršt tekstova iz Svetog Pisma koji otkrivaju da Isus nije jedini pravi Bog i da je jasno odvojen, već možemo i postaviti pitanje kako neko može kazati da je Isus jedan Bog kad nijedan čovjek nije video Boga? „Boga nikada niko nije video. Ako volimo jedni druge, Bog ostaje u nama i njegova je ljubav savršena u nama.“ (1. Jovanova 4:12) Samo Hrist je video jedinog pravog Boga Oca. „To ne znači da je iko video Oca, osim onoga koji je od Boga, on je video Oca.“ (Jovan 6:46)

U stvari, Isus je rekao da On nije Otac više od 80 puta. Dok uvijek ostaju jedno u namjeri, Isus i Otac su dva jasno odvojena i zasebna bića. I više nego jednom prilikom, Otac se obraćao Isusu s neba: „A glas sa neba reče: ‘Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji!‘“ (Matej 3:17) Ili su Isus i Otac dva odvijena individualna bića ili je Isus bio ekspert trbuhozborač.

Pokušaj manipulacije trinitaraca sa primjenom imena Jehova

Pošto Bog Otac preko Hrista realizuje Plan spasenja, kroz Bibliju možemo uočiti da se ime „Jehova“ primjenjuje i za Oca i za Sina.

„Tada Bog reče Mojsiju: Ja sam Onaj koji Jeste [JHVH]“ (2. Mojsijeva 3:14). Doslovno, ovo bi trebalo prevesti kao „Biću ono što će biti“. Ovo se odnosi na pravog Boga.

Ali i na Sina Božjeg u Starom Savezu je primjenljivo ime Jehova jer je izvršni božanski realizator Plana iskupljenja i jedno po prirodi, osobinama, vlasti, autoritetu, cilju, namjeri, djelovanju... sa Ocem. Sin je Jehova isto kao što je i Otac Jehova. Naravno ovo

je nešto što će trinitarci rado iskoristiti u prilog njihovoј dogmi o jednakosti Oca i Sina. Ali postoje biblijski tekstovi koji prave razliku: „Tada je Gospod [Jehova] na Sodom i Gomor pustio kišu od sumpora i vatre od Gospoda [Jehove], s nebesa“ (1. Mojsijeva 19:24). Kao što vidimo iz ovog izvještaja, dok je jedan „Jehova“ djelovao konkretno na zemlji, drugi „Jehova“ je pustio vatru s nebesa. Iz prethodnog 18. poglavља jasno se vidi da je jedan od tri andela koji su Abramu došli u ljudskom obličju Gospod Isus Hrist i da sam Abram pravi razliku među njima oslovljavajući ga imenom Jehova, dok su se kasnije u Sodomu pojavila samo *dva* andela (1. Mojs. 19:1; ref. 18:22).

U Starom Savezu takođe postoje izvještaji u kojima „andeo Jehovin“ govorи о „Jehovi“ u trećem licu, gdje je opet očito da se radi o Sinu kao Arhanđelu (Zapovjedniku andela; vidi: 2. Mojsijeva 33:2; Danilo 10:13; 12:1; 1. Solunjanima 4:16) i Jehovi, Vrhovnom Biću: „*Gospodnji andeo* ju je kasnije našao kod jednog izvora vode u pustinji, kod izvora na putu za Sur. Tada ju je upitao: Agara, Sarina sluškinjo, odakle si došla i kuda ideš? Ona odgovori: Bježim od svoje gospodarice Sare. *Gospodnji andeo* joj reče: Vrati se svojoj gospodarici i ponizi se pred njom. Zatim joj *Gospodnji andeo* još reče: Umnožiću tvoje potomstvo toliko mnogo da neće moći da se izbroji. *Gospodnji andeo* još joj reče: Evo, trudna si i rodićeš sina i daćeš mu ime Ismailo, jer je *Gospod* čuo za tvoju nevolju... Tada je ona prizivala име *Gospoda*, koji je s njom govorio, i rekla je: *Ti si Bog* koji vidi...“ (1. Mojsijeva 16:1-13; uporedi sa 1. Mojsijeva 22:9-16; 1. Mojsijeva 31:11-13; i 2. Mojsijeva 23:20-22). U Mojsijevom slučaju nalazimo sličan primjer: „Tada mu se pojavio *Gospodnji andeo* u ognjenom plamenu iz grma. On se zagledao, a grm je gorio ali nikako nije sagorijevao. Mojsije je rekao: Idem da pogledam ovo veliko čudo, zašto grm ne sagorijeva. Kad je *Gospod Bog* video kako prilazi da bolje pogleda, pozvao ga je iz grma: Mojsije! Mojsije! A on je odgovorio: Evo me.

Tada mu reče: Ne prilazi ovamo. Izuj sandale sa svojih nogu, jer je mjesto na kome stojiš sveta zemlja. Zatim reče: *Ja sam Bog tvog oca*, Bog Abramov, Bog Isakov i Bog Jakovljev. Tada je Mojsije zaklonio svoje lice, jer se bojao da *gleda u Boga...*“ (2. Mojsijeva 3:2-6; uporedi sa 2. Mojsijeva 21:9-11).

Apostol Pavle jasno otkriva identitet božanskog vođe Izraela: „Ne želim, braćo, da budete u neznanju o ovome: Naši praočevi su svi bili pod oblakom i svi su prošli kroz more i svi su se krstili u Mojsija kad su pod oblakom prošli kroz more i svi su jeli istu duhovnu hranu i svi su pili isto duhovno piće. Jer su pili iz duhovne stijene koja ih je pratila, a *ta stijena je bila Hristos.*“ (1. Korinćanima 10:1-4; uporedi sa 1. Korinćanima 10:9)

Napokon, U Bibliji se koristi princip **zastupništva**. Zastupnik osobe se smatra kao sama ta osoba. Vidimo primjer posredništva u Izlasku 23:20-21, gdje je Bog ohrabrivao Izraelce da slušaju Njegovog anđela jer je „moje ime u njemu.“ Anđeo je, kao Božiji agent, dobio Jehovino ime, to jest Njegov autoritet, moć, itd. Dakle, od Izraelaca se zahtijevalo da mu se pokoravaju baš kao što su to činili Jehovi. Isus se i sam mnogo puta predstavio kao poslat od Boga, u Njegovo ime (vidi: Luka 19:38; Jovan 5:23; 12:44-45; 14:9, 24; 17:11-12). Ali primena imena, poslanje u ime GOSPOD-NJE ili date ingerencije, ne izjednačavaju time zastupnika sa Jehovom ili jedinim pravim Bogom, vrhovnim Suverenom univerzuma (Jovan 14:28).

Da li je Isus stvoren?

Biblija konstatiše da Hrist nije bio stvoren već da je kroz Njega sve stvoreno. Čitamo u Jovanu 1:3: „Sve je kroz Nju [Riječ tj. Hrista] postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo.“ Ovaj stih ima dvije direktnе konstatacije. Prva je da je Isus postojao prije i da je kroz Njega sve stvoreno, i druga da bez Njega ništa nije načinjeno što postoji. Da li ste zapazili da Jovan kaže da ne samo

što je sve stvoreno kroz Njega, već takođe da ništa nije načinjeno bez Njega?

Pavle takođe potvrđuje ono što je Jovan pisao: „Jer je kroz njega sve bilo stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo.“ On nastavlja sa još većom jasnoćom kako bi bio siguran da razumijemo šta podrazumijeva pod svime: „Sve je stvoreno kroz njega i za njega. On je prije svega, i sve je u njemu objedinjeno.“ (Kološanima 1:16-17)

Ako je kroz Isusa sve stvoreno, onda On nikako ne može biti stvoreno biće. Pavle to jasno naglašava u 17. stihu. Ako je kroz Hrista stvoreno sve što je ikad stvoreno, a On postojao prije svega stvorenog, evidentno je da sam Hrist nije među stvorenim stvarima. On je iznad sve tvorevine, ne dio nje. Ideja da je Hrist stvoren biće poriče Njegovo Božanstvo. Niko ko drži ovaj pogled nije u stanju da ima ispravnu koncepciju o uzvišenom položaju koji Hrist zaista zauzima.

Zašto je Otac nazvao Sina „Bogom“?

U Jevrejima 1:1-9 primjećujemo da je govornik Bog Otac i da se obraća svom Sinu i naziva ga „Bogom“.

Stih 2 kaže da je Hrist bio „imenovan naslednikom“ svega. „NASLEDNIK“ je naravno neko ko od nekoga dobije „nasleđstvo“. U ovom slučaju Sin, Hrist, je primio „NASLEDSTVO“ od svog Oca.

Ali šta je On primio?

Njegovo „IME“, Njegov autoritet i Njegovu moć! Drugim rečima, Isus kao jedini i jedinorođeni Sin živoga Boga primio je svojim rođenjem sve attribute koje je posjedovao njegov Otac.

Stih 4. kaže: „postao je toliko veći od anđela koliko je ime koje je nasledio uzvišenije od njihovog imena.“ NASLEĐIVANJEM, dobio je uzvišenije IME od njih. Stih 8. kaže da je ovo izvrsnije IME ime „Bog“, koje je Otac dao svom Sinu. „A za Sina [Bog]

kaže: „Tvoj je presto, Bože, u vijek vijeka i žezlo tvog kraljevstva
žezlo je čestitosti.“

Tako ovo ime On ima po NASLEĐU. Nije dodijeljeno IME,
već **IME koje je naslijedeno od Oca.**

Hrist nije naslijedio samo svoje ime, već i druge stvari. Ime znači autoritet (Marko 11:9, Jovan 5:43), a takođe i karakter i priroda (Izlazak 33:18-19; 34:5-6). Na primjer, ime Adam znači čovjek. Kad ljudi dobiju djecu, oni ne nasljeđuju samo ime svojih roditelja, već nasleđuju i prirodu roditelja, što je naravno ljudska priroda. Na sličan način, Isus je naslijedio isto ime kao i njegov Otac, baš kao što dijete nasleđuje ime roditelja, a takođe nasleđuje i prirodu svog Oca, koja je njegova božanska priroda.

Hrist takođe nasleđuje život svog Oca. „Jer kao što Otac ima život u sebi; tako je dao Sinu da ima život u sebi.“ (Jovan 5:26) Da je Isus oduvijek postojao uz Oca kako tvrdi doktrina o Trojstvu, onda Bog ne bi mogao dati život svom Sinu kad bi uvijek imao život. Ali Sвето pismo otkriva da je to nemoguće.

Dakle, postoji samo JEDAN pravi Bog. Isus nije Bog, On je Sin Božji. On nosi IME Boga pomoću Njegovog NASLEĐIVA-NJA. A budući da je On Božji Sin, on je izjednačen sa Bogom.

Da li Rimljanim 9:5 kaže da je Isus Bog?

Odgovor je NE! To je samo jedan od onih stihova koje je bilo teško prevesti i zašto nalazimo tako veliku varijaciju u svim različitim prevodima.

Tumačenje poslednje polovine 5. stiha naširoko se raspravljalio. Problem je u interpunkciji, a budući da su izvorni grčki rukopisi napisani bez ikakvog oblika interpunkcije, rješenje postaje pitanje tumačenja. Uz različite promjene interpunkcije, izvedene su četiri moguće interpretacije ovog odlomka. Jedna je da se ne stavi interpunkcija ili zarez iza „po tijelu Hrist dođe“ tako da cijeli

odломак upućuje na Hrista kao „Boga nad svima“. To je bio tradicionalan stav i tumačenje ponuđeno od strane KJV-a i većine drugih verzija. Druga mogućnost je stavljanje zareza iza „tijela“ i tačke nakon „svima“. Odlomak bi tada glasio: „od kojih po tijelu Hrist dođe. Blagosloven Bog nad svima u sve eone.“ Treća mogućnost je da stavite tačku nakon „tijela“ i prevedete ostatak stiha: „Onaj koji je Bog nad svima neka je blagoslovjen dovijeka“ ili „Bog koji je nad svima neka bude blagoslovjen dovijeka“. Četvrta mogućnost je upotrijebiti istu interpunkciju kao u trećem rješenju i prevesti: „Onaj koji je nad svima je Bog blagoslovjen zauvjek.“

Da bismo shvatili šta je Pavle imao tačno na umu, treba jednostavno pogledati kontekst. On u 9. poglavlju Rimljanima započinje širu diskusiju o Izraelu tj. doslovnim Izraelcima i njihovom statusu nakon odbijanja Isusa kao Mesije. Pogledajmo kontekst u kojem se nalazi stih sa „spornom“ izjavom:

„Jer bih želio da ja sam budem proklet i odvojen od Hrista u korist svoje braće, koji su mi rod po tijelu, koje su Izraelci, *od kojih su sinaštvo i slava i savezi i zakonski propisi i božanska služba i obećanja, koji su praočevi, i od kojih po tijelu Hrist dođe.* Blagosloven Bog nad svima u sve eone. Amin.“ (stihovi 3-5)

Zapazimo da nakon nabranja šta je sve darovano Izraelu, Pavle u tipičnom hebrejskom maniru pravi digresiju i blagosilja Boga! Imajući to na umu, sasvim je jasno da je gore dati prevod tačan, uključujući ispravno korišćenje znakova interpunkcije. Narančno da Pavle nikad ne bi izjavio da je Hrist „Bog nad svima“, što bi bilo u potpunoj kontradikciji sa njegovim jasnim učenjem o odnosu Boga Oca i Hrista i nepojmljiva jeres u umu njegovih savremenika čitalaca ove poslanice. Dakle, za pogrešnu primjenu „spornog“ stiha zaslužna je isključivo pogrešna trinitarska vizura koja uporno nastoji izopačiti Božju Riječ i potčiniti je trinitarskoj teologiji.

Da li Titu 2:13 kaže da je Isus Bog?

„...dok čekamo ostvarenje naše blagoslovene nade i pojavljivanje slave velikog Boga i Spasitelja našeg, Isusa Hrista.“

Nažalost, izgleda da prevareni čitaju ovaj stih sa trojstvenim naočarima i ne vide da se ovaj stih odnosi i na Boga Oca i na Njegovog Sina. Stih kaže: „**Boga i Spasitelja našeg!**“

Pogledajte sada kako je permutacijom riječi ovaj stih iskriven u KJV: „Looking for that blessed hope, and the glorious appearing of the great God, and our Saviour Jesus Christ.“ Umjesto pojavljivanja slave Bože, prevodioci su izokrenuli red riječi tako da stih govori o „slavnoj pojavi velikog Boga“.

Imajte na umu da niko nikada nije vidio Boga! Njegovu slavu možemo vidjeti, ali ne i samog Boga. Ovo savršeno odgovara Hristovoj najavi u Mateju 16:27: „Sin čovječiji će doći **u slavi svoga Oca**, sa svojim anđelima, i tada će svakom vratiti po njegovim djenama.“ Dakle, šta je „pojavljivanje“ o kome se govori u Titu 2:13? To je Isus Hrist o svom drugom dolasku koji dolazi u SLAVI svog Oca. Ili drugačije rečeno, to je pojavljivanje Isusa koji se pojavljuje u slavi našeg velikog Boga.

Da li 1. Timoteju 3:16 kaže da je Isus Bog?

Neki tvrde da 1. Timoteju 3:16 Isusa identificuje kao „Boga“ jer prevod KJV kaže „Bog se pokazao u tijelu.“ Trinitaristi navode ovu tvrdnju citirajući KJV, uprkos činjenici da se proučavaoci Biblije slažu da se radi o izvjesnoj korupciji koja datira iz nekih rukopisa iz 8. ili 9. vijeka, nakon što je stvorena doktrina o trojstvu, dok u svim starim i najpouzdanijim rukopisima stoji „hos“ (onaj koji) ili „ho“ (on).

Vezano za ovaj stih, Brus Mecger piše:

„[‘Onaj koji’] podržavaju najraniji i najbolji uncijali [manuskripti koji dolaze iz prve ruke]... nijedan uncijal raniji od 8. ili 9.

vijeka ne podržava *teos*; u svim starim verzijama nalazi se *hos* ili *ho* ['onaj koji' ili 'on']; i nijedan pisac prije poslednje trećine četvrtog vijeka ne svjedoči da je stajalo *teos*. Izraz *teos* nastao je (a) slučajno, ili (b) namjerno, bilo da se obezbijedi imenica za sledećih šest glagola [šest glagola koji slijede u ovom stihu] ili, manje vjerovatno, da se ponudi veća dogmatska preciznost [tj. da se proizvede stih koji jasnije podržava trinitarsku poziciju].“ (Bruce Metzger, A Textual Commentary on the Greek New Testament, United Bible Society, New York, 1975, p. 641.)

Ako je namjera prepisivača u kasnijim vjekovima (svakako posle usvajanja dogme o trojstvu kao zvaničnog učenja crkve) zaista bila da obezbijede imenicu (umjesto lične zamjenice) radi veće jasnoće, zar nije bilo logično da stave „Hrist“, jer je sasvim očito o kome se radi?

Da li 1. Jovanova 5:20 kaže da je Isus jedini PRAVI Bog?

Odgovor je definitivno NE! I lako vidljiv osim ako ne nosite trinitarske naočare. Trinitarci često citiraju ovaj stih jer se može pogrešno pročitati. Primjetiće da se riječ „ISTINITI“ u cijelom ovom stihu odnosi na jednog ISTINITOG Boga, a ne na Isusa.

„A znamo da Sin Božji dođe, i dao nam je razum da upoznamo Boga Istinitog, i da budemo u istinitom Sinu njegovom Isusu Hristu. Ovo je istiniti Bog i život vječni.“

Kako znamo da je onaj koji se zove „ISTINITI“ Otac? Jer Njegov Sin je Isus Hrist! Dakle, šta ovaj stih zapravo govori? Kaže da je Isus došao da nam pokaže onoga koji je „ISTINITI“ koji je Otac i jedini „PRAVI“ Bog. Koga treba da znamo da bismo imali vječni život? Jedinog PRAVOG Boga i Njegovog PRAVOG Sina kojeg je Otac poslao da Ga otkrije (vidi: Jovan 17:3)!

Da li Isaija 43:11 i Osija 13:4 dokazuju da je Isus Bog?

Pošto određeni stihovi u knjizi proroka Isajije kažu da nema spasitelja osim Boga, a stihovi poput 1. Jovanove 4:14 kažu da je Isus naš Spasitelj, trinitarci odatle izvlače argument da Isus mora biti jedini Bog. Ali ovaj argument ne drži vodu i zapravo je hvatanje za slamku.

Isaija 43:11: „Ja, ja sam Gospod, i osim mene nema spasitelja.“

Osija 13:4: „Ali ja sam Gospod, tvoj Bog, još od egipatske zemlje. Nisi poznavao drugog Boga osim mene i nije bilo drugog spasitelja osim mene.“

Hebrejska riječ prevedena kao „spasitelj“ u ovim stihovima najčešće se prevodi kao „spasiti“, „spasen“ a takođe i kao „izbavitelj“ ili „izbavljen“. U Mojsijevo vrijeme Bog je spasio svoj narod iz Egipta, a u Isajijine dane On je spasio svoj narod od asirske sile. Nije bilo nikog drugog ko ih je mogao spasti i izbaviti od ovih sila pa tako nisu imali drugog spasitelja sem Boga, kao što kontekst jasno otkriva.

„Ovo poglavlje ... odnosi se uglavnom na obećano oslobođenje iz Vavilona. Narod Božji je i dalje posmatran od proroka kako podnosi zla svog dugog i bolnog zarobljeništva, i njegov cilj je bio utješiti ih sigurnošću izbavljenja.“ (Albert Barnes' Notes on the Bible)

Osija 13:4 se naravno odnosi na Božje „spasenje“ i „izbavljenje“ svog naroda od Egipćana.

Naravno da je Isus naš Spasitelj. Ali kontekst o Bogu kao spasitelju svog naroda u ovim stihovima tiče se njihovog spasavanja iz ropstva iz Vavilona i Egipta. To nije isto što i spasenje od grijeha kao što je Hrist uradio za nas.

Isto je primjenljivo na sledeće stihove za koje neki prepostavljaju da se odnose na Hrista kao našeg otkupitelja.

Isaija 44:6: „Ovako kaže Gospod, Izraelov Kralj i Otkupitelj, Gospod nad vojskama: ‘Ja sam prvi i ja sam poslednji, osim mene nema Boga.’“

„Ovako govori Gospod – Ovo predstavlja, kako ja prepostavljam, argument koji dokazuje da je Jehova jedini pravi Bog, i da su idoli taština. Cilj je pokazati Jevrejima da onaj koji im je dao takva obećanja o zaštititi i izbavljenju je u stanju da obavi ono što se sam obavezao da hoće.“ (Albert Barnes’ Notes on the Bible)

Isus je Alfa i Omega, koje su prvo i poslednje slovo grčkog alfabetu, ali to nema veze sa riječima „prvi“ i „poslednji“ u ovom stihu. Ovdje je smisao da je Bog postojao prije svega i da će postojati zauvijek, te je tako On „prvi“ i „poslednji“ i jedini Bog i da nema drugih bogova. Isaija se bavi idolatrijom u ovom pasusu. Isto je primjenljivo na Isaija 41:4 i Isaija 48:12.

Tako se ovi stihovi bave jedinim Bogom i ne ukazuju na Hrista ili nagovještavaju da je Hrist Bog kao što neki trinitarci tvrde u pokušaju da zloupotrijebe ove pasuse.

Kako Isus može biti Bog s obzirom na sledeće?

Ako je Isus „uvijek“ postojao uz Oca kako tvrdi doktrina o Trojstvu, kako je onda Bog mogao dati život svom Sinu da bi uviјek imao život. Ali Sveti pismo otkriva da je to nemoguće. „Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Jovan 5:26)

Kako je Isus mogao umrijeti kada Sveti pismo kaže da Bog ne može umrijeti (1. Timoteju 6:15-16). Biblija ne kaže da je umrla samo njegova „ljudska priroda“, ona kaže da je Isus umro, što bi uključilo i cijelog Njega.

Isus je rekao: „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji.“ (Matej 28:18) I Jovan je napisao: „Otac voli Sina i sve je predao u njegove ruke.“ (Jovan 3:35) Imajte na umu da je „sva vlast“ **data** Sinu! Ako

je Sin Bog kao što je Otac Bog, a Sin je svemoćan kao što je Otac, kako onda Sinu može biti išta „dat“ ako je On Bog? Kako se Bogu može „dati“ ono što je oduvijek posjedovao? Bog ne zavisi ni od koga ili ničega tako da mu se to mora „dati“. Ali vidimo da je Isusu trebalo „dati“ sve stvari u Njegove ruke.

Kako Isus može biti „Bog“ i imati „Boga“ u isto vrijeme? „Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.“ (Jovan 20:17; vidi takođe Otkrivenje 3:12)

Ako je Isus Bog, zašto se onda moli Bogu i naziva ga „JEDINI PRAVI BOG.“ (Jovan 17:3) „Isus Hrist pravi jasnu razliku između „jedinog pravog Boga“ i sebe.

Iznova i iznova čujete da se kaže da je Jevanđelje tako jednostavno da ga dijete može razumjeti. Ali kako to može biti slučaj sa učenjem o trostvu? Ne samo da djeca to ne razumiju, nego to ni najbolji teolozi ne mogu objasniti. Međutim, misao da je Bog poslao svog Sina na ovu zemlju da umre za vas i mene lako je shvatiti kada vjerujemo jednostavnoj biblijskoj izjavi da je Isus zaista Sin Božji! Ne jedno od tri misteriozna bića koja čine „jednog Boga“. Kako možete vjerovati da Isus NIJE rođeni Sin vječnog Oca i onda podijeliti Jovan 3:16 s drugima u nadi da ćete ih pozvati da učestvuju u vječnom spasenju. Zar Jovan 3:16 ne postaje laž u trenutku kada poreknete da je On Sin? Metafora nije poslala metaforu da nas spasi. Otac nam je poslao svog Sina da nas spasi.

„Jer Bog je toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da нико ко верује у njega ne буде uništen, nego да има вјечни живот.“ (Jovan 3:16)

„Po ovome se pokazala Božja ljubav prema nama: Bog je poslao svog jedinorođenog Sina u svijet da živimo kroz njega.“ (1. Jovanova 4:9)

„Ko god priznaje da je Isus Hristos Sin Božji, Bog nastava u njemu i on u Bogu.“ (1. Jovanova 4:16)

„Ko vjeruje u Sina Božjeg, prihvata svjedočanstvo koje mu je

dato. Ko ne vjeruje Bogu, učinio ga je lažljivcem, jer ne vjeruje u svjedočanstvo kojim Bog svjedoči o svom Sinu. A u ovome je to svjedočanstvo: Bog nam je dao vječni život, i taj život je u njegovom Sinu. Ko ima Sina, ima život, a ko nema Sina Božjeg, nema život. Ovo pisah vama koji vjerujete u ime Sina Božjeg, da znate da imate život vječni i da vjerujete u ime Sina Božjeg.“ (1. Jovanova 5:10-13)

Kao opoziciju Božjem istinitom svjedočanstvu o Njegovom Sinu Jovan navodi doktrinu antihrista:

„Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca. A u vama neka ostane ono što ste čuli u početku. Ako ono što ste u početku čuli ostane u vama, i vi ćete ostati u Sinu i u Ocu.“ (1. Jovanova 2:22, 23)

„Ovo vam pišem o onima koji pokušavaju da vas zavedu.“ (1. Jovanova 2:26)

U zaključku

Dakle, ispravan biblijski koncept je da postoje dva božanska bića: Otac, jedini istiniti Bog, i Njegov doslovni jedinorođeni Sin, Isus Hrist, koji nasleđuje od Oca božansku prirodu i nosi Njegovo jasno obliče. Ali **Sveto Pismo ne uči ni trojstvo (tri Boga) ni dvojstvo (dva Boga)**, kao što ne podržava ni unitarizam koji negira Hristova božanska svojstva i ingerencije.

22. Bog i Riječ u Jovanu 1:1 i izbjegavanje „jedinorođenog Sina“

Tekst u Jovanu 1:1 glasi: (a) U početku je bila Riječ, (b) i Riječ bila sa Bogom, (c) i Bog je bio Riječ.

Da je božanska Riječ niko drugi do Isus Hrist pokazuje stih 14: „I Riječ postade tijelo i napravi sjenicu među nama, i gledali smo njegovu slavu, slavu kao jedinorođenog od Oca, punu blagodati i istine.“ Jovan 1:1a kaže da je ta Riječ bila u početku, ali početku čega? To je morao biti početak nečega. Da li je to bio početak svijeta? Da li je to bio početak stvaranja anđela? Na koji god početak da to stavite, morao je biti početak nečega. Mnogi trinitarci koriste ovaj tekst da kažu kako je Hrist bio oduvijek i nije imao početak. Ali to nije ono što ovaj stih kaže. Bog nije imao početak! Takođe i predlog „kod“ ili „sa“ mora nešto značiti. Riječ je bila „kod“ Boga ili „sa“ Bogom. Oni ne mogu biti isto biće, ili jedan ne može biti kod drugoga. Sledeći stih to potvrđuje: „Ona (Riječ ili Isus) je bio u početku sa Bogom.“

Ispravno tumačenje Jovana 1:1 sa originalnog „kovanog“ grčkog teksta nastavlja biti izvor žustre rasprave među prevodiocima Biblije, a posebno fraza Riječ je bila Bog (c). Prvi stih Jovanovog jevanđelja kaže da je Božji Sin Hristos Isus, na kojeg se ovdje ukazuje kao na Riječ, bio sa Bogom u početku (a+b). Jovan 1:1b ne kaže da je Mesija Bog već da je bio kod Boga. Važno je primijetiti da određeni član kod „Riječi“ postoji u grčkom tekstu i da su ga prevodioci izostavljali, vjerovatno zato što su mislili da je greška, ali on je korektan i ima svoju svrhu. Evo originalnog grčkog teksta za (1b).

καὶ I²⁵³² VEZNIK (određeni član) ³⁵⁸⁸ T-IJM λογος Riječ ³⁰⁵⁶ N-IJM ην je bila ²²⁵⁸ V-IXI-3S προς sa ⁴³¹⁴ PREDLOG τον (određeni član) ³⁵⁸⁸ T-

Izraz „Bog“ (sa određenim članom) identificuje jedinog pravog Boga Oca u ovom stihu tako da je određeni član važan. Dok je Isus nazvan Bogom u ovom stihu, postoji jasna razlika između Njega i Boga (sa određenim članom) sa kojim je bio. Bog s kojim je Isus bio je Bog Otac. Isus nije bio isti Bog s kojim je bio, već je prije Isus bio Bog u smislu božanskih atributa poput Njegovog Oca, jer je kao Sin naslijedio karakteristike od svog Oca. Otac je Bog pa je tako i Njegov Sin Bog po prirodi baš kao svako ljudsko biće po nasleđu posjeduje istu prirodu i formu ljudskosti.

Jovan 1:1 možemo bolje razumjeti koristeći istu gramatičku strukturu ali sa različitim subjektima kao na primjer Adamom i E-vom. „U početku je bila žena, i žena je bila sa (određeni član) čovjekom, i žena je bila čovjek.“ Adam je „čovjek“ a žena je Eva, ali Eva je takođe „čovjek“ po prirodi ali Eva nije „čovjek“ u identitetu. Oni su dvije različite osobe. Pogledajte opet isti stih sa ovom perspektivom na umu. „U početku bila je Riječ, i Riječ je bila sa Bogom, i Riječ je bila Bog.“ Riječ, Sin, je bila sa vrhovnim Božanstvom, Ocem, i Riječ je bila božanska u prirodi. Ali Sin nije bio „Bog“ (sa određenim članom), Sin nije bio Otac, pa ipak Sin ima božansku prirodu i isto božanstvo kao Njegov Otac. Tako je Isus bio sa Bogom u početku, ali On nije Bog Otac (sa određenim članom) već Bog po nasleđu i prirodi Sina. On je Bog zato što je Sin Božji. To je prosto.

U Jevrejima 1:1-9 zapažamo da govori Bog Otac i da se On obraća svom Sinu i naziva ga Bogom. Drugi stih kaže da je Hrist „postavljen za naslednika“ svega. A naslednik je naravno neko ko prima nasleđe od nekog. U ovom slučaju Hrist Sin je primio nasleđe od svog Oca. Ali šta je On to primio? Njegovo ime, Njegov autoritet i Njegovu moć! Drugim riječima, Isus budući jedan i jedinoroden Sin živog Boga primio je vrlinom svog rođenja sve attribute koje je posjedovao Njegov Otac. Stih 4 kaže: „I postao je

toliko veći od anđela koliko je ime koje je naslijedio uzvišenije od njihovog imena.“ Stih 8 objašnjava da je ovo vrsnije ime ime „Božje“, koje je Otac dao svom Sinu. „A za Sina (Bog) kaže: ‘Tvoj je presto, Bože, u vijek vijeka.’“ Tako On ovo ime „ima po nasleđu“. To nije ime koje je dodijeljeno već ime koje je On naslijedio od svog Oca.

Tako je Hrist ne samo naslijedio svoje ime već i druge stvari. Ime označava autoritet (Marko 11:9; Jovan 5:43) i takođe označava karakter i prirodu (Izlazak 33:18,19; Izlazak 34:5,6). Na primjer, ime Adam označava čovjeka (čovječanstvo). Kad ljudi imaju djecu, ona ne nasleđuju samo ime svojih roditelja već takođe nasleđuju njihovu prirodu, koje je naravno ljudska priroda. Na taj način, Isus je naslijedio istu prirodu kao Njegov Otac, baš kao što dijete nasleđuje ime od roditelja, i On je takođe naslijedio prirodu od svog Oca koje je božanska priroda. Hrist takođe nasleđuje život svog Oca. „Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Jovan 5:26) Ali ako je Isus odvijek postojao zajedno sa Ocem kao što tvrdi doktrina o trojstvu, onda Bog ne bi mogao dati život svom Sinu pošto bi ovaj uvijek imao život. Ali Sveti Pismo otkriva da je to nemoguće. Dakle, Hrist je naslijedio ne samo ime svog Oca i prirodu od svog Oca već takođe i sam život od Oca. Drugim riječima, Hrist je naslijedio iste attribute i prirodu kao Njegov Otac. Zato Hrist ima vrsnije ime od anđela. On ima božansku prirodu od Oca pošto dolazi od Oca i stoga je jednak i potpuno božanski kao Otac.

Neki su čini se skloni da vjeruju u trinitizam zato što smatraju da bi Isus trebao biti potpuno isti kao Njegov Otac na svaki način kako bi se mogao nazvati Bogom. Ali mora li vaše potomstvo biti tačno isto kao vi u dobi, autoritetu, itd. da bi bilo 100% ljudsko biće? Ne bi li vam smetala pomisao da vaše dijete, da bi bilo potpuno ljudsko biće, mora biti kao vi na svaki način? Štaviše, kad posmatramo ljudski rod, zapažamo da ne postoje dvije iste jedinke

niti je to moguće.

Pokrićemo još jedanput zašto je Isus nazvan Bogom jednostavnim tačkama pošto je ovo veliki kamen spoticanja za mnoge.

Da li ste vi ljudsko biće po prirodi? – Da. Da li su vaša djeca ljudska bića po prirodi? – Da.

Da li vaša djeca nasleđuju vašu ljudsku prirodu? – Da.

Da li vaša djeca nasleđuju ime svog oca? – Da.

Da li je Otac Bog po prirodi? – Da. Da li je Njegov Sin Bog po prirodi? – Da.

Da li je Isus naslijedio ime svog Oca? – Da.

Da li je Isus naslijedio prirodu svog Boga Oca? – Da.

Zašto bismo očekivali nešto drugo? Isus je naslijedio ime svog Oca i Božju prirodu zato što je On Božji Sin! Isto je primjenljivo na ljude.

Tako u osnovi, postoji „jedan“ Bog. Isus „nije“ Bog, On je Sin Božji. On nosi „ime“ Božje vrlinom svog „nasledja“. I zato što je Sin Božji, On je „jednak“ sa Bogom.

Pogledajmo sada kako ovaj predmet komentariše jedan duhovni pisac iz 19. vijeka.

„Ovo ime nije dato Hristu kao rezultat nekog velikog postignuća, već je Njegovo po pravu nasleđa. Govoreći o sili i veličini Hristovoj, pisac poslanice Jevrejima kaže da je On načinjen toliko boljim od anđela zato što je ‘ime koje je naslijedio uzvišenije od njihovog imena.’ Jev. 1:4 A sin po pravu uzima ime od oca; i Hrist je kao ‘jedinorođeni Sin Božji’ imao pravo na isto ime... Tako je Hrist ‘obliče bića’ Očeve ličnosti. Jev. 1:3. Kao Sin samopostojecog Boga, On po prirodi ima sve attribute Božanstva. Istina je da ima mnoga sinova Božjih; ali Hrist je ‘jedinorođeni Sin Božji’, te stoga Sin Božji u smislu u kojem nikad nijedno biće nije bilo i nikad neće biti. Anđeli su sinovi Božji, kao što je bio i Adam (Jov 38:7; Luka 3:38), po stvaranju; hrišćani su sinovi Božji po usvojenju (Rim. 8:14,15); ali Hrist je Sin Božji po rođenju. Pisac Jerejima

poslanice dalje pokazuje da položaj Sina Božjeg nije onaj na koji je Hrist bio uzdignut, već onaj koji On ima po pravu.“ (E.J. Waggoner, Christ and His Righteousness, p. 11-12)

Krivotvorine trinitiraca u savremenim prevodima Biblije: izbjegavanje riječi „jedinorođeni“ (monogenes) i izjednačavanje Sina sa Bogom Ocem

Iz „doktrinarnih razloga“, većina savremenih prevoda Biblije pokušava sakriti činjenicu da je Hrist jedinorođeni Sin Božji. Oni grčku riječ „monogenes“ (jedini rođeni, doslovni, pravi sin; uporedi sa Jevrejima 11:17) prevode pojmovima koji ne sadrže u sebi „rođen“ i umeću dodatak da je Isus sam Bog. Mnogi moderni rječnici grčkog lažno definišu grčku riječ *monogenes* kao „jedinstven“ ili „jedini te vrste“ ili „jedini“. Budući da su Westcott i Hort, idejni tvorci „savremenog“ grčkog Novog saveza, bili suočeni sa učenjem o Hristu koji je „rođen“, morali su izmisliti novu definiciju „monogenesa“ (doslovno: jedini rođeni), pa su je promijenili u „jedinstven“ ili „jedni te vrste“ kako bi se uklopila u trinitarsku teologiju. *Monogenes* potiče od „*monos*“ i „*genos*“ što precizno znači „jedini“ i „rođeni“. Ovo je elementarno za sve koji znaju grčki, za etimologe i istoričare.

Pogledajmo na primjeru teksta Jevandelja po Jovanu 1:18.

θεον ουδεις εωρακεν πωποτε ο μονογενης υιος ο ων εις τον κολπον του πατρος εκεινος εξηγησατο. (Jovan 1:18, grčki original u Prihvácenom tekstu)

„Nijedan čovjek nikada nije video Boga. **Jedinorođeni Sin, koji je blizak Ocu**, on ga je obznanio.“ (Biblija NRP)

Napominjemo da je termin „blizak“ jednostavna zamjena za arhaični izraz „u naručju“ ili „na grudima“. Upravo ova arhaična terminologija sama po sebi potvrđuje da je riječ o porodičnom odnosu.

Da vidimo sada kako tu činjenicu izbjegavaju u „modernim“ prevodima.

“No one has ever seen God, but the **one and only Son, who is himself God** and is in closest relationship with the Father, has made him known.” (John 1:18, NIV)

Kao što vidite, u popularnoj New International verziji, „Jedinorođeni Sin, koji je blizak Ocu“ je postao „jedan i jedini Sin, koji je sam Bog“!

“No one has seen God at any time; **God the only Son**, who is in the arms of the Father, He has explained Him.” (John 1:18, NASB)

U Novoj američkoj standardnoj Bibliji, „jedinorođeni Sin“ se pretvorio u „Boga jedinog Sina“.

“No one has ever seen God; **the only God, who is at the Father’s side**, he has made him known.” (John 1:18, ESV)

U English Standard verziji Isus je postao „jedini Bog, koji je s Očeve strane“.

“No one has ever seen God. The **only Son, who is the same as God** and is at the Father’s side, he has made him known.” (John 1:18, GNT)

U prevodu Good News, Hrist je „jedini Sin, koji je isti kao Bog“.

“No one has ever seen God. But the **unique One, who is himself God**, is near to the Father’s heart. He has revealed God to us.” (John 1:18, NLT)

Za urednike New Living Translation, Hrist je „jedinstveni (unikatni), koji je sam Bog“.

“No one has ever seen God. The **only Son, who is truly God** and is closest to the Father, has shown us what God is like.” (John 1:18, CEV)

Contemporary English Version kaže „**jedini Sin, koji je istinski Bog**“.

“No one has ever seen God. The **uniquely existing God**, who is close to the Father’s side, has revealed him.” (John 1:18, ISV)

Ovdje je jedinoroden Sin postao „jedinstveno postojeći Bog“.

“No one has ever seen God. It is the **only Son, God**, who is at the Father’s side, who has made him known.” (John 1:18, NCB)

Nova Katolička Biblija je to još vještije konstruisala: „jedini Sin, Bog“ (ili „Bog Sin“, kako obično kažu trinitarci).

U ovom poslu trinitarci se služe i lažiranim međurednim prevodima (aleksandrijski prepisi), gdje stoji „monogenes Teos“ – jedinoroden Bog (<https://biblehub.com/interlinear/john/1-18.htm>) – absurdna konstrukcija.

Mnogi rani crkveni pisci citiraju stih onako kako stoji u Prihvaćenom tekstu, uključujući Teodota, Tertulijana, Hipolita, Imeneja, Aleksandra, Eustatija, Euzebija, Hegemonija, Ambrozijsa, Faustina, Atanasija, Tita-Bostru, Grgura iz Nazijana, Ambrozija, Hrizostoma, Sinesijusa, Jeronima, Teodora, Augustina, Prokla, Varimada, Teodorita, Fulgencija, Jovana iz Damaska i Priskilijana. Veliki broj crkvenih otaca citirao je stih koristeći riječ „Sin“, a ne „Bog“. Ovo je posebno važno kada se uzme u obzir da se Tertulijan agresivno zalagao za utjelovljenje i da mu se pripisuje da je razvio koncept „jednog Boga u tri osobe“. Da je Tertulijan imao tekst koji je glasio „Bog“ u Jovanu 1:18, on bi ga sigurno citirao, ali je umjesto toga uvijek citirao tekstove koji glase „Sin“.

Štaviše, nijedan latinski crkveni otac nikada nije citirao ili aludirao na Jovana 1:18 izrazom „unigenitus Deus“ (jedinoroden Bog).

Ova namjerna krivotvorenja Riječi Božje direktno su osuđena u Svetom Pismu: „Držite i tvorite svaku riječ kojom vas podučavam. **Ništa ne dodajte niti išta oduzimajte od toga.**“ (5. Mojsijeva 12:32; uporedi sa Otkrivenje 22:19)

23. Ko je Bog i ko je Isus Hrist?

Ko je Bog?

Da li je Bog osoba? Ili možda neka nevidljiva i nedokučiva kosmička sila? Ovo su važna pitanja na koja trebaju polako odgovoriti svi koji razumiju i poznaju Boga. Iznenadujuće, mnogi hrišćani se zbunjuju ovim pitanjima zato što su naučeni da je Bog neka misteriozna duhovna sila koja prožima cijelu prirodu. Vjerovanje u trojstvo zabunu podiže na nivo direktnog ataka na zdravi razum.

Danilu je data vizija koja nam pomaže da razumijemo Boga. On je napisao: „Dok sam gledao, bili su postavljeni prestoli i Pradavni je sjeo. Odjeća mu je bila bijela kao snijeg, a kosa na glavi kao čista vuna. Presto mu je bio plamen ognjeni, a točkovi organj razgorjeo.“ (Danilo 7:9) Neko ko je nazvan „Pradavnim“, nosi bijelu odjeću i ima bijelu kosu zauzima sjedište na prestolu. Nedugo zatim „Sin čovječji“ (stih 13) dolazi pred Njega. Pradavni mora biti Bog, Otac. Tako je prema Bibliji naš nebeski Otac stvarna osoba.

Jovanu je data vizija u kojoj se navodi: „U desnici Onoga koji je sjedio na prestolu video sam svitak ispisan iznutra i spolja, zapečaćen sa sedam pečata.“ (Otkrivenje 5:1) Ubrzo je Jovan video Isusa Hrista kako se približava prestolu i uzima svitak iz Očeve ruke. Tako opet nalazimo da je Bog stvarna osoba koja sjedi na prestolu i ima svitak u svojoj desnoj ruci.

Bog mora biti stvarna osoba jer je Isus rekao: „Blago onima čista srca, jer oni će gledati Boga.“ (Matej 5:8) I Isus je upozorio: „Pazite da ne prezrete jednog od ovih malenih. Jer, kažem vam: njihovi anđeli na nebesima stalno gledaju lice moga Oca, koji je na nebesima.“ (Matej 18:10) Realno je očekivati da je Bog stvarna osoba jer mi smo stvorenji po Njegovom obličju i prilici (Postanje

1:26). Kad budemo na Nebu otkrićemo da smo slični Bogu. Nećemo naći troglavog monstruma sa šest ruku ili neko drugo čudno biće. Božji spoljašnji oblik je vrlo nalik našemu.

U Jevrejima 1:3 saznajemo da je Isus Hrist tačni izraz Božjeg obličja. Stoga Bog mora biti osoba jer i Isus Hrist je stvarna osoba takođe.

Pavle je ovo potvrdio kad je pisao: „Neka u vama bude tendencija koja je u Hristu Isusu, koji, iako je bio u Božjem obličju, nije se grabio da bude jednak sa Bogom.“ (Filipljana 2:5,6) Grčka riječ koja je prevedena kao „obliče“ označava „formu ili oblik po kojem osoba odgovara viđenju, spoljašnjoj pojavi“ (Thayer’s Greek Lexicon). Bog ima svoj spoljašnji izgled i Njegov Sin Isus Hrist ima isti tip izgleda.

Otkrivenje 2:7 i 22:1,2 kažu da je Božji presto u raju gdje se nalazi drvo života i gdje nalazimo Boga i Njegovog Sina. Bog kao osoba nije sveprisutan ali jeste kroz Njegovog Duha. Tvorevina i živa bića ne mogu biti izvan domaćaja Tvorca i to je ono što Biblija jasno uči. Bog nije samo Davalac već i Održavalac života i poretka u univerzumu. Ali čuvajte se panteizma, vjerovanja da su univerzum i priroda identični sa božanstvom, što u osnovi čini Boga svuda oko nas i u nama.

Ko je Isus Hrist?

Isus je pitao svoje učenike: „Šta kažu ljudi, ko je Sin čovjek?“ Oni mu odgovorile: ‘Jedni kažu – Jovan Krstitelj; drugi – Ilija; a treći – Jeremija ili jedan od proroka.’ Tada ih on upita: ‘A šta vi kažete, ko sam ja?’ Simon Petar mu odgovori: ‘Ti si Hristos, Sin Boga živoga.’ ‘Blago tebi, Simone, sine Jonin,’ reče mu Isus, ‘jer ti to nije objavio čovjek, nego moj Otac, koji je na nebesima.’“ (Matej 16:13-17)

Ovaj pasus govori da je Otac koji je na Nebesima otkrio Petru

da je Isus koji je bio na Zemlji niko drugi do Njegov Sin. Da je Isus Hrist Sin Božji tako je važno da je Jovan napisao pred kraj svog jevandjelja: „Isus je pred učenicima učinio i mnoge druge znake, koji nisu zapisani u ovom svitku. A ovi su zapisani da biste vjerovali da je Isus zaista Hristos, Sin Božji, i da vjerujući imate život vječni u imenu njegovom.“ (Jovan 20:30,31)

Prva propovijed koju je Pavle održao nakon učenja jevandjelja od samog Hrista bila je eksplicitno vezana za pitanje Isusovog identiteta: „A zatim je u sinagogama odmah propovijedao Hrista, da je on Sin Božji.“ (Djela 9:20) Apostol Petar, koji je živio sa Isusom i slušao Njegove poruke iz prve ruke je rekao: „Mi smo povjerovali i spoznali da si ti Hristos, Sin živoga Boga.“ (Jovan 6:69) Hristovi učenici su takođe uzvinknuli: „Zato vjerujemo da si izašao od Boga.“ (Jovan 16:30) Marta koja je bila bliska Isusova prijateljica i čula mnoga Njegova učenja rekla Mu je ovako: „Da, Gospode, ja vjerujem da si ti Hristos, Sin Božji, onaj koji treba da dođe na svijet.“ (Jovan 11:27) Odmah nakon što je Filip propovijedio jevandjelje evnuhu, uslijedilo je priznanje vjere kao prethodnica krštenju: „A on reče: ‘Vjerujem da je Isus Hristos Sin Božji.’“ (Djela 8:37) Marko je konstatovao ko je Isus u prvom stihu svog jevandjelja: „Početak dobre vijesti o Isusu Hristu, Sinu Božjem.“ (Marko 1:1) Čak su i demoni to znali: „Šta mi imamo s tobom, Isuse, Sine Božji?“ povikaše. ‘Jesi li ovamo došao da nas prije vremena mučiš?’“ (Matej 8:29) Kako su, dakle, demoni znali da je Isus Sin Božji? Jer su Ga poznavali od ranije! Ovi demoni su nekad živjeli na Nebu. Kad je Lucifer zbačen s Neba, on je poveo trećinu anđela sa sobom (Otkrivenje 12:9). Tako su oni znali da je Isus jedini Sin Božji!

Hrist je rekao: „Kažem vam, među rođenima od žene niko nije veći od Jovana, ali ko je najmanji u Božjem kraljevstvu, veći je od njega.“ (Luka 7:28) Jovan Krstitelj je posvjedočio: „Ja sam to vido i svjedočim da je on Sin Božji.“ (Jovan 1:34)

Od svih svjedočanstava, najveće je ono od samog Boga Oca. Dvaput je On govorio s neba rekavši: „Ovo je Moj voljeni Sin.“ (Matej 3:17; 17:5) Isus je objavio: „Ja sam Sin Božji.“ (Jovan 10:36) On je rekao da je „jedinorođeni Sin Božji“ (Jovan 3:18). Prema Bibliji, Isus Hrist je jedinorođen, što jednostavno znači rođen ali prije nego je išta bilo stvoreno i mnogo prije nego Ga je Bog poslao na ovaj svijet (Jovan 3:16,17; 18:37; Kološanima 1:15; Jevrejima 1:1-9; i 1. Jovanova 4:9) Biblija nam ne otkriva kako je Isus rođen, jer to je nepotrebno znanje za nas koje pripada samo Bogu, ali Bog želi da znamo da je Isus Njegov Sin kojeg mnogo voli. Isus je rekao: „Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Jovan 5:26) Ako je Isus oduvijek postojao zajedno sa Ocem kao što tvrdi doktrina o trojstvu, onda Bog ne bi morao davati život svom Sinu, nešto što oduvijek ima. Ali Sveti Pismo otkriva da je to nemoguće. Prema Njegovom vlastitom svjedočanstvu, Isus je jedinorođeni Sin Božji i doslovno je primio život od svog Oca. On nije kazao da je bio jedan od tri člana Trojstva koji je preuzeo ulogu Sina Božjeg. On je rekao da je Sin Božji!

24. Na koga je Lucifer bio ljubomoran?

„A govorio si u svom srcu: ‘Do nebesa ču se podići. Iznad Božjih zvijezda podići ču svoj presto i sješću na zbornu goru na krajnjem sjeveru. Podići ču se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Najvišim.’“ (Isajja 14:13,14)

Hajde da razmislimo o ovome. Očigledno je Lucifer žudio da se uzdigne iznad svog postojećeg položaja i da se izjednači sa Najvišim. Kako je to moguće? Lucifer nikako nije mogao izmijeniti činjenicu da je on stvoreno biće niti je mogao očekivati da stekne status samopostojećeg Bića. Biblija kaže da Bog živi u svjetlosti svoje slave i sile kojoj je nemoguće direktno pristupiti od strane bilo kojeg stvorenog bića (1. Timoteju 6:16; vidi takođe Jovan 1:18). Ali Gospod kroz kojeg je sve stvoreno ima neposrednu komunikaciju sa stvorenjima. Njega Sveti Pismo identificira kao jedinorodenog Sina Božjeg koji ima nasleđe od Oca. Dakle, Lucifer je morao biti ljubomoran upravo na Njega i težiti položaju koji je imao Sin Božji. To je jedino realno i smisleno. Stvarna velika borba se vodi između Hrista i Lucifera odnosno Sotone kroz sve vjekove od početka pobune!

Ako je dogma o trojstvu tačna, Luciferova ljubomora bi morala biti usmjerena na sva „tri lica Božanstva“. Međutim, Lucifer je bio ljubomoran samo na Sina zbog Njegovog nasleđa od Oca. Lucifer je to počeo smatrati nepravdom prema sebi, dovodeći time u sumnju Očeve odluke i riječ. Ako je Božanstvo zaista trojstvo, zar ne bi bilo logično da je Bog jasno objasnio Lucifera ko je zapravo Njegov Sin?

Da bi održali svoju dogmu o trojstvu, trinitarci su prinuđeni da tvrde kako je zbog Plana spasenja trojstvo samo podijelilo uloge Oca, Sina i Svetog Duha:

„Plan spasenja je bio osmišljen u savezu koji čine tri Osobe božanstva. Oni imaju jednake božanske attribute. U cilju da se grijeh i pobuna iskorijene iz univerzuma, da se ponovo povrati mir i harmonija, jedno od božanskih Bića je pristalo na ulogu, tj. prihvatio ulogu Oca, drugo Biće ulogu Sina. Treće božansko Biće, Sveti Duh je takođe trebao da učestvuje u izvršavanju planu spasenja.“ (Gordon Džensen, Adventistički pregled, 31. oktobar 1996.)

Zar nije Bog jednostavno mogao objasniti Luciferu da su On i Sin samo podijelili uloge i da stoga nema razloga da žudi za položajem Sina koji zapravo nije sin? Zar nije mogao da kaže da Sin u stvari ništa nije naslijedio od Oca, već da je takođe samopostojeći entitet? Ako to trinitarci mogu da „shvate“, valjda je moglo i anđeosko biće superiornog uma.

Prema izvještajima iz jevanđelja, Sotona je očito tačno znao ko je Sin (Matej 4:3). Pali anđeli su isto tako znali (Matej 8:29). Ako je dogma o trojstvu tačna, onda su i Sotonini anđeli prihvatili da koriste privremeno zvanje Isusa kao Sina Božjeg. Vrlo uljudno s njihove strane zaista.

Razmislimo još jednom. Ako Isus zaista nije Sin Božji, već je samo privremeno uzeo tu ulogu zbog Plana spasenja, onda su i Otac i Sin lagali po pitanju sopstvenog identiteta i tako stvorili nepotrebnu konfuziju kod anđela i izazvali njihovu pobunu. Ako je Sin zaista su-vječan i jednak Ocu, zašto su onda nastavili da to kriju od anđela i tako upalili iskru pobune na Nebu?!

Ponavljam: i) Otac je posvjedočio o svom Sinu; ii) Božji anđeli su bili upoznati sa nebeskim poretkom Oca i Sina (Jevrejima 1:2-5); iii) Sotona je znao; iv) pali anđeli su znali; v) učenici Isusovi su znali (Matej 14:33; 16:15,16); vi) sam Isus je znao (Jovan 3:18).

Ali od otpada hrišćanstva do današnjih dana, većina onih koji isповijedaju vjeru u Bogu i Bibliju izgleda da ne znaju. Da li im je važnija paganska dogma od istine?

25. Da li je Isus bio Sin Božji prije svog utjelovljenja?

Trinitarci često tvrde da je Isus nazvan Sinom Božjim zbog Njegovog rođenja u Betlehemu. Ali budući da je rođen u ljudskom tijelu, Hrist je postao „Sin čovječiji“ prilikom svog utjelovljenja, ne „Sin Božji“, što je već bio. Sveti Pismo otkriva mnogo puta i na mnogo načina da je Isus bio Sin Božji **prije** nego Ga je Bog poslao na ovaj svijet, ne poslije. Sledeća dva stiha, na primjer, kažu da je Bog poslao svog Sina na svijet. Otuda On je već bio Sin Božji prije nego Ga je poslao.

„Bog je poslao svog jedinorođenog Sina u svijet da živimo kroz njega.“ (1. Jovanova 4:9)

„Jer Bog nije poslao svog Sina u svijet da on osudi svijet, nego da se svijet spase kroz njega.“ (Jovan 3:17)

Sin Božji je bio u ognjenoj peći sa trojicom vjernih Jevreja preko 500 godina prije Njegovog utjelovljenja: „Gle! Ja vidim četiri čovjeka kako slobodno hodaju posred vatre, i nije im ništa, a četvrti kao da je sin Božji.“ (Danilo 3:25)

Sveti Pismo nas takođe obavještava da je Isus bio Sin Božji prije svega što je stvoreno. Pavle je pisao ovako vezano za Hrista: „On je slika nevidljivog Boga, prvorodenici prije svakog stvaranja.“ (Kološanima 1:15) Ovaj tekst neki tumače kao da je Hrist bio stvoren biće. Ali takvo tumačenje je kontradiktorno drugim izjavama u Svetom Pismu kao recimo Jovan 1:1-4 i Kološanima 1:16,17.

Tako vidimo da nam Pavle kazuje da je Hrist bio „začet prvi ili rođen prije svega stvaranja“ pošto je kompletno stvaranje bilo od Boga preko Njegovog Sina Isusa Hrista. „I da rasvijetlim svima šta je zajedništvo tajne koja je od eona sakrivena u Bogu, koji je sve stvorio kroz Isusa Hrista.“ (Efesima 3:9)

Tejerov leksikon grčkog kaže: „Hrist je nazvan prvorodenim svega stvaranja, koji je došao u postojanje kroz Boga prije cijelog univerzuma stvorenih bića.“ (Thayer's Greek Lexicon) U Barnsovog novozavjetnoj napomeni o Kološanima 1:15 stoji: „Riječ prvorodeni – pro-tot-ok'-os – pravilno znači prvorodeno dijete od oca ili majke.“ Džejmisonov, Fosetov i Braunov Komentar (Jamieson, Fausset and Brown Commentary) kaže: „Rođen (doslovno, ‘rođen’) prije svakog stvaranja.“ Metju Henrijev Komentar (Matthew Henry's Commentary) konstatiše: „On je bio rođen ili začet prije svega stvaranja, prije nego je ijedno stvorene načinjeno.“

Sveto Pismo upućuje na Isusa Hrista kao „obliče Božje“, „sliku nevidljivog Boga,“ i „obliče bića Njegovog“ (2. Korinčanima 4:4; Kološanima 1:15; Jevrejima 1:3). Obliče nikad nije original ali je uvijek nalik ili duplikat originala. Hrist je Sin Božji i stoga vjerna slika svog Oca. Bilo bi nekorektno kazati da je Otac slika svog Sina jer Otac je original. Na isti način bilo bi nekorektno upućivati na Hrista kao na pravog ili originalnog Boga pošto je On obliče pravog Boga.

Biblija ukazuje na Hrista kao Božjeg Sina najmanje 120 puta. Od toga 47 puta se koristi izraz „Sin Božji“. U pogledu istinskog Hristovog sinovstva, On je nazvan „jedinorođenim“ šest puta, „prvorodenim“ četiri puta i Božjim „svetim dječakom“ dva puta. Četiri stiha kazuju da je On bio „rođen“ prije svog utjelovljenja tako da se to ne može primijeniti na Njegovo rođenje na zemlji od Marije kao što neki žele vjerovati. Četiri stiha govore da je On „proistekao“ ili „došao“ od Oca. Dokazi o ovom predmetu su nadmoćni. Hrist je uistinu doslovni rođeni Sin Božji kojeg je iznjedrio Otac prije svega stvaranja. Sledeći stihovi dati su kao primjer koji, uz pomoć Tejerovog rječnika, takođe otkrivaju da je Isus bio rođen od Oca prije svijeta i da je potom, mnogo kasnije, došao na svijet.

Tejerov grčko-engleski leksikon:

G1831 – Izaći fizički, nastati, biti rođen od.

G2064 – Doći iz jednog mjesta na drugo.

Jovan 8:42: „Tada im je Isus rekao: ‘Kad bi Bog bio vaš Otac, voleli biste mene, jer sam ja od Boga izašao [G1831] i dolazim. Jer nisam došao [G2064] sam od sebe, nego me je on poslao.’“

Jovan 16:27,28: „Naime, sam Otac vas voli jer ste vi voljeli mene i vjerovali ste da sam ja izašao [G1831] od Boga. Izašao sam [G1831] od Oca i došao [G2064] na svijet. Sada napuštam svijet i odlazim k Ocu.“

Jovan 17:7,8: „Sada su spoznali da je od tebe sve što si mi dao. Jer riječi koje si dao meni ja sam dao njima, i oni su ih primili i zaista su spoznali da sam izašao [G1831] od tebe, i povjerivali su da si me ti poslao.“

Pošto doktrina o trojstvu uči o tri su-vječna bića, biblijska konstatacija da je Isus Sin Božji predstavlja još jedan ozbiljan problem za trinitarce. Ako je Isus rođen od Boga kao što Biblija konstatiše više od stotinu puta, tada Isus ne može biti su-vječan sa Ocem i to je još jedan problem koji trinitarci moraju da objasne. Ovo se tipično radi igrom riječi upućivanjem na grčku riječ „monogenes“ koja se prevodi kao „rođen“. Trinitarci tvrde da „monogenes“ znači da je Hrist bio jedini te vrste umjesto namjeravnog značenja jedini rođeni Sin Božji. Strongov rječnik kaže „jedini rođeni, to jest sam: jedini (rođeni, dijete). Tako je preciznije značenje jedino dijete. Kad god se ova grčka riječ koristi za osobu, ona isključivo ukazuje na odnose roditelj-dijete.

Evo svake pojedine upotrebe pojma „monogenes“ koja se nalazi u cijeloj Bibliji. „Jedinorođeni sin“ 4 puta vezano za Isusa i jednom vezano za Abramovog sina Isaka, „jedinorođeni od Oca“ 1 put, „jedini sin svoje majke“ 1 put, „jedina čerka“ 1 put i „jedino dijete“ 1 put. Dakle, ne postoji ni jedan jedini tekst u Svetom Pismu sa upotrebom te grčke riječi koja se ne odnosi na jedinog sina, čerku ili dijete koje je rođeno.

I pošto je riječ „sin“ sa prefiksom „rođeni“ data više nego

jednom vezano za Hrista, tada to može jedino značiti da je Isus rođen od Boga tako da je objašnjenje zašto je On nazvan Sinom Božjim očigledno. Takođe imamo Pavlovo svjedočanstvo u Kološanima 1:15 koje kaže da je Hrist bio prvoroden prije ičega što je bilo stvoreno. A grčka riječ „prototokos“ koja se koristi u ovom stihu ima značenje koje se ne može zloupotrijebiti, prvi rođeni (obično kao imenica, doslovno ili figurativno): – prvoroden (-rođen). Postoje takođe i druga Pisma koja pokazuju da je Isus bio rođen od Boga kao što ćete uskoro vidjeti, tako da ne bude nikakve sumnje.

Neki takođe tvrde da Isus ne može biti božanski ako je rođen od Boga. Ali ovo je još jedna taktika koju Sotona koristi da odvrti ljude od istine. U svakom slučaju, problem je obrnut. Božanstvo se ne zasniva na tome koliko ste stari već od koga dolazite. Isus je naslijedio sve od svog Oca, uključujući Njegovo božanstvo. Za primjer, pogledajte Jevrejima 1:4.

Isus je doslovni Sin Božji, „prvoroden prije svakog stvaranja“ (Kološanima 1:15), i budući da je proistekao od Oca, On ima istu „božansku prirodu“ kao Njegov Otac. „Jer je [Očeva] volja bila da sva punoča prebiva u njemu.“ (Kološanima 1:19) Isto tako, riječ prevedena kao „Božanstvo“ u Kološanima 2:9 označava „božansku prirodu“. Tako Pavle konstatiše da punoča „božanske prirode“ Božje prebiva u Njegovom Sinu. „Jer u njemu nastava svaka punoča božanstva [božanske prirode] tjelesno.“ (Kološanima 2:9) Od tuda je Isus potpuno božanski jer je rođen od Oca, proistekao je od Oca pa tako ima istu „božansku prirodu“ kao Njegov Otac. Na taj način je „božanska priroda“ u Sinu zato što je On Božji Sin.

Sve od čega se Hrist sastoji nije imalo početak, Njegovo božanstvo, Njegova suština nije imala početak pošto je sve to došlo od Oca. Ako pratite Hrista unatrag moraćete proći kroz Oca i nikad nećete stići do početka. Ali Njegova ličnost kao Sina počela je kad je proistekao od svog Oca. I ako Isus nije dobio svoju božansku

prirodu od Njegovog Oca, odakle je onda dobio? To bi značilo da bi Isus morao biti Bog po svom vlastitom pravu baš kao Njegov Otac i tako bismo imali dva boga. To bi bilo kršenje Prvog Uputa gdje jedini pravi Bog Otac kaže: „Nemoj imati drugih bogova osim Mene.“ (Izlazak 20:3) Tekst ne kaže „osim nas“. Kad Isus ne bi imao istu božansku prirodu kao Njegov Otac zato što je On Njegov Sin, tada bismo imali vrlo ozbiljan problem.

Zašto neki insistiraju da Hrista usaglase sa slikom koju pret-hodno imaju o Njemu prije nego Ga prihvate? Oni očekuju da Hrist bude drugi bog identičan Njegovom Ocu na svaki način i tako Ga odbacuju kao stvarnog Sina. Ali istina o Hristu kao Božjem Sinu je tako dragocjena. Razmislite o tome samo trenutak. Hrist je upravo Božji vlastiti Sin kojeg On mnogo voli! Zašto bi iko poželio da razori ovaj dragocjeni odnos Oca i Sina?

Još jedno sredstvo u pokušaju diskreditacije istine je izjava da Isus ne može biti rođen od Boga zato što On nema majku. Ali ovo je antropomorfička misao. Zašto trinitarci pokušavaju postaviti „ljudska“ ograničenja Bogu? On je Bog! Ne čovjek! Smiješno je kako ti isti ljudi nemaju problem sa djevičanskim rođenjem. Gdje je tu žena ili majka? Samo zato što nam nešto ne izgleda razumno ili logično, ili samo zato što nam to nema smisla, ne znači da to nije istina. Mi ne smijemo svoja ograničena shvatanja i znanje projektovati na Boga. Naš nebeski Otac je rekao: „Vaše misli nisu moje misli, i moji putevi nisu vaši putevi“, govori Gospod. ‘Koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su i moji putevi viši od vaših puteva i moje misli od vaših misli.’“ (Isajja 55:8,9) Sveti Pismo ne laže i oni koji se suprotstavljaju istini da je Hrist rođen od Oca trebali bi znati da je Bogu sve moguće. Mi ne smijemo postavljati ljudska ograničenja kako ili šta Bog može, i ne možemo na osnovu našeg ljudskog ograničenog znanja procjenjivati sveznanje i sve-moć Božju. Zašto toliko hrišćana pokušavaju obesmisiliti bukvalno na stotine jasnih riječi koje konstatuju da je Isus Sin Božji samo da

bi uzdigli jednu pagansku doktrinu koja ne postoji u Bibliji? Kad Sotona ulaže toliko napora oko ovoga, znajte da je to krajnje važno.

Da li je Hrist imao početak ili samo početak svoje Ličnosti?

Razmotrite sledeće. Kad biste mogli putovati sentilion (10^{513}) puta brzinom svjetlosti u bilo kojem smjeru, da li biste ikad našli kraj univerzuma, poput možda nekog zida ili barijere sa znakom na kojem piše ovo je kraj? I ako je tako, šta bi bilo s druge strane te barijere? I šta je postojalo prije nego je Bog stvorio sve kroz Njegovog Sina? Da li je to bilo ništa? I koliko je ništa postojalo ako je to bio slučaj? Moralo bi biti zauvijek! Šta je sa Bogom, kad je On počeo da postoji i ko Ga je stvorio? Odgovor je da nikad nije bilo vremena kad On nije postojao te tako nikad nije ni mogao biti stvoren. On je Bog i uvijek je to bio pa je bez početka! A šta je sa Sinom Božjim koji je bio rođen od iste suštine Božje? Isto to je primjenljivo.

Pošto je Hrist iste suštine od Njegovog Oca, tada sve od čega se on sastoji nije imalo početak. Tako Njegovo božanstvo nema početak, Njegova suština, Njegova priroda nisu imali početak pošto je sve to došlo od Oca. Dakle, u principu, sve što je Hrist nije imalo početak. Ako pratite Hrista unatrag moraćete proći kroz Oca i nikad nećete stići do početka. Ali Njegova ličnost kao Sina Božjeg počela je kada je proistekao od svog Oca. Ovaj princip se izvlači iz Svetog Pisma mnogo puta. (Sada vam je sigurno znatno jasnije zašto Biblija uporedo ili naizmjenično koristi ime Jehova i za Oca i za Sina.) Dakle, samo je ličnost Hristova imala početak. Ovo nam potvrđuju stihovi u Kološanima i Jevrejima poslanici: „On je slika nevidljivog Boga, prvoroden prije svakog stvaranja.“ (Kol. 1:15). „I opet kad uvodi Prvorodenog u svet [Bog] kaže: Neka mu se poklone svi anđeli Božji.“ (Jev. 1:6)

26. Kad i kako je Isus rođen od Oca?

Neki kažu da se Isus neprekidno rađao od Boga u danima vječnosti na osnovu Psalma 2:7 u kojem stoji: „Objaviću odredbu Gospodnju, a on mi je rekao: ‘Ti si moj sin, danas te rodih.’“ Ali ovo je proročanstvo o budućeg događaju i naravno da ta pretpostavka nije tačna. U Djelima 13:23 nalazimo objašnjenje: „Da ga je Bog u potpunosti ispunio nama, njihovoј djeci, time što je podigao Isusa, kao što je napisano u drugom psalmu: ‘Ti si moj sin, danas te rodih.’“ U važnom pasusu Djela 13:16-41, Pavle nam kaže priču o našem Gospodu i Spasitelju, kako je On došao i umro za naše grijehе, ali je bio podignut iz mrtvih od strane Njegovog Oca na nebesima i nije vidio propadanje. Tako ovaj pasus objavljuje da se to ispunilo u uskrsenju Hristovom iz mrtvih. On je bio rođen iz mrtvih, i Bog koji Ga je podigao pokazao je da je On Njegov Sin. Ovo takođe podržava Otkrivenje 1:5: „I od Isusa Hrista, koji je Vjerni svjedok, Prvjenac [prvoroden] iz mrtvih.“

Dakle, kad Biblija kaže da je Hrist donesen ili rođen od Oca? U Izrekama 8:23-26 čitamo: „Nalivena sam još od davnina, od početka, od vremena prije nego što je zemlja nastala. Rođena sam kad još nije bilo bezdana vodenih, kad nije bilo izvora obilnih voda. Rođena sam prije nego što su gore utvrđene, prije nego što su brda nastala, kad još nije načinio zemlju, ni polja, ni prva zrna plodne zemlje.“ Hrist je nastao od Oca prije nego je zemlja bila stvorena u danima prije mjerljivih vremena. I naravno, ako je Hrist nastao, to onda potvrđuje da Njegova ličnost ima porijeklo. Riječ koja se na hebrejskom koristi za „davninu“ u 23. stihu je „olam“ i ona može imati nekoliko mogućih značenja. Prevodi se na različite načine prema kontekstu i onome što prevodioci smatraju da je ispravno. Može značiti „tačku nestajanja“, „vrijeme izvan poimanja

– prošlo ili buduće“, „davno vrijeme“ i „početak svijeta“, između ostalog. Evo nekoliko drugih prevoda koji demonstriraju rečeno.

Izreke 8:23 CJB: „Postavljena sam prije svijeta, prije početka, prije zemljinih početaka.“

Izreke 8:23 HCSB: „Oblikovana sam prije drevnih vremena, od početka, prije nego je zemlja počela.“

Izreke 8:23 NLT: „Postavljena sam u prošlim dobima, na samom početku, prije nego je zemlja počela.“

Izreke 8:23 NIV: „Izdvojena sam odavno, od početka, prije nego je zemlja bila.“

Izreke 8:23 RSV: „Vjekovima ranije bila sam uspostavljena, isprva, prije početka zemlje.“

Izreke 8:23 Ivan Šarić: „Bila sam postavljena prije vjekova, prije početka, prije postanja svijeta.“

Na koga se „mudrost“ odnosi u Izrekama 8. glava pošto neki kažu da se ne odnosi na Hrista? 1. Korinćanima 1:23,24,30: „Mi propovijedamo Hrista raspetog, koji je Judejcima kamen spoticanja, a neznabوćima ludost, ali pozvanima – i Judejcima i Grcima – Hrista, koji je Božja sila i *Božja mudrost*... Iz kog ste vi u Hristu Isusu, koji nam posta mudrost od Boga i pravednost i posvećenje i iskupljenje.“ Mudrost u sledećem stihu takođe se odnosi na Hrista: „Zato je Božja mudrost i rekla: ‘Poslaću k njima proroke i apostole...’“ (Luka 11:49)

Neki takođe imaju pogrešan koncept o riječi „početak“ u Svetom Pismu. Bog naravno nema početak i riječ početak znači „porijeklo“ i izvor nečega. Jedan primjer iz Oksfordskog rječnika za „početak“ glasi: „Pozadina ili porijeklo osobe ili organizacije.“ Ako je Hrist bio su-vječan sa Ocem, tada On, poput svog Oca, ne bi imao početak. Septuaginta iz koje je Isus citirao kaže: „On me postavio na početku, prije vremena, prije nego je načinio zemlju.“ Tako faktički svi prevodi Biblije u Izrekama 8:23 kažu da je Hrist imao porijeklo!

Solomon je koristio hebrejski paralelizam u 23. stihu koji izražava misao na jedan način, a zatim pomoću komplementarne misli izrazi to na drugi način. Tako poslednje dvije fraze ovog stiha kazuju isto što i prva fraza ali na drugačiji način. Ovo daje enormnu jasnoću na vrijeme koje pisac ima na umu. Biblijski pisci nisu razumjeli nauku kao mi i mjerili vrijeme po sferama na nebu koje nije postojalo dok Bog kroz Hrista nije stvorio sve. Dakle, Hrist je uspostavljen u početku (Postanje 1:1) prije nego je zemlja načinjena, što je bilo prije vremena, pošto još nije bilo ničega za mjerjenje vremena. Tako znamo da je početak bio kad su načinjeni zemlja i univerzum gdje nije ništa postojalo za mjerjenje vremena pa je otuda bilo prije vremena. Fraze „od vječnosti“, „od prije vremena“, „od eonskih dana“, „od početka“ i „prije nego je zemlja bila“ sve označavaju isto. Sasvim jednostavno, prije nego je zemlja i sve bilo stvoreno. Mihej 5:2 nas takođe informiše da je Hrist imao porijeklo i da je rođen prije mnogo vremena. Tu se takođe koristi hebrejska riječ „olam“ kao u Izrekama 8:23 i ima istu prevodilačku širinu. Fraza „izlasci“ označava porijeklo te se stoga ta riječ i koristi u nekim prevodima.

Mihej 5:2 NRP: „A ti, Betleheme Efrato, koji si premalen da budeš među hiljadama Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će biti vladar u Izraelu, čiji izlasci su od prije vremena, od eonskih dana.“

Mihej 5:2 NIV: „A ti Betleheme Efrato, iako si malen među klanovima Judinim, iz tebe će izaći za mene onaj koji će biti vladar nad Izraelom, čije porijeklo je od starine, od drevnih vremena.“

Neki su takođe u zabuni da riječi „Tvoj je presto, Bože, u vijek vijeka“ u Jevrejima 1:8 znače da je Njegov presto uvijek (vječno) postojao ali tu se koristi ista grčka riječ kao u Otkrivenju 22:5 koja označava ono što dolazi naprijed u vremenu tj. eonu kad ćemo uvjek postojati.

Mi možemo nazvati „mjerljivim vremenom“ protok vremena poznat nama na Zemlji od Stvaranja. Premda nas logika upućuje

da gdje god postoji prostor, pa tako i u Božjem prvobitnom okruženju, tu mora proticati i vrijeme, mi i dalje ne samo što nemamo predstavu i ne možemo naslutiti kako je to sve bilo uređeno, već takođe moramo biti svjesni činjenice da za Boga, koji je vječan, vrijeme nema nikakav ograničavajući efekat, a, razložno je prepostaviti, ni prostor. To su stvari koje zaista ne možemo shvatiti sa sadašnjim kapacitetima i iz ove perspektive. Postoje nagađanja da je Bog „van vremena i prostora“ ali ako je zaista tako kako to da će Božji i Hristov presto biti na obnovljenoj Zemlji nakon realizacije Plana spasenja, dakle **u prostoru i vremenu** (Otkrivenje 21:1-3; 22:1-3).

Hrist je bio Sin Božji prije nego je poslat na Zemlju i bio otrgnut iz naručja Njegovog Oca. Zapazite da je priroda Boga i Njegova jedinorođenog Sina zapravo ilustrovana u maloj mjeri sa Adamom i Evom. Na isti način na koji je Eva bila dio Adama, Hrist je dio Boga.

Sin Božji je potekao od Oca i stoga je iste suštine kao Njegov Otac. Ali ličnost Hristova imala je početak iako ono od čega se Hrist sastoji nije. Logika je jednostavna: bez obzira kako se računalo vrijeme, i što to nije za nas na Zemlji mjerljivo vrijeme, i bez obzira koliko to bilo daleko u prošlosti, postojalo je vrijeme PRIJE i vrijeme POSLIJE rođena Sina Božjeg.

Razumijevanje Hristovog utjelovljenja

Iz percepcije dogme o trojstvu, mi nikad nećemo zaista razumjeti Hristovo utjelovljenje. Tek kad shvatimo pravu poziciju Sina Božjeg i Njegovo božanstvo po nasleđu od Oca, i uz saznanje da je On ne samo božanski Kanal kroz koga je sve stvoreno, već i jedini mogući Posrednik između Boga i ljudskog roda – tada nam se otvara um za razumijevanje Njegovog utjelovljenja na natprirodni način. Ovaj predmet, slično kao i uskrsenje, je kamen

spoticanja za mnoge, iz razloga što u stvari ne vjeruju u Boga niti mogu razložno vjerovati pošto im niko nije objasnio koncept utjelovljenja. Dakle, da bi Sin Božji postao naš stvarni Mesija, Izbavitelj, On se morao naći na terenu gdje je čovjek izgubio bitku i pao u grijeh i u toj istoj prirodi pobijediti. Ali takvo utjelovljenje nije moglo biti nelegitimno niti fiktivno. Dok je, s jedne strane, Sin Božji sačuvao svoj identitet u natprirodnom začeću (ili grubo rečeno transferu koji je Bog obavio), On je kroz ženu istovremeno postao i Sin čovječji u punom smislu tog izraza (Galatima 4:4,5; uporedi sa 1. Mojsijeva 3:15; 49:10; Danilo 9:24; Jovan 1:14; Efesima 1:10; Jevrejima 2:14,15)! Tako je Isus stekao pravo i na zemaljsku genealogiju! To je apsolutno jedini način na koji je mogao biti kvalifikovan za Mesiju i posredničku opštu Žrtvu u korist palog ljudskog roda. Isto tako, On je zahvaljujući tim predispozicijama i naravno zahvaljujući tome što je uspješno obavio svoju misiju na zemlji, mogao dalje biti punopravno kvalifikovan za našeg antitipskog Prvosveštenika u nebeskoj Svetinji do Njegovog Drugog dolaska. Pisac poslanice Jevrejima je objasnio Hristov primat i seniorstvo u odnosu na levitsko sveštenstvo.

Ako razumijemo ovo pitanje, nikad nećemo imati problem sa utjelovljenjem, a ni sa lažnim mesijama na koje je Isus upozorio svoje učenike.

27. Ja sam prije Abrama

Još jedan stih koji izaziva polemike je Jovan 8:58: „Zaista, zaista, kažem vam: Ja sam prije nego što se Abram rodio.“ Zapazite da riječi „Ja sam“ takođe znače „Ja postojim“. Neki tvrde da se Hrist objavljuje kao Bog u Jovanu 8:58 zbog upotrebe riječi „Ja sam“. Ova zabluda se zasniva na riječima „Ja sam“ kao referenci na 2. Mojsijevu 3:14. Odatle oni izvlače zaključak da je Hrist aludirao na božansko ime govoreći time Jevrejima da je On Bog. Trinitarci dalje pokušavaju da podrže svoju tvrdnju činjenicom da su nakon te izjave Jevreji uzeli kamenje da Ga ubiju. Ali Isus je puno toga kazao u Jovanu 8. glava što ih je postepeno dovelo do bijesa. Konačna stavka je bila Isusova tvrdnja da je stariji od Abrama koji je važio za oca jevrejske nacije. Tako je Isus polagao pravo na starjeinstvo i veći autoritet nad Abramom, što je značilo da je veći od njega.

Fraza „Ja sam“ u Jovanu 8:58 dolazi od dvije grčke riječi „egō“ i „emi.“

Rječnici ih definišu na sledeći način:

„egō“: „ja“ (samo prilikom naglašavanja);

„emi“: ja postojim (koristi se samo prilikom naglašavanja: – sam, bio sam).

Kako biste očekivali da Isus odgovori na ovaj komentar? „Na to su mu Judejci rekli: ‘Nemaš još ni pedeset godina, a video si Abrama?’“ (Jovan 8:57)

Ne znajući da je Isus postojao prije Abrama, fariseji pitaju kako je mogao vidjeti Abrama pošto nema ni 50 godina. Kako grčke riječi „Ja sam“ takođe znače „ja postojim“ ili „ja sam postojao“, kakav bi bio očiti prevod i Hristov odgovor koji je postojao prije Abrama?

„Isus im je rekao: ‘Zaista, zaista, kažem vam: Ja sam prije nego što se Abram rodio.’“ (Jovan 8:58) ili: „Ja sam postojao prije nego što se Abram rodio.“

Oboje predstavlja validan prevod i većina Biblija je saglasna sa poslednjom opcijom i to sa dobrim razlogom.

Ove riječi oblikuju frazu koja je bila u opštoj upotrebi kod Jevreja i hrišćana i u spisima Novog Saveza u prvom vijeku. To nije bilo ime nekog božanstva, Boga Biblije ili nekog drugog boga. Ni Jevreji ni hrišćani nisu shvatali taj izraz kao objavu da je neko Bog. Da jesu, izvjesno ga Jevreji nikad ne bi primjenjivali na sebe kao što su to često radili! U sledećim primjerima Petar, Pavle, anđeo Gabriel i Zaharija svi kažu „ja sam“ (ego emi). Ali нико од njih nije tvrdio da je Bog.

Luka 1:18: „Jer ja sam (ego emi) star i moja žena je u poodmaklim godinama.“ Luka 1:19: „Ja sam (ego emi) Gabriel, koji stoji pred Bogom.“ Jovan 1:27: „Onaj koji za mnom dolazi, koji je bio prije mene, a kome ja nisam (ego emi) dostojan da odvezem remenje na sandalama.“ Djela 10:21: „Evo, ja sam (ego emi) onaj koga tražite. Zbog čega ste došli?“ Djela 21:39: „Ja sam (ego emi) Judejac, iz Tarsa u Kilikiji.“ Jovan 9:9: „Jedni su govorili: ‘To je taj’, a drugi: ‘Nije, nego mu je sličan.’ A čovjek (slijepac) je govorio: ‘Ja sam (ego emi) taj.’“

Evo spiska svih drugih stihova gdje je Isus koristio „ego emi“ u jevanđeljima. Nijedan nije shvaćen kao da Isus tvrdi da je Bog. Matej 24:5, Marko 13:6, Luka 21:8: „Ja sam Hrist“; Jovan 8:24,28, 13:19; 18:5,6,8: „Ja sam“; Matej 20:15: „Ja sam dobar“; Matej 28:20: „Ja sam s vama uvijek“; Marko 14:62: „Tada mu je Isus rekao: jesam (Sin Božji)“; Luka 22:27: „A ja sam među vama kao onaj koji služi“; Luka 22:70: „Vi sami kažete da jesam (Sin Božji)“; Jovan 6:35,48,51: „Ja sam hljeb života“; Jovan 7:34, 12:26, 17:24, 14:3: „gdje sam ja“; Jovan 8:12: „Ja sam svjetlost svijetu“; Jovan 8:18: „Ja sam onaj koji svjedoči“; Jovan 8:23: „Ja

sam odozgo“ i „Ja nisam od ovog svijeta“; Jovan 10:7,9: „Ja sam vrata“; Jovan 10:11,14: „Ja sam dobri pastir“; Jovan 11:25: „Ja sam uskrsenje“; Jovan 14:6: „Ja sam put“; Jovan 15:1,5: „Ja sam pravi čokot“; Jovan 17:14,16: „Ja nisam od svijeta“; Jovan 18:37: „Ti kažeš da sam ja kralj“.

Pri kraju Hristove službe kad su se vijesti o Njemu raširile, kako su Jevreji shvatili Njegovo kazivanje da jeste i koju optužbu su iznijeli protiv Njega?

Matej 26:63: „A prvosveštenik mu reče: ‘Zaklinjem te Bogom živim, reci nam da li si ti Hristos, Sin Božji?’“ (Matej 26:63) „Spasi samog sebe, ti koji rušiš Hram i gradiš ga za tri dana! Siđi sa krsta ako si Sin Božji! ... Uzda se u Boga, pa neka ga on sada izbavi ako ga želi. Jer, govorio je: ‘Ja sam Sin Božji.’“ (Matej 27:40,43) „Prvosveštenik ga je opet upitao: ‘Jesi li ti Hristos, Sin Blagoslovenoga?’ Tada mu je Isus rekao: ‘Jesam (ego emi).’“ (Marko 14:61,62) „Kad je stotnik koji je stajao naspram njega viđio šta se dogodilo kad je izdahnuo, rekao je: ‘Ovaj čovjek je zaista bio Sin Božji.’“ (Marko 15:39) „‘Ako si Hristos, reci nam.’ ... ‘Dakle, jesi li ti Sin Božji?’ On im je odgovorio: ‘Vi sami kažete da jesam.’“ (Luka 22:67,70) „Judejci su mu na to rekli: ‘Mi imamo zakon i po našem zakonu on treba da umre, jer se gradio da je Sin Božji.’“ (Jovan 19:7)

Dvaput u navedenim stihovima Isus je odgovorio „Ja sam“ ili „jesam“ (ego emi) i nijednom nije govorio o sebi da je Bog već je potvrđivao da je Sin Božji. Jevreji jasno nikad nisu razumjeli da Isus objavljuje kako je On sam Bog. Da je to bio slučaj, gnjev bi bio daleko veći. Nema nigdje zapisa u cijelom Novom Savezu da Ga je iko čak i pitao da li je On Bog. Kako su, dakle, Jevreji mogli vidjeti da On govorи da je Bog u Jovanu 8:58?

Takođe je značajno da su riječi „JA SAM ONAJ KOJI JESTE“ u 2. Mojsijevoj 3:14 vjekovima različito shvatane. Septuaginta ih prevodi kao „Ja sam onaj koji postoji“. Jonatanov targum

i Jerusalimski targum parafraziraju ove riječi kao „Onaj koji je govorio i svijet je postao, koji je govorio i sve je postalo.“ Originalne riječi doslovno znače: „Biću ono što će biti“.

Poređenje 2. Mojsijeve 3:14 i Jovana 8:58 pomoću grčkog Strog Zavjeta Septuaginte, otkriva da je Bog rekao: „Ja sam biće (ego emi ho ohn)“, a Isus je rekao: „Ja sam prije Abrama (prin abraam genestai ego emi).“ Tako je božansko ime u stvari „Biće (ho ohn)“, ne „Ja sam (ego emi)“. Ovo je dalje dokazivo pomoću završetka 2. Mojsijeve 3:14 koja kaže: „Biće (ho ohn) me poslalo tebi.“ Bez obzira na to kako je prevedeno, „ho ohm“ nije isto što i „ego emi“. Tako ne postoji stvarna veza između „JA SAM“ u 2. Mojsijevoj i „Ja sam“ u Jovanu. Jovan 8:58 ni na koji način ne izjednačava Isusa sa Bogom osim neobjektivnog zaključivanja zasnovanog na slabom prevodu i lošoj gramatici.

Slijedi nekoliko primjera kako se Jovan 8:58 treba prevesti. U stvari postoji preko četrdeset prevoda koji prevode ovo korektno.

„Apsolutna istina je da sam ja postojao prije nego je Abram bio rođen.“ (The Living Bible)

„Isus odgovori: prije nego je Abram postojao, ja sam postojao.“ (The Clarified New Testament)

„‘Zaista vam kažem,’ odgovorio je Isus, ‘postojao sam prije Abrama.’“ (Twentieth Century New Testament)

„Isus je odgovorio: ‘Istina je, ja sam postojao prije nego je Abram rođen.’“ (New Living Translation)

„Isus im je rekao: Govorim vam istinu: Ja sam živio prije nego je Abram rođen.“ (International Bible Translators)

Dakle, iako je tačno da se i na Sina Božjeg koji je aktivno djelovao u starosaveznim vremenima (1. Korinćanima 10:4) mogu primijeniti hebrejski izrazi za „Gospoda“, o čemu je bilo riječi u poglavljju 18. pod naslovom „Da li je Isus Bog“, podnaslov „Pokušaj manipulacije trinitaraca sa primjenom imena Jehova“, to ne možemo dovoditi u vezu sa uobičajenom frazom koju je Isus

upotrijebio u Jovanu 8:58 bez natezanja dokaza što je zaista nepotrebno i nesvrishodno. Samo trinitarci u cilju iznalaženja neke podrške svojoj dogmi mogu insistirati na tom vrlo neubjedljivom dokazu. Čak i da je Isus u toj izjavi primijenio ime „Jehova“ na sebe, to i dalje ne znači da se predstavljao kao jedini pravi Bog.

28. Da li je Otac veći od Isusa?

Šta je Isus mislio kad je rekao „moj Otac je veći od mene“, imajući u vidu neke druge izjave u Svetom Pismu koje sugerisu da je Sin jednak sa Ocem? Da li ima nekih kontradikcija u stihovima koje ćemo upravo razmotriti?

Jovan 14:28: „Čuli ste da sam vam rekao: ‘Odlazim i vratiću se k vama.’ Ako me volite, radovaćete se što odlazim k Ocu, jer je Otac moj veći od mene.“

1. Korinćanima 11:3: „Ali želim da znate da je svakom mužu glava Hristos, a ženi je glava muž, a **Hristu je poglavav Bog.**“

Isus je svjedočio o svom Ocu da je njegov Bog. Evo nekoliko primjera dok je bio na Zemlji:

„Oko devet sati povika Isus veoma glasno: „Eli, Eli, lema sa-baktani?“ („Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“) (Matej 27:46)

„Isus joj reče: ‘Nemoj me doticati, jer još nisam uzašao k Ocu mom, nego idi mojoj braći i reci im: ‘Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.’“ (Jovan 20:17)

Nakon uskrsenja, Bog pomazuje svog Sina, a njegov Otac je njegov Bog.

„Volio si pravednost i mrzio bezakonje. Zato te je Bog, tvoj Bog, pomazao uljem radosti više nego drugove tvoje.“ (Jevrejima 1:9)

Decenijama nakon što je proslavljen, Isus i dalje naziva Oca svojim Bogom. Evo, Isus govori:

„Onoga ko pobijedi učiniću stubom u hramu **mog Boga** i on više neće izaći odatle. Napisaću na njemu ime **mog Boga** i ime grada **mog Boga**, novog Jerusalima koji silazi s neba od **mog Boga**, i moje novo ime.“ Otkrivenje 3:12

Osim toga, Pavle i Petar kažu da je Bog našeg Gospoda Isusa Hrista Otac; pogledajte Efescima 1:3 i 1. Petrovu 1:3.

Razmotrimo još neke stihove.

Filipljanima 2:5,6: „Neka u vama bude tendencija koja je u Hristu Isusu, koji, iako je bio u Božjem obličju, nije se grabio da bude jednak sa Bogom.“

Kološanima 2:9: „Jer u njemu [Hristu] nastava svaka punoča božanstva tjelesno.“

Grčka riječ „teotes“ za Božanstvo u Kološanima 2:9 označava božansku prirodu. Tako punoča božanske prirode Oca prebiva u Njegovom Sinu Isusu Hristu. Riječ „obliče“ u Filipljanima 2:6 označava „oblik/prirodu“ te tako Pavle govori da je način na koji je Hrist jednak sa Njegovim Ocem u „prirodi“ koju je naslijedio kao Njegov Sin.

Riječ „veći“ u Jovanu 14:28 odnosi se na položaj na isti način kao sa ljudskim ocem i sinom ili kao sa mužem i ženom. 1. Korinćanima 11:3 konstatiše da je glava ženi muž. Ali da li to znači da je muž superiornije biće od svoje žene? Odgovor je očigledno ne. Ona je ljudsko biće baš kao muškarac i oni su jednaki u prirodi. Muž je veći od žene samo po položaju. Isto je primjenljivo na oca i sina. Otac je veći jer je otac, a isto važi za našeg nebeskog Oca i Njegovog Sina. Otac je veći po položaju u tome što je On prvi i Izvor života, ali nije veći u prirodi ili obličju kao što je konstato-vano u Filipljanima 2:6.

Važno je primijetiti i upotrebu grčkih riječi „Despotos“ i „Krios“ u Novom Savezu. Evo jednog dobrog primjera: „Jer imaju neki ljudi koji su se uvukli među neopreznima koje su Pisma još davno odredila za sud, bezbožnici, koji blagodat našeg Boga pretvaraju u izgovor za besramna dela i koji se odriču **jedinog Gospodara Boga, i našeg Gospoda Isusa Hrista.** (Juda 1:4) „Despotos“ na grčkom znači gospodar ili vlasnik u apsolutnom smislu, onaj kojima ima potpunu jurisdikciju nad svime. Ovaj izraz primjenljiv

je samo na Boga Oca (vidi takođe: Luka 2:29; Djela 4:24; Otkrivenje 6:10; 2. Petrova 2:1), dok se termin „Kirios“ (Gospod) može odnositi i na Hrista (kao u ovom stihu).

Dakle, zapažamo isti koncept jednakosti u prirodi, ali Hrist se potčinio Ocu pošto je On veći po tome što mu je Otac, Izvor svega. U ovim stihovima nalazimo princip poglavarstva i potčinjavanja ustanovljen od Boga koji važi kako za Božanstvo tako i u braku i porodici. Ova načela takođe otkrivaju da su Bog i Hrist stvarni Otac i Sin.

Na taj način Bog je dizajnirao poredak života da bude funkcionalan, održiv i skladan, koji se ne zasniva na međusobnom nadmetanju već na dopunjavanju.

Doktrina o trojstvu uništava ovo božansko načelo, što ima direktnе negativne posledice ne samo u teologiji već i u shvatanju međuljudskih odnosa. Tako se umjesto božanskih principa vjernici navode da prihvate svjetovna načela koja se uglavnom kreću ka dvije krajnosti – nametanju kontrole nad drugima ili demokratiji (svi imaju „jednaka“ prava).

Međutim, mi takođe nalazimo da je Otac „dao“ svom Sinu svaku moć i stavio sve u Njegove ruke. Tako je Hristu dat „uzvišeni položaj“ i On „načinjen jednakim“ sa svojim Ocem u sili i autoritetu. Ali premda je Otac učinio svog Sina jednakim, Njegov Otac je i dalje veći nego On, i Sin se i dalje pokorava svom Ocu.

„**Data mi je** sva vlast na nebu i na zemlji.“ (Matej 28:18; uporedi sa Danilo 7:13,14) „Moj Otac mi je sve predao.“ (Matej 11:27) I Jovan je pisao: „Otac voli Sina i sve je **predao** u njegove ruke.“ (Jovan 3:35) „Koji je otisao na Nebo, i On je Bogu zdesna, i pokoren su mu anđeli i vlasti i sile.“ (1. Petrova 3:22) Biti „s desne strane Bogu“ znači imati sledeći po redu autoritet do Boga.

Adam i Eva (muškarac i žena) su u stvari u maloj razmjeri primjer odnosno model izvorne nebeske porodice – Oca i Sina.

To sugerije i 1. Korinćanima 11:3 i pasus koji slijedi vezano

za biblijsko poglavarstvo. „Žene neka budu poslušne svojim muževima kao Gospodu, jer je muž poglavar ženi kao što je i Hristos poglavar pozvanima, i on je spasitelj tog tijela. I kao što su pozvani podređeni Hristu, tako neka i žene budu poslušne svojim muževima u svemu.“ (Efescima 5:22-24)

29. Ko ili šta je sveti Duh?

Mnogi misle da je duh neki oblik bestjelesnog fantoma koji pluta okolo. Rječnik američkog nasleđa kaže da duh označava „duh mrtve osobe, posebno onaj za kojeg se vjeruje da se pojavljuje u tjelesnom obličju živim osobama ili koji pohađa ranija prebivališta.“ (The American Heritage Dictionary, Ghost) Ali Duh sveti izvjesno nije duh koji se ovako opisuje. Grčki pojam *πνευμα αγιον* (pneuma hagios) treba uvijek prevoditi kao „Duh sveti“, iako u nekim Biblijama na engleskom jeziku nekorektno stoji „Holy Ghost“. U našem jeziku ne postoje različite riječi za duha te je u-toliko teže napraviti razliku.

David je pisao: „Kuda da odem od duha tvoga, kuda da pobjegnem od lica tvoga (od tvog prisustva)?“ (Psalam 139:7) Ovdje David koristi hebrejski paralelizam da se izrazi. Misao se izražava na jedan način, a zatim pomoću komplementarne misli na drugi način. Njegova prva misao je: „Kuda da odem od tvog duha?“ A druga koja je ekvivalentna prvoj glasi: „kuda da pobjegnem od lica tvoga?“ Dakle, David govori da je Duh Božji jednak Božjoj prisutnosti. Tako se Duh sveti najbolje opisuje kao Božja prisutnost i sila.

Međutim, doktrina o trojstvu tvrdi da je sveti Duh još jedna osoba zato što Biblija pokazuje da sveti Duh ima um, volju i osjećanja. Ali ovo je nebiblijska i pogrešna logika. Sveti Duh ima ličnost zato što Bog ima ličnost. U davanju Duha svetog Bog nam daje samog sebe. Tako je Duh sveti „Njegov“ um, volja i osjećanja isto kao kod čovjeka.

Duh neke osobe je njegov um, volja i osjećanja. To je ono ko ste vi. Tako duh nije i nikad ne može biti doslovna osoba sam po sebi. Kad bi bio, prestao bi da bude duh. Drugim riječima, da bi

Duh sveti bio osoba, morao bi imati vlastiti duh da bi imao svoj vlastiti um, volju i osjećanja. Tako bismo na kraju završili sa duhom od svetog Duha. Zajedno sa ovom lažnom teologijom koju je uveo Sotona kako bi mogao primati obožavanje, čovjek je izgleda izgubio svaki dodir sa realnošću šta duh jeste. Međutim, dok je naš duh unutar nas, Božji Duh je na kvalitativno mnogo višem nivou, što znači da može djelovati onako kako naš ne može. (Ipak, razložno je vjerovati da je i stanje ljudskog duha prije pada u grijeh bilo na znatno većem nivou u smislu duhovnih sposobnosti i odnosa sa drugim živim bićima.) Bog može uslovno rečeno poslati svoj Duh svugdje.

Knjiga o Jovu kaže: „Zaista, duh u čovjeku smrtnom, dah Sve-moćnog jeste ono što mu razum daje.“ (Jov 32:8) Duh je dio osobe koji se može ožalostiti. Danilo objašnjava: „Zbog toga se meni, Danilu, uznemirio duh, a vizije koje su mi prolazile glavom su me uplašile.“ (Danilo 7:15) Duh je dio osobe koji može percipirati ili razumjeti stvari. U Markovom jevangeliju čitamo: „Isus je odmah prepoznao u duhu da tako razmišljaju u sebi, pa im je rekao: ‘Zašto tako razmišljate u svojim srcima?’“ (Marko 2:8) Duh je dio osobe koji se može uznemiriti. Kralj Vavilona je imao san i on je rekao svojim mudracima: „Usnio sam jedan san i moj se duh uznemirio, jer hoću da saznam šta sam sanjao.“ (Danilo 2:3) Tako nalazimo da je naš duh naš um, volja i osjećanja. Ali to ne čini naš duh drugom osobom.

Šta biste pomislili kad bi vam neko rekao: „Znam da smo se upoznali ranije, ali da li si upoznao moj duh? Volio bih da te upoznam sa svojim duhom koji sjedi preko puta na onoj stolici.“ Očito biste pomislili da ta osoba ima izvitoperen koncept o tome šta je duh. To nije neka druga osoba koja se odvaja i distancira od nas. Naš duh je ko smo mi te otuda naš um, volja i osjećanja.

Biblija pominje nekoliko tipova duhova. Tako nalazimo „zli duh“, „duh nijemog“, „nečisti duh“, „prljavi duh“, „ponizni duh“,

,„vrsni duh“, „dobri duh“, „slomljeni duh“, „povrijedeni duh“, „vjerni duh“, „oholi duh“, itd. Svi ovi duhovi se razlikuju po pridjevu koji ih opisuje kao dobre, prljave, ponizne, itd. Mi znamo da Bog Otac ima duh (Matej 10:20) i Njegov Duh naravno ne može biti ništa drugo sem svet. Riječ „sveti“ je takođe pridjev bilo na grčkom ili na našem jeziku. Tako „sveti duh“ nije ime, već opis Božjeg Duha. (Gramatički, pojam „pneuma hagios“ pravilno bi trebalo pisati malim početnim slovima, ali kad znamo da se radi o Božjem jedinstvenom duhu, takođe je ispravno riječ „duh“ pisati velikim početnim slovima, kao što radimo u slučajevima kad se nešto smatra jedinim te vrste.)

Bog Otac i Njegov Sin Isus Hrist imaju različita imena i titule u Biblijci zato što su oni lična bića. Kad bi Duh sveti bio lično biće su-jednako sa Ocem i Sinom kao što uči doktrina o trojstvu, zašto onda ne bi imao i vlastito ime? „Duh“ nije ime, on je to što jeste. „Sveti“ je samo pridjev koji opisuje Božjeg Duha, a drugi termini kao „Duh Božji“ isto nisu ime već označavaju šta Duh jeste. To je Duh Božji! Takođe je nazvan „Duhom vašeg Oca“, što opet samo govori šta je. Dakle, ako je sveti Duh zaista personalno biće zašto onda nema lično ime?

Pošto je duh naš um, volja i osjećanja, grčka ili hebrejska riječ za „duh“ takođe se nekad prevodi kao „um“, što je normalno očekivati. Strongov rječnik kaže: dah, figurativno život, duh (uključujući njegov izraz i funkcije), um.

Sada razmotrite sledeći stih u Rimljanima 11:34 gdje Pavle citira Isaiju 40:13. Mi znamo da je Pavle razumio da Duh Gospodnj i takođe znači um našeg Gospoda. I naravno nečiji um nije različita osoba od njega ništa više nego je to duh, a to takođe uključuje i Boga kao što Pavle otkriva. Dakle, još jednom nalazimo da je naš duh naš um, volja i osjećanja, što važi ne samo za ljude već i za Boga. Grčka riječ „pneuma“ je ekvivalentna hebrejskoj riječi „ruah“ koja se takođe naizmjenično prevodi kao „duh“ ili „um“ u

različitim prevodima. U Bibliji Kralja Džejmsa, „ruah“ je preveden kao „um“ šest puta.

„Ko usmjerava Gospodnji Duh? Ko ga kao savjetnik može nečemu poučiti?“ (Isaija 40:13, NRP)

„Ko je usmjerio Duh Gospodnji? Ili ko je bio njegov savjetnik?“ (Isaija 40:13, KJV)

„Jer ko je upoznao Gospodnji um, ko je njegov savjetnik?“ (Rimljanima 11:34)

Kako, dakle, može um Gospodnji biti drugo biće? Činjenica je da ne može.

U stvari nije ni bio do maja 381. godine n.e. kad je novokršteni imperator, sa malo ili nimalo teološkog znanja, prihvatio ideju tri Kapadokijca da je Duh Božji doslovno i odvojeno biće. Svako ko se nije slagao bio je etiketiran kao glupavi ludak i jeretik s kojim se postupalo shodno tome! Tako je ovo katoličko vjerovanje dogmatski plovilo kroz mračne vjekove do protestantske Reformacije i protestantskih crkava ne dovodeći ga u pitanje kao i doktrina o trojstvu. Otuda je samo na osnovu prepostavke ili predrasude smatrano ispravnim. Ali kao što smo već vidjeli, ova nebiblijska logika bi takođe značila da je duh u nama isto osoba i odvojen od nas.

Da li biste povjerovali nekom ako vam kaže da je duh neke osobe drugo doslovno biće? Napokon, duh neke osobe može se uz nemiriti, kao što Biblija opisuje da je bio slučaj sa duhom kralja Nebuhadnezara: „...duh se moj uz nemirio“ (Danilo 2:3). Isto iskustvo imao je Danilo: „Meni se uz nemirio duh.“ (Danilo 7:15) Osobni duh može govoriti i moliti: „Jer ako se molim na drugom jeziku, moli se Duh koji sam dobio, ali moj um je neplodan.“ (1. Korinćanima 14:14) Osobni duh se može radovati: „I duh moj kliče Bogu.“ (Luka 1:47) Osobni duh može takođe služiti: „Jer svjedok mi je Bog, kome u svom duhu služim...“ (Rimljanima 1:9) Lični duh može imati mir ili nemir: „Nisam imao mira u mom duhu jer nisam našao Tita...“ (2. Korinćanima 2:13) Dakle, nalazimo da

osobni duh ima um, volju i osjećanja. Da li stoga treba da zaključimo da osobni duh mora biti drugo doslovno biće? Svako normalan će kazati da je to glupost, ali to je upravo ista logika kojom se sugeriše da je sveti Duh doslovno biće!

Neki će odgovoriti: „Ali to je različito sa Božjim Duhom.“ No nije tako. Ne samo da Biblija otkriva da nema razlike i da je princip u stvari isti sa jednom jedinom razlikom. Naš Duh je unutar nas a Bog može poslati svog Duha bilo gdje. Ako Biblija ne kaže da je Duh sveti doslovno biće, onda ne treba da prepostavljamo da govori nešto što ne govori. Zar ne prepoznajete u tim idejama zavjeru Sotone i njegovih palih anđela kojima sasvim odgovaraju takva okultna vjerovanja da bi lakše obmanjivali ljude proizvodeći duhovno sljepilo i oštećenja zdravog razuma? Kombinacija izopачene duhovnosti i oštećenog razuma nikad ne može dati zdravu i smislenu religioznost i uopšte zdrav život već samo bolesnu ideologiju i fanatizam u svojim različitim oblicima. Trinitizam su nametnuli pseudo autoriteti i ta dogma se brani pseudo argumentima, pseudo logikom, silom (lažnih) autoriteta i silovanjem zdravog razuma. Jedna od najvećih duhovnih poštosti svih vjekova je spiritualizam koji kao uporište ima pagansko vjerovanje o odvojenosti i nezavisnoj egzistenciji „duše“ (duha) i tijela. Pristajanje na trinitizam kao neminovan ishod takođe ima spiritualizam, i tu promjenu možemo zapaziti na primjeru današnje Adventističke crkve koja je nekad bila ne-trinitistička.

I kao što smo vidjeli u Svetom Pismu, Bog i Njegov Sin i sva živa bića imaju duh koji je ono što nam daje jedinstvenu ličnost sa našim umom, voljom i osjećanjima. Tako bi „Duh Božji“, da bi bio „doslovno biće“ kao što se pogrešno vjeruje, morao imati svoj vlastiti duh koji se razlikuje od Oca i Sina. Ali tada bi bili prinuđeni da vjerujemo u „duha Duhovog“, i ako Duh sveti nema duh sam od sebe, onda nikako ne može imati odvojenu ličnost te otuda ni vlastiti um, volju i osjećanja!

Duh svakog živog bića ima ličnost zato što je naš duh u stvari naša ličnost! Tako i Duh sveti ima ličnost jer Bog je Osoba i ima ličnost. U davanju svog Duha svetog Bog nam daje samog sebe. To nije drugo biće i nije neka bezlična sila. Ako bih vam ja mogao dati svoj duh, čiju ličnost biste imali? Moju! Tako Božji Duh ima Božju ličnost. Isto je primjenljivo na činjenicu da je Duh božanski jer Bog je božansko biće. Podsjetimo se da je Bog duh a ipak personalno biće. „Bog je Duh, i oni koji mu služe obavezani su da mu služe u duhu i istini.“ (Jovan 4:24)

Zapamtite da Pavle poređuje duh čovječji sa Duhom Božnjim, zakivajući tako poslednji ekser u kovčeg ove laži. I naravno vaše misli dolazi iz vašeg uma i otuda su proizvod vašeg uma, volje i osjećanja.

„Jer ko od ljudi zna šta je u nekom čovjeku, osim duha čovečijeg koji je u njemu? Isto tako, niko ne zna šta je u Bogu, osim Duha Božjeg.“ (1. Korinćanima 2:11)

Ovdje je duh čovječji poređen sa Duhom Božnjim. Baš kao što čovjek ima duh, Bog takođe ima Duh na isti način, i sveti Duh je dio Njega, spojen sa Njegovim mislima i osjećanjima isto kao kod čovjeka. U Efescima 4:30 stoji da je Sveti Duh „duh sveti Božji“ i da ne žalostimo Njegovog Duha. Baš kao što se duh čovječji može ožalostiti tako može i Božji. Ako vam kažem da sam ožalošćen u svom duhu, da li biste pomislili da je moj duh odvojena osoba? Očito ne. I Pavle je konstatovao da nema razlike sa Bogom i Njegovim Duhom u tom pogledu. Božji Duh pripada Bogu, baš kao što naš duh pripada nama. Tako, kao što je Pavle rekao, Duh Božji zna misli Božje zato što je to Njegov Duh i otuda ima Njegov um, volju i osjećanja baš kao kod čovjeka. Ovdje se opet trebamo podsjetiti teksta iz jevanđelja po Marku u kojem stoji da „dan i čas“ Hristovog drugog dolaska ne zna apsolutno niko sem Bog Otac. Ako je tačno ovo što Pavle izjavljuje, i ako pretpostavimo da je sveti Duh još jedna zasebna osoba, onda ni Isusova izjava u Marku

nikako ne bi mogla biti tačna. Pavle je takođe otkrio u Rimljanima 11:34 da su duh i um u korelaciji. On dalje prikazuje ovaj odnos u Efescima 4:23 gdje poziva da se „obnovimo u duhu uma svojega“. Ovo je biblijska egzegeza, ali kazati da sveti Duh ima um, volju i osjećanja te stoga mora biti doslovno i zasebno biće je nebibiljska pretpostavka i egzegeza. Pavle u 1. Korinćanima 2:11 pokazuje da je razlika u tome što je duh čovječiji u nama ali ne kaže to o Duhu Božjem pošto Bog može poslati svog Duha bilo gdje. Takođe ne postoji nijedan biblijski tekst koji kaže da je Duh sveti Bog.

Pogledajte sledeće primjere kako se „Duh sveti“ koristi u Bibliji. „Kad se krstio, Isus odmah izade iz vode, a nebesa se otvoriše i on ugleda Božjeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na njega.“ (Matej 3:16) I u paralelnom stihu u Luci 3:22: „I Duh sveti je sišao na njega u tjelesnom izgledu kao golub.“ Ova dva paralelna stiha pokazuju da je Duh sveti Duh Božji.

Evo još jednog jasnijeg primjera u Luci 12:11,12: „Kad vas dovedu na saslušanje i pred poglavarstva i vlasti, ne brinite se kako ćete se braniti ili šta ćete reći, jer će vas sveti Duh u tom času poučiti šta treba da kažete.“ Zapazite isti izvještaj u Mateju i kako on naziva svetog Duha: „A kad vas predaju, ne brinite se kako ćete i šta ćete reći jer će vam tog časa biti dato šta da govorite. Nećete, naime, govoriti vi, *nego će u vama govoriti Duh vašega Oca.*“ (Matej 10:19,20) Isus ovdje naziva Duh sveti „Duhom vašeg Oca“, tako da to nije drugo biće već Božji Duh, zbog čega se i zove Duh Božji. Ne zove se „Bog Duh“. Njegov Duh je naravno svet i zato se takođe naziva sveti Duh.

Zato Duh sveti ima sve karakteristike Oca budući da je Njegov Duh. Čijim Duhom je Isus pomazan na Njegovom krštenju? „Kad se krstio, Isus odmah izade iz vode, a nebesa se otvoriše i on ugleda Božjeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na njega.“ (Matej 3:16) Silom čijeg Duha je Isus izgonio demone? „Ali, ako ja u Duhu Božjem istjerujem demone, onda vam je došlo Božje

kraljevstvo.“ (Matej 12:28) Apostoli su činili mnoga čuda slično kao Isus što je radio silom čijeg Duha? „Govorim... o onome što je Hristos učinio preko mene... silom čuda i znakova, silom Duha Božjega, tako da sam od Jerusalima pa uokolo sve do Ilirika temeljno propovedao dobru vest o Hristu.“ (Rimljanima 15:18,19) Sledeći stih nedvojbeno govori da je Sveti Duh Božji Duh: „Prema tome, ko to odbacuje, ne odbacuje čovjeka, nego Boga, onog koji daje Duh sveti u vama.“ (1. Solunjanima 4:8) Čiji duh prebiva u nama? Da li druga osoba ili sam Bog preko svog Duha? „Po tome znamo da u Njemu stojimo, i On u nama, što nam je dao od Duha svog.“ (1. Jovanova 4:13) Postoji više od dvadeset pet stihova koji otkrivaju ovu jednostavnu istinu. Evo još jednog: „I ne žalostite Božji Sveti Duh, kojim ste zapečaćeni u dan otkupljenja.“ (Efesima 4:30)

Ako bi Duh sveti bio zasebno biće koje prebiva u nama, tada bismo mogli govoriti o posjednutosti. To je upravo ono što Sotona i demoni žele kako bi ljudi opsjednutost proglašavali „prisustvom“ ili „darovima“ duha.

Dok Sвето Pismo koristi termin „Duh Božji“, ono nikad ne koristi termin „Bog Duh“ jer je njegovo značenje netačno. Gramatička pravila kazuju nam da izraz „Bog Duh“ znači da je to Duh koji je Bog, dok „Duh Božji“ znači da je to Duh koji pripada Bogu. Kao što možete vidjeti, postoje različita značenja a samo jedno može biti ispravno. Koje? Naravno ono koje se nalazi u Biblij! Drugo je došlo iz katoličke crkve i ima pagansko porijeklo. Fraze kao „Bog Duh“ ili „Bog Sveti Duh“ su katolički trinitarski termini koji je nadahnuo Sotona kroz ljude koji su 381. godine n.e. ozvali svoja paganska vjerovanja i Duha Božjeg obratili u Boga Duha. Zašto? Jer tako Sotona može ući kroz svoju kreaciju i primiti obožavanje kao božanstvo upravo onako kako je on uvijek želio. Otuda su ovi crkveni termini smisljeni da odgovaraju doktrini koju su oni napravili i nikad se ne javljaju u Svetom Pismu pošto su

bukvalno pogrešni. Dakle, zašto Biblija nikad ne koristi izraz „Bog Duh“? Zato što Božji Duh nije još jedan Bog! Ona koristi „Duh Božji“ jer je Duh sveti Božji vlastiti Duh. To je logičan koncept. Nijedan iskreni hrišćanin nikad ne bi trebao da bude uhvaćen u upotrebi nebibiljskih termina kao „Bog Duh“ jer bi tako išao stopama antihrista. Termini kao „Božji Duh“, „Duh Božji“, „Duh Hristov“, „Moj Duh“, „Njegov Duh“ i „Duh sveti“ su biblijski i ispravni. Isto tako, Sveti Pismo nam nikad ne govori da se „molimo“ ili „obožavamo“ Duha. Zašto bi Biblija to zanemarivala ako je sveti Duh su-jednaki Bog trojstva? Rečeno nam je da se molimo „za“ Duha, ali nikad Duhu.

Isto je primjenljivo na Hrista. Da li Biblija naziva Isusa „Bogom Sinom“ kao što katolici i trinitarci čine ili Ga naziva „Sinom Božjim“? Sveti Pismo u stvari uvijek naziva Isusa „Sinom Božjim“ sa dobrom razlogom, jer On upravo to i jeste. Ako koristite katoličke fraze „Bog Sin“ ili „Bog Duh“, koje nikad ne potiču iz Pisma, tada slijedite papsku crkvu i antihrista, ne nadahnute riječi Božje.

Neki se takođe pozivaju na tekst iz Postanja 1:2 koji kaže da je „duh Božji treperio nad površinom voda“ kao na navodnu podršku da je sveti Duh doslovno biće. Ali stoji li u ovom izvještaju da se zasebna osoba Bog Duh kretao nad površinom voda ili tekst kaže Bog kroz svog Duha, što znači da se Njegovo lično prisustvo kretalo nad površinom voda?

Takođe valja spomenuti da se u Starom Savezu izraz „Duh sveti“ koristi 3 puta, „Duh Božji“ 14 puta i „Duh Gospodnji“ 26 puta. Svi ovi izrazi su sinonimi i nijedan od ova 43 stihova ne ukazuje da je Duh sveti Bog ili stvarno odvojeno biće već jednostavno Duh sveti Božji ili doslovno „duh (karakter) Onoga koji je poseban“. Jevrejski skolari koji su istraživali reference o Duhu svetom u Starom Savezu nikad nisu definisali Duha svetog kao nešto drugo sem prisutnosti i sile Božje.

30. Da li je Isusovo krštenje dokaz za trojstvo?

„Kad se krstio, Isus odmah izađe iz vode, a nebesa se otvorise i on ugleda Božjeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na njega. A glas sa neba reče: ‘Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji!’“ (Matej 3:16,17)

Nije li Isusovo krštenje nepobitan dokaz da postoje tri božanska bića ili trojstvo?

Da vidimo. Ovi stihovi identificuju najmanje dva bića: Isusa i Osobu čiji se glas čuje sa neba. To je izvjesno Bog Otac. Kako Bog Otac objavljuje Isusa? Kao „voljenog Sina“. Ova izjava je dovoljan dokaz da je učenje o trojstvu pogrešno, jer to učenje odbacuje ideju da je Isus zaista Sin Božji. Tako se suočavamo sa dva izbora: ili Bog laže (kršeći tako sopstveni moralni Zakon) ili se laž nalazi u dogmi o trojstvu.

Ali šta je sa Duhom svetim? Da li ovi stihovi kažu da je Duh posebna osoba, biće odvojeno od Oca i Sina? Postoje dvije stvari koje možemo vidjeti iz ovih stihova:

1. Duh je nazvan: „Duh Božji“. Izraz „Duh Božji“, pokazuje da Duh sveti pripada nekome. On pripada Bogu, On je Duh Božji, a ne neko drugo biće odvojeno od Njega. Da pogledamo kako je David razumio Božji duh. „Kuda da odem od duha tvoga, kuda da pobjegnem od lica tvoga? Kada bih se i na nebo popeo, ti bi tamo bio, kada bih i u grob ležaj svoj prostro, ti bi i tamo bio.“ (Psalam 139:7,8) Očito je David shvatao duh Božji kao Božju (sve)prisutnost. Duh je takođe Božja prisutnost u čovjeku (Psalam 51:11; Efesima 4:30), ono što daje i održava život od Boga (Jov 33:4). „Duh Gospoda Jehove na meni je, jer me je Gospod pomazao da objavim dobru vijest krotkim.“ (Isaija 61:1) Svoj Duh Bog daje

kao posebnu podršku za službu objave Plana spasenja (Isaija 11:1,2; 42:1; Djela 10:38).

2. Duh je sišao u obliku goluba. Da li je li to dokaz da je Duh osoba? Osim ovog simbola, Duh sveti je prikazan u Bibliji i kroz druge simbole, kao što su ulje, voda, vjetar, vatra, itd. ali nikada kao osoba. Ako je zaista sveti Duh bio prikazan kao osoba u obliku goluba (ptice), tada bi sam Bog kršio svoj Zakon koji govori protiv idolatrije. Očigledno je da niko od prisutnih na Isusovom krštenju nije razmišljao u tom pravcu, jer svi su znali da je u pitanju Božja slava.

Dakle, možemo zaključiti da nam Isusovo krštenje potvrđuje da postoji Bog Otac, Njegov Sin i Duh sveti, ali ne i da su oni tri odvojena bića, koja zajedno sačinjavaju jednog Boga ili trojstvo.

31. Da li su Otac i Sin jedno u duhu?

Pavle kaže u Efescima 4:4 da postoji „jedan Duh“. Ali Biblija govori o „Duhu Božjem“ i „Duhu Hristovom“ što uključuje dva božanska bića. Ako Otac ima Duh sveti, mora imati i Sin. Kako, dakle, postoji samo jedan Duh? Odgovor je nešto što većina propuštaju da shvate jer su indoktrinirani katoličkom idejom da je sveti Duh drugo biće a ne Božji vlastiti Duh. Bog i Njegov Sin imaju dijeljeni Duh koji ih predstavlja gdje nisu lično prisutni.

Tako je Duh sveti um, sila, karakter i lično prisustvo samog života Božjeg koje Otac šalje nama kroz Njegovog Sina. Ili da postavimo to na drugi način kako bismo bili sigurni da je dovoljno jasno: Duh sveti je prisutnost i sila Oca manifestovana kroz Isusa Hrista, Njegovog jednorodenog Sina. To nije odvojena osoba Božanstva koja se šalje, to je sami život Božji koji nam dolazi kroz Njegovog Sina.

„Ali pozvanima – i Judejcima i Grcima – Hrista, koji je Božja sila i Božja mudrost.“ (1. Korinćanima 1:24)

Sve što je Hrist primio On je naslijedio od svog Oca, uključujući svoj vlastiti život koji mu je dat od Oca. „Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Jovan 5:26)

Ali Hrist nije primio od Oca samo svoj život već i Duh Njegovog Oca. Tako su Otac i Sin jedno u Duhu, a taj Duh proističe od Oca i dolazi nam kroz Njegovog Sina. Zato Pavle poistovjećuje „Duh Božji“ sa „Duhom Hristovim“ jer je to isti Duh Dožji od Oca i Njegovog Sina Isusa Hrista. Tako nalazimo da je Duh sveti isti Duh bilo da se dovodi u vezu sa Bogom ili Hristom. „Ali vi niste u tijelu, nego u Duhu, ako Božji Duh zaista prebiva u vama. Ali ako neko nema Hristov Duh, taj nije Njegov.“ (Rimljana 8:9) Ovaj stih je više nego jasan dokaz u prilog toj tvrdnji.

Baveći se Duhom svetim, Pavle kaže da je Hrist taj Duh: „Gospod je Duh, a gdje je Gospodnji Duh, tamo je sloboda.“ (2. Korinćanima 3:17)

Osim toga, dok je Pavle napisao u Efescima 4:4 da postoji samo jedan Duh, on nam opet govori u Galatima 4:6 da je taj Duh Duh našeg Gospoda Isusa Hrista, koji je On primio od Njegovog Oca. Kad, dakle, primate Duha Božjeg, vi takođe primate Duh Njegovog Sina u svoja srca. Otac ne šalje drugu osobu. On je poslao Duh svog Sina. „A pošto ste sinovi, *Bog je u naša srca poslao Duh svog Sina* koji viče: ‘Aba, Oče!’“ (Galatima 4:6)

Tako kroz njihovog Duha svetog i Otac i Sin dolaze da se nastane u nama. „Isus mu je odgovorio: ‘Ako me neko voli, držaće moje riječi, i moj Otac će ga voljeti, i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.’“ (Jovan 14:23)

I pošto su Oni jedno u Duhu to nam omogućava pristup Ocu kroz Hrista našeg Posrednika. „Jer kroz njega [Hrista] i jedni i drugi imamo pristup Ocu u jednom Duhu.“ (Efescima 2:18)

„Isus mu odgovori: ‘Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene.’“ (Jovan 14:6)

Putem Duha svetog Hrist živi u nama, što nam takođe daje pristup Ocu. „Sa Hristom se razapeh. Ne živim više ja, nego Hristos živi u meni.“ (Galatima 2:20)

Duh Hristov je naš Utješitelj („parakletos“ na grčkom), što takođe znači „pomoćnik“, kako i stoji u nekim prevodima. „Jer znam da će to dovesti do spasenja posredstvom vaših molitvi i *pomoći Duha Isusa Hrista.*“ (Filipljanima 1:19)

I pošto je Duh sveti Utješitelj i Duh istine, ako Otac i Sin nisu isti u Duhu, tada Hrist ne bi mogao biti Utješitelj i Duh istine. To je moguće samo dijeljenjem istog Duha, što je potpuno logično.

Ovo nam veoma pomaže da shvatimo Božji Plan spasenja, da zahvaljujući toj Božjoj i Hristovoj inicijativi u korist čovječanstva, svi ljudi imaju život tj. cijelo čovječanstvo se nalazi pod opštrom

Božjom blagodaću (vidi: Rimljanima 5:18), što nam svakom pojedinačno daje šansu da se pomirimo s Bogom i prihvatimo spasenosnu blagodat (Rimljanima 3:23,24; 5:19; 1. Korinćanima 12:13; Efescima 2:8)!

Hrist je takođe govorio preko svih proroka. „Ispitujući u kakvo ili u koje vrijeme *yavljaše Duh Hristov u njima*, unaprijed svjedočeći za Hristove muke i za slavu koja će uslijediti.“ (1. Petrova 1:11)

Hrist je uvijek bio sudionik Duha Božjeg pošto je On prvoroden od Oca prije nego je sve stvoreno. Kad se Isus utjelovio prije 2000 godina, On je imao taj isti Duh sveti Božji od začeća i kroz cijelo Njegovo zemaljsko putovanje kao Sina čovječjeg. Nakon Njegovog uskrsenja i uznesenja na Nebo, On je poslao „drugog Utješitelja“ na zemlju da ispuni silom svoj narod do kraja vremena, koje je On sam u formi Duha. To je jedini način na koji se može doslovno ispuniti Hristovo obećanje zapisano u jevanđelju po Mateju 28:20: „I evo, ja sam uvijek sa vama, sve do svršetka ovog doba.“

Samo Otac i Sin mogu biti prisutni izvan svog obličja kroz tvorevinu. Njihov Duh sveti je način na koji su sveprisutni dok su istovremeno fizički prisutni u Nebeskoj Svetinji. Ovdje se lome koplja oko katoličke zablude kad su izašli sa njihovom neshvatljivom doktrinom o trojstvu nasuprot jasnim riječima Božjim. U kreiranju trojstva oni su bili prinuđeni da filozofiraju kad su upetljali u nešto što je potpuno nebiblijsko. Trinitarski teolozi isto čine i danas.

„Tako je i napisano: Prvi čovjek, Adam, postao je živa duša, *poslednji Adam u duhu koji daje život*. Ali prvo nije duhovno, nego tjelesno, pa onda duhovno. Prvi čovjek je od zemlje i zemaljski, a drugi čovjek je Gospod sa nebesa.“ (1. Korinćanima 15:45-47)

Ovdje apostol Pavle govori o dva Adama. Prvi Adam bio je prvi stvoren čovjek na zemlji koji je sagriješio jedući zabranjeni

plod. Drugi (poslednji) Adam je Hrist koji je došao da nas iskupi. Zapazite da Pavle kaže da je On taj koji „u duhu daje život“ ili „oživljava“. Ovo je još jedna važna stvar o Hristu. Ne samo Njegov zemaljski ljudski život, već takođe ono što se događa posle. U 46. stihu Pavle pojašnjava da je prvo došlo prirodno a onda duhovno. To je upravo ono što se dogodilo sa Isusom. On je prvo došao na zemlju kao čovjek, služio i uznio se na Nebesa, a zatim se na Pedesetnici vratio natrag u Duhu sa moćnom silom! Oba puta on je podučavao i posvećivao svoj narod, što čini i danas. Tako je Duh sveti Boga Oca takođe i Duh Hristov, što Pavle potvrđuje u 47. stihu. Dakle, „Gospod sa Nebesa“ u 47. stihu je „Duh koji oživljava“ iz 45. stiha. Ne može biti jasnije. Duh Božji i Hristov se može nazvati trećim entitetom ili preciznije „agentom“ (posrednikom) Božanstva, ali to nije ništa više zasebno ili drugo biće negoli je naš duh.

Međutim, Duh Oca i Sina kao božanskih bića može nešto što naš duh ne može. On može biti prisutan bilo gdje kroz cijeli univerzum izvan Njihovog obličja tj. fizičke prisutnosti. Na taj način Oni takođe mogu ući putem prihvatanja spasonosne blagodati u srca pokajanih vjernika, što predstavlja proces posvećenja svetim Duhom. Učenje o trojstvu i ono što ono povlači za sobom je barijera u crkvama koja uništava ove divne istine o stvarnom Duhu svetom uvođenjem trećeg bića koje ne postoji! I kao da to samo po sebi nije dovoljno loše, Sotona prima nesvesno obožavanje miliona i miliona ljudi kroz ovu ozbiljnu obmanu na koju je on isti naveo čovjeka da je kreira. Vjerovatno se i sami pali anđeli čude i smiju ljudskoj gluposti šta sve može da proguta.

Duh sveti je sam život Božji koji dolazi od Oca i dijeli se preko Sina. To je lično prisustvo Oca i Sina koje nam je dato. Oni koji su sudionici ove božanske prisutnosti i sile mogu biti preobraženi u umu i karakteru u obliče Njegovog Sina i jednog dana lično upoznati čudesnog Boga ljubavi.

32. Održivost ideje o Duhu svetom kao zasebnom biću

Kako trinitarci tvrde da je Duh sveti Bog?

Doktrina o trojstvu uči da je Otac Bog, Isus je Bog i sveti Duh je Bog pa ipak ne postoje tri boga već jedan Bog. Kad su se prvi put suočili sa izazovom da dokažu da je sveti Duh Bog, trinitarci su morali pronaći nešto u Svetom Pismu da podrže ovo pogrešno vjerovanje. Evo najboljeg što su mogli naći. „A Petar je rekao: ‘Ananija, zašto te je Sotona naveo da slažeš Duhu svetom i potajno zadržiš dio novca dobijenog od prodaje zemlje? Zar nije ona bila tvoja i prije nego što si je prodao? A kad si je prodao, zar nisi mogao s tim novcem raditi šta si htio? Zašto si u svom srcu naumio učiniti tako nešto? Nisi slagao ljudima, već Bogu.’“ (Djela 5:3,4) Pošto u 3. stihu стоји да je Ananija slagao Duhu svetom, a 4. stih kaže da nije slagao čovjeku već Bogu, to navodno podržava tvrdnju da je Duh sveti Bog. Ali ova egzegeza je logika crvenog vatrogasnog vozila. To jest, vatrogasno vozilo je crveno, moj auto je crven, stoga je moj auto vatrogasno vozilo.

Petar kaže da je laganje Duhu Božjem laganje samom Bogu zato što je to Njegov Duh. Duh ima svog sopstvenika, kao što smo prethodno jasno vidjeli. Dakle, ako lažete Duhu svetom, vi ste lagali Bogu, ne nekom drugom! Božji duh je otkrio Petru da je Ananija lagao tako da tu nije bila u pitanju „obična“ laž čovjeka čovjeku već laganje Bogu jer je sam Bog preko svog Duha razotkrio laž, što Petar sam po sebi ne bi mogao, makar ne odmah. Kao što je Pavle kazao: „niko ne zna misli Božje osim Duha Božjeg.“ (1. Korinćanima 2:11)

Ananije je lagao Božjem Duhu koji je bio u Petru, što je isto

kao i laganje samom Svemogućem Bogu jer je to Njegov Duh. Dakle, da li Djela 5:3,4 kažu da je sveti Duh bog ili da su lagali svemogućem Bogu pošto je to Njegov Duh?

Rimljanima 8:26-27 su takođe stihovi na koje se trinitarci pozivaju u namjeri da dokažu kako Duh sveti kao „treće lice Božanstva“ posreduje za vjernike. „Tako nam i Duh pomaže u našim slabostima. Jer ne znamo za šta da molimo kad treba da se molimo, ali se Duh zauzima za nas sa uzdisanjem neiskazanim. A onaj koji istražuje srca zna kakva je sklonost Duha koji se po Božjoj volji zauzima za svete.“

Prema Svetom Pismu, samo je jedan posrednik između Boga i ljudi: Isus Hrist (1. Timoteju 2:5). Prema 1. Korinćanima 8:6 i Efescima 4:5, postoji jedan Gospod, koji je Isus Hrist. Pogledajmo sada još jedan stih koji otvara oči. „Gospod je Duh, a gdje je Gospodnji Duh, tamo je sloboda.“ (2. Korinćanima 3:17)

Koliko zapravo ima svetih duhova i ko je Isusov stvarni Otac ako je trojstvo istina?

Evo nečega što treba vrlo pažljivo razmotriti. Ovo nije šala.

Trinitarci tvrde da se izraz „Duh Božji“ u Svetom Pismu odnosi na drugo biće prije nego na Božjeg vlastitog Duha. Ali ako „Duh Božji“ nije zaista „Duh OD Boga“ već drugo biće, kako onda sam Bog može imati svoj vlastiti Duh ako je Njegov Duh drugo biće? A ako Bog ima Duh, kako bi se zvao Njegov Duh? Očigledno „Duh Božji“ koji bi takođe bio Duh sveti! To bi značilo da imamo „Duh Božji“ i opet „Duh Božji“. Jedan od njih je drugo biće a jedan nije, i oba su naravno sveti Duhovi. Koliko bi, dakle, svetih Duhova imali?

Jedini način da se izađe na kraj sa ovim problemom je ako sam Bog nema Duh i da je Njegov Duh odvojeno biće od Njega. Ali problem se tu ne završava. Doktrina o trojstvu uči o 3 su-jednaka

bića, što znači jednaka na svaki mogući način. Tako ako je „Duh Božji“ drugo biće, da bi Hrist bio su-jednako božansko biće kako tvrdi doktrina o trojstvu, onda bi i „Hristov Duh“ takođe bio drugo biće, što bi proizvelo još jednog svetog Duha!

Napokon, ako je sveti Duh zaista zasebno biće, onda bi i on morao imati vlastiti duh, te bismo tako imali „sveti Duh od svetog Duha“ ili Duhov duh.

Koliko je lakše ako prihvatimo jednostavnu biblijsku istinu da Duh sveti nije drugo zasebno biće i da je „Duh Božji“ stvarno „Duh od Boga“ kojeg On dijeli sa svojim Sinom. Tada nestaju svi problemi sa replikama duhova!

Mnogi vjeruju da je Isus postao Sin Božji svojim rođenjem u Betlehemu. Ako bi to bila istina, razmotrite sledeće. Matej 1:18 kaže za Mariju da se „pokazalo se da je začela od Duha svetoga.“ Ako je sveti Duh oplodio Mariju, a sveti Duh je zasebni bog kao što tvrdi dogma o trojstvu, tada bi sveti Duh morao biti otac Hristov. Biblija, pak, kaže da je Bog Otac i otac Hristov. Kako to može biti? Prosto jer Duh sveti nije još jedan bog zvani „bog duh“ već „Duh OD Boga“ ili „Duh OD Oca“, baš kao što стоји u Bibliji.

Biblija takođe koristi zamjenicu za srednji rod za Duha svetog, što nikad nije slučaj u odnosu na Boga ili Hrista. U Biblijama na engleskom jeziku koristi se zamjenica „it“ tako da je lako napraviti tu razliku. Ali na našem jeziku po pravilima gramatike zamjenica za Duha svetog bi bila „on“, i to je primjena tzv. leksičkog roda. Ako u vašoj Bibliji u jevanđelju po Jovanu 14. i 15. glava vidite da se koristi zamjenica „on“ za „Utješitelja“, jako je važno da znate da to ne postoji u originalnom grčkom tekstu. Osim toga, „Parakletos“ na grčkom, u originalnom značenju „pozvan na nečiju stranu“, je riječ koja u novosaveznim tekstovima stoji u *pasivnom obliku* (Jovan 14:16,26; 15:26; 16:7). U aktivnom obliku (parakletor) ova riječ se nalazi u knjizi o Jovu 16:2 jer se odnosi na konkretnu osobu (Septuaginta). To je dodatni gramatički dokaz da je apostol Jovan

dobro znao da „Utješitelj“ nije zasebna ličnost. Postoje i neki prevodi Novog Saveza na engleskom jeziku koje kontrolišu trinitarci gdje su „it“ i „its“ promijenjeni u „Him“ ili „Himself“ u cilju skrivanja ove činjenice i u pokušaju da se Duh predstavi kao zasebno biće (KJV između ostalih). To nije pošteno.

Da li Biblij dokazuje da Duh sveti ne može biti doslovno biće?

Pošto doktrina o trojstvu tvrdi da su Otac, Sin i sveti Duh doslovna su-jednaka bića, onda bi u 1. Jovanovoj 1:3 trebalo da stoji da je „naša zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom i sa Svetim Duhom“, ali nije tako. Zašto? Jer Duh sveti nije doslovno biće već Duh Božji. Tako je naša zajednica samo sa Ocem i Sinom koji su doslovna bića. Isto je primjenljivo na 1. Jovanovu 2:22,23 gdje Jovan ne govori ništa o poricanju Duha svetog iz istog razloga.

Zašto je Isus rekao da treba samo da upoznamo Oca i Sina da bismo imali vječni život, a ne i Duha svetog ako je on treće su-jednako biće kao što tvrdi dogma o trojstvu? „A ovo je život vječni: da upoznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3) Zato što Duh sveti nije „Bog Duh“ već „Duh Božji“. Mi treba da upoznamo samo Oca i Sina pošto je Duh sveti Njihov Duh.

Ako je Duh sveti doslovno su-jednako biće, On bi takođe trebao da je video Oca ali Biblij opet kaže ne. „To ne znači da je iko video Oca, osim onoga koji je od Boga, on je video Oca.“ (Jovan 6:46) Kako Duh sveti može biti doslovno biće a da nije naveden kao onaj ko je video Oca? Jednostavno zato što nije doslovno biće već Božji vlastiti Duh.

Luka je pisao da niko ne zna ko su Otac i Sin osim njih međusobno. To bukvalno znači da je nemoguće da je Duh sveti doslovno

biće koje bi moralo biti u stanju da otkrije Oca i Sina da jeste ali nije. „Sve mi je predao moj Otac. Niko ne zna ko je Sin, osim Oca, i niko ne zna ko je Otac, osim Sina i onoga kome Sin hoće da ga otkrije.“ (Luka 10:22)

Pavle je pisao da postoji „jedan Bog, i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5) Ali kako Hrist može biti naš Posrednik kad se On vratio Ocu? Zato što je Duh sveti Duh Božji i takođe Duh Hristov pa je Isus mogao kazati: „I evo, ja sam uvijek sa vama, sve do svršetka ovog doba.“ (Matej 28:20) Ako je Duh sveti Duh Hristov nemamo problem, ali ako je Duh sveti drugo biće imali bismo dva posrednika između Boga i ljudi, što bi obezvrijedilo Pavlovu eksplisitnu izjavu i mnoge druge biblijske tekstove. Na primjer, 1. Jovanova 2:1 konstatiše da je Isus naš Zastupnik a u Jovanu 14:26 stoji da je Duh sveti Utješitelj. Grčka riječ za „utješitelja“ i „zastupnika“ u ovim stihovima je „parakletos“, što znači „posrednik“, „mediator“, „utješitelj“ ili „advokat“. Tako ili imamo dva posrednika između nas i Oca, što je kontradiktorno 1. Timoteju 2:5, ili je Duh sveti Duh Hristov. Ako je sveti Duh drugo biće onda je 1. Timoteju 2:5 laž. Ili je Duh sveti Duh Hristov i cijelo Pismo je u harmoniji.

Ako je Duh sveti odvojeno biće jednako Ocu i Sinu kao što tvrdi doktrina o trojstvu, zašto nam onda nikad nije rečeno da nas Duh sveti voli? I zašto Biblija nikad ne uči da mi trebamo voljeti ili obožavati Duha svetog?

O prestolu Oca i Njegovog Sina se govori, ali presto Duha svetog se nikad ne pominje. Ako je Duh sveti jednak sa Ocem i Sinom, zašto se presto Duha svetog nikad ne pominje? Zato što je to Njihov Duh a ne drugi bog.

Postavite sebi ova jednostavna pitanja.

Zašto Otac nikad ne govori Duhu svetom?

Zašto Isus nikad ne govori Duhu svetom?

Zašto Duh sveti nikad ne govori Isusu?

Zašto Duh sveti nikad ne govori Ocu?

Međutim, uvijek iznova kroz cijelu Bibliju nalazimo da Otac govori svom Sinu, i Isus se obraća Njegovom Ocu mnogo puta kroz Bibliju. Kako onda Duh sveti može biti su-jednako biće kad se nikad ne obraća Ocu i Sinu?

Kakav neoprostivi previd od apostola Pavla ako je Duh zaista doslovno biće su-jednako sa Ocem i Sinom pošto Pavle isključuje Duha svetog u svakom od pozdrava baš u svim pismima koja je napisao! Petar i Jovan su „krivi“ za isti „previd“.

„Blagodat i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Rimljanima 1:7)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (1. Korinćanima 1:3)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (2. Korinćanima 1:2)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Galatima 1:3)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Efescima 1:2)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Filipljanima 1:2)

„Blagodat vam i mir od Boga našeg Oca i Gospoda Isusa Hrista.“ (Kološanima 1:2)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i Gospoda Isusa Hrista.“ (1. Solunjanima 1:1)

„Blagodat vam i mir od Boga Oca i od Gospoda Isusa Hrista.“ (2. Solunjanima 1:2)

„Blagodat ti, milosrđe i mir od Boga Oca, i od Hrista Isusa, našeg Gospoda.“ (1. Timoteju 1:2)

„Blagodat ti, milosrđe i mir od Boga Oca i Hrista Isusa, našeg Gospoda.“ (2. Timoteju 1:2)

„Blagodat ti i mir od Boga, Oca, i od Gospoda Hrista Isusa,

našeg Spasitelja.“ (Titu 1:4)

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i Gospoda Isusa Hrista.“ (Filimonu 1:3)

„Neka vam se umnože blagodat i mir u poznanju Boga i Isusa, našeg Gospoda.“ (2. Petrova 1:2)

„Neka s nama bude blagodat, milosrđe i mir od Boga Oca i od Gospoda Isusa Hrista, Očevog Sina, u istini i ljubavi.“ (2. Jovanova 1:3)

Duh sveti ne može biti doslovno su-jednako biće pošto se dosledno izostavlja iz svakog pozdrava. Kad bi Duh bio individualno biće su-jednako sa Ocem i Sinom, tada bi ovo konzistentno izostavljanje bilo neshvatljivo. To bi bila drskost i nepokornost apostola na najvišem nivou. To bi bilo kao da imate zemlju sa tri predsjednika ali da uvijek priznajete samo dvojicu od njih. U stvari, Duh sveti se nijednom ne uzvisuje i hvali u Svetom Pismu. To su uvijek samo Bog Otac i Njegov Sin Isus Hrist. Zašto je to tako? Jer „postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6) Eto zato!

Tako Biblija otkriva sledeće: Postoje samo dva božanska bića i naša zajednica nije sa Duhom svetim, već samo sa Ocem i Sinom, mi trebamo poznavati samo Oca i Sina za vječni život, Duh sveti nije video Oca, samo Sin, Duh sveti ne može otkriti Oca i Sina, samo oni mogu. Naš jedini posrednik je Duh sveti Hristov a ne sveti Duh kao drugo biće, Duh sveti se nikad ne obraća Ocu i Sinu i oni se nikad ne obraćaju Duhu svetom, nikad nam nije rečeno da se molimo ili obožavamo Duha svetog i Duh sveti nikad nije uključen u nekim pozdravima. I pored svega toga, od nas se očekuje da vjerujemo da je sveti Duh treće su-jednako biće! Jasno je da to nije moguće. Postoji još mnoštvo tekstova u Svetom Pismu koji otkrivaju iznova isto. Ideja o Duhu svetom kao individualnom biću je ljudski izum preko Sotone 381. godine n.e. nakon kompletiranja

Biblije i otuda nikad nije ni mogao doći iz Biblije. To je vrlo vješta i ubjedljiva obmana, sa dugom tradicijom, koje se nećete lako oslobođiti sve dok ne uvidite pravu biblijsku istinu.

33. Ko je Utješitelj?

Ovo je još jedno područje velike zabune pošto neki vjeruju da je Utješitelj Duh sveti dok drugi kažu da je to Hrist. Oba gledišta mogla bi se smatrati ispravnim pod uslovom da razumijete da Duh sveti nije doslovno biće. Puno konfuzije takođe dolazi od pogrešnog shvatanja teksta iz jevangelja po Jovanu 14:26: „A utješitelj, Duh sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučice vas svemu i podsjetiće vas na sve što sam vam govorio.“

Kao što smo u prethodnom poglavlju već napomenuli, u tekstovima koji govore o „Utješitelju“ (Duhu svetom) nигде se u originalnom grčkom tekstu ne nalazi zamjenica „on“. Na našem ili na grčkom jeziku zbog gramatičkih pravila, zamjenica bi bila „on“, na hebrejskom „ona“ (ženski rod), dok se u engleskom jeziku koristi srednji rod („to“ ili „ono“). Ali ono što mnogi propuštaju da shvate je da gramatički rod ne mora da ima ikakve veze sa polom ili, u ovom slučaju, sa doslovnom osobom. Jezici koji potiču od latinskog kao grčki, španski, francuski, itd., imaju specifičan rod za svaku imenicu koji se ne mijenja. Tako svaki objekat bilo živi ili neživi se određuje kao muški, ženski ili srednji rod u svakom od ovih jezika (leksički rod). Ali rod često nema veze s tim da li je objekat zaista muški ili ženski.

Grčka riječ za Utješitelja je „paraklētos“ za koju Strongov rječnik kaže da znači „posrednik, advokat, utješitelj“. Tejerov rječnik je prevodi na ovaj način: „onaj koji zastupa (brani) slučaj drugog pred sudijom, branilac, savjetnik za odbranu, pravni pomoćnik, advokat“. Ko je, dakle, naš advokat i utješitelj? Ko je jedini posrednik između Boga i ljudi? Ne može biti greške ili zabune jer Jovan kaže: „Dječice moja, ovo vam pišem da ne biste griješili. Ali ako neko i počini grijeh, kod Oca imamo zastupnika [Utješitelja,

Parakletosa] – Isusa Hrista, pravednika.“ (1. Jovanova 2:1) Zapazite da je ovdje za „zastupnik“ ista grčka riječ „parakletos“ koju koristi isti pisac u Jovanu 14:16,26; 15:26; 16:7 za Utješitelja ali je ovdje prevedena kao „zastupnik“ (advokat). Tako Jovan kaže da je naš advokat i utješitelj „Isus Hrist pravednik“. Šta je Pavle rekao Timoteju o posredniku ili advokatu između Boga i ljudi? „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5)

Jovan 14:16: „I ja će zamoliti Oca i on će vam dati drugog utješitelja (parakletosa) da bude s vama uvijek.“

Jovan 14:26: „A utješitelj (parakletos), Duh sveti, koga će Otac poslati u moje ime...“

Jovan 16:7: „Jer ako ne odem, utješitelj (parakletos) neće doći k vama, ali ako odem, poslaću ga k vama.“

1. Jovanova 2:1: „Ali ako neko i počini grijeh, kod Oca imamo zastupnika (parakletosa) – Isusa Hrista, pravednika.“

Jovan 14:16-28 kazuje nam mnogo puta ko je Utješitelj, ali momenat kad Isus kaže „drugi Utješitelj“ mnoge zasljepe za činjenicu da On ukazuje na sopstvenu službu preko Duha svetog, uprkos jasnim riječima koje slijede. Grčka riječ „alos“ znači „drugi iste vrste“ ili drugi iste vrste kao Hrist. Isus je bio prisutan sa svojim učenicima u fizičkoj formi ali nakon Njegovog uznesenja On dolazi u drugoj formi, tj. putem Duha svetog. Otuda je „drugi“ Njegov Duh. Pošto Hristov Duh može funkcionišati nezavisno od Njegovog ličnog prisustva, prikladno je reći za Njegovog Duha „drugi“. I zato što je to Njegov Duh, on (Duh) je „drugi“ iste vrste. Da je Utješitelj neko ili nešto drugo, Jovan bi morao upotrijebiti riječ „heteros“ u značenju „drugi različite ili slične vrste“. Jednostavno za shvatiti jednom kad znate. Većina takođe propušta da zapazi da je Isus često govorio o sebi u trećem licu kao što je slučaj i u ovom pasusu (vidi na primjer Jovan 17:1-3).

Vajnssov rječnik ukazuje da je riječ „Utješitelj“ jevrejskom

narodu označavala Mesiju. „A-5, imenica, 3875, parakletos – dosl. ‘pozvan na nečiju stranu’, tj. da pomogne nekome primarno je glagolski pridjev i sugeriše sposobnost ili prilagodljivost za pružanje pomoći. Koristila se na sudu da označi pravnog pomoćnika, savjetnika za odbranu, advokata; zatim, generalno, onog koji brani slučaj drugoga, posrednika, advokata kao u 1. Jovanovoj 2:1 za Gospoda Isusa. U najširem smislu, ona označava ‘pomoćnika, tješitelja’. Hrist je to bio Njegovim učenicima putem implikacije Njegovog izraza ‘drugi (alos, ‘drugi iste vrste,’ ne heteros, ‘različiti’) Utješitelj’, kad govori o Duhu svetom, Jovan 14:16. U Jovanu 14:26, Jovanu 15:26, Jovanu 16:7 On ga naziva ‘Utješiteljem’. ‘Utješitelj’ ili ‘Tješitelj’ korespondira sa imenom ‘Menahem’ koje su Jevreji dali Mesiji.“ (W.E. Vine’s M.A., Expository Dictionary of New Testament Words, 1940)

Evo čitavog pasusa. Jovan 14:6, 16-23: „6 Isus mu odgovori: ‘Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene. I ja će zamoliti Oca i on će vam dati drugog [alos] utješitelja [parakletos] da bude s vama uvijek, 17 Duha istine, koga svijet ne može primiti, jer ga ne vidi i ne poznaje. A vi ga poznajete, jer stoji i biće u vama. 18 Neću vas ostaviti kao siročiće. Doći ću k vama. 19 Još malo i svijet me više neće vidjeti, ali vi ćete me vidjeti, jer ja živim, a i vi ćete živjeti. U taj dan ćete spoznati da sam ja u Ocu svom, i vi u meni, i ja u vama. 21 Ko ima moja uputstva i drži ih, taj me voli. A ko voli mene, njega će voljeti moj Otac, i ja ću ga voleti i objaviću mu se.’ 22 Na to mu je Juda, ali ne Iskariotski, rekao: ‘Gospode, kako to da namjeravaš da se objaviš nama, a ne svijetu?’ 23 Isus mu je odgovorio: ‘Ako me neko voli, držaće moje riječi, i moj Otac će ga voljeti, i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.’“

U 16. stihu Isus kaže da će poslati „drugog“ Utješitelja ali ne ostavlja sumnje na koga je mislio u 18. stihu. Na nedvojben način On kaže: „Neću vas ostaviti kao siročiće (neutješne). Doći ću k

vama.“ Ovaj „drugi Utješitelj“ je niko drugi do sam Hrist u drugoj formi (duhovnoj formi). On se ne vidi (fizički) kao kad je bio na zemlji. On se uklonio iz domena čula vida, ali je i dalje s nama u Duhu. Na Utješitelja se ukazuje kao na Duha istine u 17. stihu, što je prvi put da Hrist otkriva da ukazuje na sebe u ovom pasusu. Deset redaka ranije Isus kaže: „Ja sam istina“ (6. stih) i On je svojim Duhom „Duh istine“. U 17. stihu takođe vidimo da je Utješitelj neko koga svijet ne može primiti jer Ga ne poznaje. Ali Hrist kaže svojim učenicima da ga oni poznaju jer On prebiva sa njima. Jedini koji je sa njima je Hrist. U 19. stihu Hrist kaže da još malo i svijet Ga neće vidjeti, ukazujući na svoju smrt i uskrsenje, pa tako u 18. i 19. stihu On u nastavku kaže da iako odlazi, neće ih ostaviti neutješne i da će im se vratiti. Tako su učenici znali da je Hrist taj koji im se vraća kao njihov Utješitelj ali nisu razumjeli kako. I zatim je Juda, ne Iskariotski, pitao Isusa kako će se manifestovati kao Utješitelj njima a ne svijetu (22. stih)? Kako su učenici shvatili „drugog Utješitelja“? Da li su oni razumjeli da je Hrist govorio o nekom drugom? Ne! Ovaj Juda je savršeno shvatio da je Hrist taj koji im se vraća a ne neko drugi. Zapazite da njegovo pitanje ne počinje sa „ko“ nego sa „kako“. Tako se Juda nije pitao „ko“ već „kako“ će se Hrist manifestovati kao njihov Utješitelj. Odgovor je: Njegovim Duhom što je bilo nešto što oni nisu shvatali.

U Jovanu 16:7 Isus kaže: „Govorim vam istinu: Za vaše je dobro što ja odlazim. Jer ako ne odem, utješitelj neće doći k vama, ali ako odem, poslaću ga k vama.“ Kako to da Utješitelj koji im je trebao biti poslat boravi s njima u Jovanu 14. glava? U Jovanu 7:39 nalazimo: „A rekao je to za Duh koji je trebalo da prime oni koji vjeruju u njega. Tada, naime, Duh još nije bio dat, jer Isus još nije bio proslavljen.“ Ako je Duh sveti drugo biće kao u doktrini o trostvu, ne bi zavisio od Hristovog povratka Ocu i Njegovog proslavljanja prije nego bude dat. Duh sveti nije mogao biti dat dok se Hrist ne proslavi i tako se Hrist vraća u drugoj formi (kao drugi),

to jest putem svog Duha svetog. Obratite pažnju na dio teksta u Jovanu 14:23: „i doći ćemo k njemu i prebivaćemo s njim.“ To jest, i Otac i Sin kroz njihovog Duha svetog. Ne šalje nam se odvojena osoba Božanstva, već sami život od Boga nam dolazi kroz Njegovaog Sina Isusa Hrista. Ko je kvalifikovaniji da nas utješi od nekog ko je živio i stradao kao jedan od nas i zna kako je biti kušan? Kako je dragocjeno imati i Oca i Sina. Oni koji ne shvataju ovo propuštaju mnoge blagoslove. Ako vjerujete da je Duh sveti drugo biće, što je izum čovjeka i Sotone, čiji ćete duh tada imati?

Ovo nas vodi nazad do Jovana 14:26. Mnogi vjeruju da je Duh sveti Utješitelj kao doslovno biće odvojeno od Hrista jer pogrešno shvataju Jovan 14:26 i ko je uistinu Duh. Dodate riječi u nekim prevodima „koji je“ (KJV) imaju tendenciju odvođenja na krivi zaključak i kad bi se umjesto toga stavilo „kroz“ vjerovatno bi bilo manje nerazumijevanja. To bi bilo konzistentno sa ostalim Pismima i bez pravidne kontradiktornosti sa drugim stihovima koji otkrivaju Hrista kao našeg Utješitelja, zastupnika i posrednika. „A utješitelj, *kroz* Duha Svetog, koga će Otac poslati u moje ime, poučiće vas svemu i podsjetiće vas na sve što sam vam govorio.“ (Jovan 14:26) (U Bibliji Novi revidirani prevod takav problem ne postoji.)

Dakle, u Jovanu 14:16-23 Isus objašnjava učenicima da će ih uskoro napustiti ali ih neće ostaviti neutješne i da će im doći. Juda je pitao kako će im Isus doći natrag ali ne i svijetu. Oni nisu razumjeli da će im On doći putem svog Duha. I ne samo njima pošto Hrist kaže da će i Otac i On sam načiniti prebivalište njihovim Duhom u onima koji drže Njegova uputstva. Tako se Isus vraća Ocu ali dolazi opet kroz Duha svetog kao drugi iste vrste. Hrist im ovo objašnjava kako se ne bi uznemiravali ili plašili, i da, kad se to dogodi, vjeruju. Slijedi nastavak ovog pasusa gdje ćete zapaziti da Hrist opet govori da je On taj koji im se vraća.

Jovan 14:27-29: „Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam. Ja

vam ga ne dajem onako kako ga svijet daje. Neka se vaše srce ne uznemiruje i neka se ne boji. Čuli ste da sam vam rekao: ‘Odlazim i vratícu se k vama.’ Ako me volite, radovaćete se što odlazim k Ocu, jer je Otac veći od mene. Sada vam to govorim, prije nego što se dogodi, da biste vjerovali kad se dogodi.“ Isus ne samo što je rekao da se vraća, već u Mateju 28:20 nakon svog uskrsenja definitivno potvrdio na šta je mislio: „I evo, ja sam uvijek sa vama, sve do svršetka ovog doba.“ Kakve divne riječi od Utješitelja! Isus je rekao: ne uznemiravajte se i ne plašite se što Ja odlazim, vratícu se da budem s vama sve do kraja ovog doba. Ali kako će Hrist biti s nama i tješiti nas do kraja ovog doba kad se vaznio k svom Ocu gdje će i ostati sve do Drugog dolaska? Vrativši se kao drugi iste vrste, tj. kroz Duha svetog kao našeg Utješitelja!

Obratite pažnju koliko puta hrišćani propuštaju da uvide da Isus govori da će On biti Utješitelj zato što pogrešno shvataju što je Isus mislio kad je rekao „drugi Utješitelj“.

Jovan 14:17: „Duha istine [Isus je istina i svojim Duhom On je Duh istine], koga svijet ne može primiti, jer ga ne vidi i ne poznaje. A vi ga poznajete, jer stoji [Hrist je jedini među njima] i biće u vama [Njegovim Duhom kao Utješitelj].“

Jovan 14:18: „Neću [Ja, Isus] vas ostaviti kao siročице. Doći će u vama.“

Jovan 14:20: „U taj dan će spoznati da sam ja u Ocu svom, i vi u meni, i ja u vama [svojim Duhom kao Utješitelj].“

Jovan 14:21: „Ko ima moja uputstva i drži ih, taj me voli. Ako voli mene, njega će voljeti moj Otac, i ja će ga voljeti i objaviću mu se [svojim Duhom kao Utješitelj].“

Jovan 14:22: „Na to mu je Juda, ali ne Iskariotski, rekao: ‘Gospode, kako to da namjeravaš da se objaviš nama [kao Utješitelj], a ne svijetu?’“

Jovan 14:23: „Isus mu je odgovorio: ‘Ako me neko voli, držaće moje riječi, i moj Otac će ga voljeti, i doći ćemo [Isus i

Njegov Otac] k njemu i prebivaćemo s njim.”“

Jovan 14:28: „Čuli ste da sam vam rekao: ‘Odlazim [Ja, Isus] i vratiti se k vama.’ [svojim Duhom kao Utješitelj].“

Hrist ne bi mogao biti na svim mjestima i sa svakim u isto vrijeme u ljudskom obličju, ali kroz Duha, On može biti sa svima kao njihov Utješitelj. Tako Hrist dolazi kao naš Utješitelj kroz Duha svetog, koji nam šalje, i kad primimo Duh sveti, mi primamo i Duh od Oca, i kroz Duha, Njegovog Sina takođe (Rim. 8:9-11).

Sada bi trebalo da je vrlo jasno da je Hrist naš Utješitelj koji se takođe naziva Duhom istine. I radi daljeg pojašnjenja, evo četiri načina koje Sveti Pismo otkriva da je Hrist Duh istine.

1) Jovan 14:16,17,26; 15:26 otkriva da je Utješitelj Duh istine a Utješitelj je Hrist. „Neću vas ostaviti kao siročice. Doći će k vama.“ (Jovan 14:18)

2) Jovan 14:16 kaže da je Isus istina i putem Njegovog Duha On je Duh istine. „Isus mu odgovori: ‘Ja sam put i istina i život.’“ (Jovan 14:6)

3) Duh istine ne govori od sebe; Njegov Otac mu kazuje šta će govoriti (vidi: Jovan 8:28; 12:49; 14:10, 24 i 16:13).

4) Duh istine takođe nam pokazuje ono što dolazi. U Otkrivenju 1:1 stoji da Isus Hrist otkriva ono što mu daje Njegov Otac.

Jovan 16:13: „Ali kad dođe Duh istine, uputiće vas u svu istinu, jer neće govoriti sam od sebe, nego će govoriti ono što čuje i objaviće vam ono što dolazi.“

Zapazite u Jovanu 16:13 da Duh istine (Hrist) ne govori sam od sebe već što čuje od nekog drugog. U stihovima koji slijede nalazimo da je neko drugi Njegov Otac. Isus ne govori sam od sebe već ono što Ga Otac upućuje da kaže. I to ostaje isto kad se Hrist vрати kao naš Utješitelj i Duh istine. Čak ni svojim Duhom On ne govori sam od sebe već govori ono što čuje od svog Oca. Ovo opet potvrđuje veliki božanski princip o Ocu kao Izvoru svega i Sinu kao Kanalu svega.

Jovan 12:49: „Jer ja nisam govorio sam od sebe, nego mi je Otac, koji me je poslao, dao nauk šta da kažem i šta da govorim.“

Jovan 14:10: „Ono što vam ja govorim ne govorim sam od sebe, nego Otac koji стоји u meni čini svoja djela.“

Jovan 14:24: „Ko me ne voli, ne drži moje riječi, a riječ koju slušate nije moja, nego je od Oca koji me je poslao.“

Jovan 8:28: „Zato je Isus rekao: ‘Kad jednom podignite Sina čovječijeg, tada ćete znati da sam ja ono što kažem da jesam i da ništa ne činim sam od sebe, nego govorim onako kako me je Otac naučio.’“

Duh istine takođe nam pokazuje ono što dolazi, a u Otkrivenju 1:1 nalazimo da je to Hrist. Baš kao što su riječi koje On govori od Njegovog Oca, tako nam On pokazuje i ono što dolazi. Otuda nalazimo da se sva Pisma slažu bez ikakve kontradikcije ili nedoslednosti kao što je uvijek slučaj sa istinom.

Otkrivenje 1:1: „Otkrivenje Isusa Hrista, koje mu je dao Bog, da pokaže svojim slugama ono što će se uskoro dogoditi.“

Na kraju ovog izlaganja, malo ćemo se poslužiti i elementarnim rezonovanjem. Hrist je rekao da će *Otac u Njegovo ime poslati ili dati Parakletosa* koji je Duh sveti. Kad bi Duh sveti bio doslovno biće, ravnopravni treći član Božanstva, zar sam ne bi znao šta da radi i zar bi bilo potrebe da ga šalje ili daje Otac? Otac može dati samo nešto što potiče od Njega samog. To je prosto. Osim toga, Parakletos se šalje ili daje „u Hristovo ime“. To znači da nosi osobine i karakter Hristov u posredničkom smislu. I dok Hrist doslovno posreduje za Njegov narod u Nebeskoj svetinji, Duh koji Bog šalje je zapravo Hristov Duh koji takođe obavlja djelo spasobne blagodati pripremajući nas za Božje i Hristovo kraljevstvo! To je neuporediva dobra vijest jevandjelja!

34. Šta je *Comma Johanneum*?

U pitanju je jedan dodatak Svetom Pismu koji je toliko čuven i dobro poznat da je čak dobio svoje ime. *Comma Johanneum* je comma, dio rečenice (kratka dopuna) u 1. Jovanovoj 5:7,8, što je „jedini“ pasus u cijeloj Bibliji koji kaže da su troje jedno bez pretpostavki ili nebiblijске ljudske logike. U većini Biblija čitamo: „Jer je troje što svjedoči na nebu: Otac, Riječ, i Sveti Duh; i ovo je troje jedno. I troje je što svjedoči na zemlji: duh, i voda, i krv; i troje je zajedno.“ (1. Jovanova 5:7,8 VSK)

Postoji naučni konsenzus da je ovaj pasus latinsko podmetanje koje je našlo svoj put u jednom grčkom manuskriptu u nekom ranijem vremenu dok ga nema u drugima. Uznemirujuće je otkriće da ne manjka dokaza koji otkrivaju da je ovaj tekst dodat. *Thomas Nelson and Sons Catholic Commentary*, 1951, na strani 1186 objašnjava: „Sada se uopšteno smatra da je ovaj pasus, zvani Comma Johanneum, opaska koja se uvukla u Stari latinski tekst i Vulgatu negdje ranije, ali je našla svoj put u grčki tekst tek u 15. ili 16. vijeku.“

Evo kako ispravno glasi tekst u Bibliji Novi revidirani prevod i drugim relevantnim prevodima: „Jer je troje što svjedoči, Duh, voda i krv, i to troje je jedno.“ (1. Jovanova 5:7,8)

Slijede komentari biblijskih skolara.

„Ovaj stih vjerovatno nije vjerodostojan. On nedostaje u svakom manuskriptu ove poslanice pisane prije nego što je izumljena štampa, sa jednim izuzetkom, Kodeks Montfortii, Trinity koledž, Dablin: ostalih koji izostavljaju ovaj stih ima sto dvanaest. On nedostaje u sirijskim, arapskim, etiopskim, koptskim, sahidijskim, jermenskim, slovenskim rukopisima, itd., ili jednom riječju, u svim antičkim verzijama osim Vulgate; a čak ni ovoj verziji ga nema u

najstarijim i ispravnim manuskriptima. Takođe nedostaje kod svih antičkih grčkih crkvenih otaca, i u većini kod latinskih.

Riječi koje postoje u svim grčkim manuskriptima, sa izuzetkom Kodeksa Mantfortii, su sledeće:

1. Jov. 5:6. A on, Isus Hristos, došao je posredstvom vode i krvi; ne samo vodom, već vodom i krvlju. I Duh svjedoči jer Duh je istina.

1. Jov. 5:7. Jer je troje što svjedoči:

1. Jov. 5:8. Duh, voda i krv, i to troje je jedno.

1. Jov. 5:9. Božje svjedočanstvo je veće od ljudskog svjedočanstva, koje mi prihvatom.

Riječi koje izostavljaju svi manuskripti u svim verzijama osim Vulgata su: na nebesima, Otac, [Riječ i Sveti Duh, i ovo troje je jedno, i troje je što nosi svjedočanstvo na zemlji]. Da bi sve bilo jasnije, da svaki čitalac može vidjeti šta je dodato, postaviću ove stihove sa umetnutim riječima u zagradama.

1. Jov. 5:6. I Duh svjedoči jer Duh je istina.

1. Jov. 5:7. Jer je troje što svjedoči: [na nebesima, Otac, Riječ i Sveti Duh, i ovo troje je jedno.

1. Jov. 5:8. I troje je što nosi svjedočanstvo na zemlji], Duh, voda i krv, i to troje je jedno.

1. Jov. 5:9. Božje svjedočanstvo je veće od ljudskog svjedočanstva, koje mi prihvatom.“ (Adam Clarke’s Bible Commentary. Adam Clarke LL.D., F.S.A., 1715-1832)

„To je dodala neka preduzimljiva osoba ili osobe koja je osjećala da je Novi Zavjet žalosno manjkav u direktnom svjedočanstvu u prilog doktrine o Trojstvu koju je favorizovao i odlučio da popravi taj nedostatak... Pokušaj čitanja trinitarske doktrine direktno sa stranica Novog Zavjeta je gubljenje vremena.“ (Reasonable Belief: A Survey of the Christian Faith 1980, Anthony and Richard Hanson, p. 171)

„Ovaj stih zapravo nema podršku među ranim grčkim

manuskriptima... Njegova pojava u kasnim grčkim manuskriptima zasniva se na činjenici da je Erazmo bio izložen crkvenom pritisku da ga uključi u svoj grčki NZ 1522, dok ga je izostavio u svoja dva ranija izdanja iz 1516. i 1519. godine pošto nije mogao naći nijedan grčki manuskript koji ga sadrži.“ (The Big Book of Bible Difficulties, Norman Geisler and Thomas Howe, 2008, pp. 540-541)

„Ovaj tekst vezano za svjedočanstvo na nebesima ne sadrži nijedan grčki manuskript koji je pisan ranije od petnaestog vijeka. Nije ga citirao nijedan duhovni pisac, niti neki rani latinski oci čak ni kad su ih predmeti kojima su se bavili prirodno navodili da se pozovu na njega. Stoga je očigledno krivotvoren.“ (Emphatic Diaglott, Benjamin Wilson)

Erazmo nije uključio neslavni *Comma Johanneum* iz 1. Jovanove 5:7,8 u svoja izdanja grčkog Novog Zavjeta iz 1516. i 1519. godine, ali je našao svoj put u njegovom trećem izdanju 1522. zbog pritiska iz Katoličke crkve. Nakon pojave njegovog prvog izdanja 1516, podigao se veliki bijes zbog odsustva tog dodatka (comma) tako da je Erazmo morao da se brani. On je naveo da nije stavio *Comma* trinitarsku formulu zato što je nije našao u grčkim tekstovima koji je uključuju. Jednom kad je neko proizveo tzv. Kodeks 61, koji je napisao izvjesni Roj ili Froj sa Oksforda oko 1520. godine, on je nerado pristao da ga uključi u svom narednom izdanju. Erazmo je vjerovatno izmijenio tekst iz političko-teološko-ekonomskih razloga. (U Erazmovom trećem izdanju Novog Zavjeta takođe se pojavila nepostojeća riječ „crkva“ koja je u ranijim izdanjima bila pravilno prevedena kao „skupština“ – „eklesija“ na grčkom.)

Nema sumnje da drugi dio 1. Jovanove 5:7 i prvi dio 1. Jovanove 5:8 nikad nisu postojali u originalnoj i nadahnutoj Riječi Božjoj. Tekstualni skolar Bart Ehrman opisao je ovu krivotvorinu na sledeći način: „Ovo predstavlja najočigledniji primjer teološki

motivisane korupcije u cijeloj tradiciji manuskripta Novog Zavjeta.“ Engleska Biblija Kralja Džejsma (KJV), prevedena 1611. godine, zadržala je ovu trinitarsku krivotvorinu ali zato je savremeni relevantni prevodi izostavljaju. I pošto ovaj tekst nije bio od Boga, od koga on u stvari potiče?

35. Trojstvena formula u Mateju 28:19

Trinitarci često kažu da Matej 28:19 podržava njihovo vjerovanje konstatujući da se dijeljenim autoritetom trojice obavezujemo za krštavanje. Međutim, ovaj stih, čak i ako ga uzmememo zdravo za gotovo, ni na koji način ne afirmiše doktrinu o trojstvu koja tvrdi da su Otac, Sin i Duh sveti tri su-jednaka, su-vječna bića koja čine jednog Boga. „Duh sveti“ je sila i prisutnost Božja i Hristova i može funkcionisati nezavisno, iako nije doslovno treća osoba ili biće. To je način kako se predstavljaju Otac i Sin tamo gdje nisu Oni sami lično prisutni. Tako ovaj stih ukazuje na troje ali nikad ne govori da su oni jedno i ništa o njihovoj ličnosti. Niko ne negira da postoje Otac, Sin i sveti Duh. „Zato idite i naučite sve narode, krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha.“ (Matej 28:19, u većini prevoda)

Ponavljam, ako ovaj stih uzmememo ovakav kakav jeste:

- on ne kaže da postoje tri bića;
- on ne kaže da su oni tri u jedan ili jedan u trojici;
- on ne kaže da su ovo troje Božanstvo;
- on ne kaže da su ovo troje trojstvo;
- on ne kaže da su ovo troje su-jednaka ili su-vječna bića;
- on ne kaže da su ovo troje svi Bog;

pa ipak neki izvlače zaključak da ovo podržava njihovo vjerovanje u trojstvo, dok je jasno da nije tako. Trinitarci zaključuju nešto iz ovog stiha što on ne govori.

Treća, uslovno rečeno osoba, je Duh Hristov, ne treće zasebno biće.

Autentičnost trinitističke formule u Mateju 28:19 je sporna

Brojni istraživači biblijskog originalnog teksta bavili su se

pitanjem da li je trojstvena formula u jevandelju po Mateju 28:19 autentična ili nije. Jedan od njih je Stendford Rajvs (Standford Rives) koji u knjizi *Originalno Jevandelje po Mateju* (Original Gospel of Matthew), izdatoj 2012. godine, izlaže dokaze da prvo-bitni tekst nije imao trinitističku formulu krštenja. Rajvs je pravnik i takođe klasični jezički skolar latinskog i grčkog. On je prikupio varijante Jevandelja po Mateju iz širokog assortimana izvora i nakon opsežnog i napornog istraživanja njegova konačna najpričižnija rekonstrukcija teksta u Mateju 28:19 glasi: „Zato idite i naučite sve narode u moje ime.“

Kao što možemo zapaziti, on izostavlja i „krsteći ih“ u ovom nalogu, što izvjesno ne može biti sporno jer krštavanje (uronjava-nje pod vodu) u ime Gospoda Isusa Hrista je praksa koju bilježe Djela apostolska i ostali novosavezni spisi, koja počiva na uteme-ljenoj teološkoj platformi (vidi: Rimljanima 6:3-11). Ono što je za nas bitno je da se svi ozbiljni i nepristrasni istraživači slažu u zaključku da trinitističke formule u originalnom jevandelju po Ma-teju nije bilo te da je ovaj tekst naknadno preuređen.

Nesklad kršteničke formule u Novom Savezu

Trinitistička krštenička formula pojavljuje se samo na jednom mjestu u Novom Zavjetu: u kanonskom grčkom Mateju 28:19. Paralelni tekst u Marku 16:15 je inače identičan osim što nedostaje ikakva trinitistička krštenička formula.

Uistinu, svaki preostali grčki manuskript Mateja 28:19 ima tri-nitističku formulu. Jedini ne-grčki tekstovi koji imaju varijantu koja je izostavlja su Šem-Tovov hebrejski Matej i neki stari latinski i sirijski tekstovi. Da li je moguće da je Matej 28:19 namjerno kri-votvoren radi odbrane trinitizma pošto po svoj prilici svaki preživjeli grčki tekst Mateja datira od 340. godine n.e. ili kasnije? Jasno je da je mogao biti preuređen da niko i ne opazi štetu. Samo navodi

crkvenih otaca iz ranijeg vremena mogli bi odati istinu. I zaista, postoji sedamnaest takvih citata i svaki od njih izostavlja trinitističku kršteničku formulu u svojim direktnim navodima Mateja 28:19.

Koliko je jak ovaj dokaz? Postoji konsenzus najkonzervativnijih skolara da je trojstvena formula u Mateju 28:19 dodata originalnom tekstu znatno kasnije, nakon usvajanja doktrine o trojstvu. Knjiga Djela apostolska i Pavlove poslanice iznova pokazuju da je prvobitna krštenička formula bila u Isusovo ime (vidi: Djela 2:38; 8:16; 10:43; 19:5; Galatima 3:27; Rimljanima 6:3; 1. Korinćanima 1:13-15).

„Ova istorijska zagonetka se ne rješava Matejom 28:19, pošto, prema širokom naučnom konsenzusu, to nije Isusovo autentično kazivanje, niti čak elaboracija o Isusovom kazivanju o krštenju.“ (The Anchor Bible Dictionary, Vol. 1, 1992, p. 585). Dalja istraživanja otkrivaju da je ovo slučaj pošto svi biblijski komentari i rječnici navode ovo pitanje tvrdeći da je sporni tekst „doradila“ Rimска crkva da podrži njihovu trinitarsku formulu.

Protestantski autoritet *Nova Šaf-Hercogova Enciklopedija religijskog znanja* slaže se da je trinitistička formula u Mateju 28:19 lažni dodatak:

„Isus, međutim, nije mogao dati Njegovim učenicima ovaj trinitistički nalog za krštenje posle svog uskrsenja; jer Novi Zavjet poznaje samo jedno krštenje u ime Isusovo (Djela 2:38; 8:16; 10:43; 19:5; Gal. 3:27; Rim. 6:3; 1. Kor. 1:13-15), koje se još uvek praktikuje u drugom i trećem vijeku, dok se trinitistička formula javlja samo u Mat. 28:19, i zatim opet samo u Didahi⁴ 7:1 i Justinovoj Apologetici 1:61... Konačno, izrazito liturgijski karakter ove formule... je čudan; nije bilo svojstveno Isusu da daje takve

⁴ Anonimni katehizam ili priručnik „hrisćanskih“ procedura, poznat još kao „Učenje dvanaest apostola“, u kategoriji sa apokrifima i pseudoepigrafima.

formule... Formalna autentičnost Mat. 28:19 mora se osporiti...“ (The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, Funk & Wagnalls, p. 435, 1908)

Još jedan jednakov važan protestantski autoritet se slaže oko ovog predmeta. *Međunarodna standardna biblijska enciklopedija* u podnaslovu „Krštenje“ kaže:

„Matej 28:19 u jednom dijelu kanonizuje samo kasniju crkvenu situaciju... i njegova trinitistička formula strana je Isusovim ustima.“ (The International Standard Bible Encyclopedia, Vol. 4, p. 2637, 1915)

Čak i Rimo-katolička Jerusalimska Biblija (N.Y., 1966) priznaje u napomeni na strani 64:

„Moguće je da je ova formula [tj. trinitistička krštenička formula u Mateju 28:19] što se tiče punoće njenog izraza, odraz liturgijske upotrebe uspostavljene kasnije u primitivnoj zajednici. Treba se podsjetiti da Djela govore o krštavanju u ime Isusovo...“

Katolički skolar Bernard Henri Kuneo u svom djelu *Gospodnji nalog za krštenje: Istorijsko kritičko istraživanje* kaže:

„Pasusi u Djelima i Pismima sv. Pavla... izgleda da ukazuju na najraniju formu krštenja u ime Gospodnje... Da je Hrist dao takav nalog [u ime trojstva], nesumnjivo bi ga Apostolska crkva slijedila, i trebali bismo imati neke tragove ove poslušnosti u Novom Zavjetu. Ne mogu se naći takvi tragovi.“ (The Lord's Command To Baptize: An Historical Critical Investigation, p. 27, Catholic University:1923)

Isto tako, *Enciklopedija Britanika* (1911) Vol. 26, objašnjava da Matej 28:19 očito nije prvobitno imao trinitističku kršteničku formulu koju nalazimo danas u Bibliji:

„Postoje naznake u Novom Zavjetu da se kršteničko priznanje obavljalo jednostavno u ime Hristovo (1. Kor. 1:13; Rim. 6:2; čak i poslednji dio Djela 8:37), ne u ime trojstva. Povrh toga, tekstualni kriticizam ukazuje da je rani tip čitanja Mateja 28:19 bio bez

trostrukе formule.“ (str. 774)

Navešćemo još citata iz relevantnih izvora:

„Kršteničku formulu je promijenila Katolička crkva od imena Isusa Hrista u riječi Oca, Sina i Svetog Duha u drugom vijeku.“ (Britannica Encyclopedia, 11th edition, Vol 3, pp. 365-366) Isti stav dijele neki katolički skolari gdje je primjetan napor da trojstvo gurnu što je moguće bliže izvornom hrišćanstvu, iako je činjenica da je zaživjelo tek u 4. vijeku.

„Svugdje u najstarijim izvorima se konstatuje da se krštenje obavljalo u ime Isusa Hrista.“ (Britannica Encyclopedia, Vol 3, p. 82)

„Rana crkva je uvijek krštavala u ime Gospoda Isusa do razvoja doktrine o trojstvu u 2. vijeku.“ (Canney Encyclopedia of Religion, p. 53)

„Hrišćansko krštenje se obavljalo koristeći riječi ‘u ime Isusovo.’“ (Hastings Encyclopedia of Religion, Vol 2, p. 377)

„Upotreba trinitističke formule bilo koje vrste ne sugeriše se u ranoj istoriji crkve.“ (Ibid, Vol. 2. p. 378)

„Krštenje je uvijek bilo u ime Gospoda Isusa do vremena Justina Mučenika kad se koristila formula trojedinog.“ (Ibid, Vol. 2, p. 389)

„Termin ‘trojstvo’ potiče od Tertulijana, rimo-katoličkog crkvenog oca.“ (New International Encyclopedia, Vol 22, p. 477)

Koliko daleko unatrag možemo naći trinitističku kršteničku formulu u pisanim izvorima? Ona se može naći samo u onim spisima koji datiraju nakon crkvenog prihvatanja dogme o trojstvu u 300-im godinama. Ali u ranijim spisima možemo naći naznake drugačijeg čitanja spornog teksta upravo do istog perioda – 300-ih godina. Kao što je istaknuto u *Metodističkom Pregledu*:

„I postoji razlog za vjerovanje da se prvobitna zapovijest u Mateju odnosila samo na krštenje u ime Hristovo. Ovo čitanje [tj. nedostatak trinitističke formule], koje se može pratiti sve do

četvrtog vijeka, odgovara činjenici da se u apostolskom dobu i kasnije krštenje obavljalo u ime Hristovo.“ (Methodist Review, Vol. 88, p. 148, January 1906),

Kenijeva Enciklopedija religije objašnjava da je promjena u Mateju 28:19 slijedila a ne prethodila promjenama u doktrini:

„Isprva su ljudi bili krštavani u ‘ime Isusa Hrista’ (Djela 2:38, 48) ili u ‘ime Gospoda Isusa’ (Djela 8:16; 19:5). Nakon toga, sa razvojem doktrine o Trojstvu, oni su krštavani u ime Oca, Sina i Svetog Duha.“ (Canney Encyclopedia of Religion, p. 53, 1921)

Ne postoje ranije sačuvani tekstovi Mateja od onih posle 325. godine n.e. Prije 4. vijeka postoje samo neki fragmenti papirusa grčkog jevanđelja po Mateju.

Osim Šem-Tova, dva stara ortodoknsa latinska i sirijska teksta potkrjepljuju činjenicu da 28:19 nije imao trinitističku formulu. Čitamo u Enciklopediji religije i etike: „U svim postajećim [grčkim] verzijama taj tekst se nalazi u tradicionalnom obliku, premda se moramo podsjetiti da u starim afričkim latinskim i starim sirijskim verzijama postoji manjak na ovoj tački.“ (Encyclopedia of Religion and Ethics). To znači da pomenute verzije izostavljaju trinitističku kršteničku formulu.

Ona se isto tako ne nalazi u Marku 16:15.

„Formula koja se koristila bila je ‘u ime Gospoda Isusa Hrista’ ili neka srodnna fraza; nema dokaza o upotrebi trostrukog imena... Najranija forma, predstavljena u Djelima apostola, bila je jednostavno uronjavanje ... u vodu, upotreba imena Gospodnjeg i polaganje ruku. Tome je dodato u različitim vremenima i mjestima koja se ne mogu sa sigurnošću identifikovati trostruko ime (Justin)...“ (Encyclopedia of Religion and Ethics, 1951, II, 384, 389)

„Dokazi... upućuju da se krštenje u ranom hrišćanstvu obavljalo ne u trostrukom imenu, već u ‘ime Gospoda Isusa.’“ (Interpreters Dictionary of the Bible, 1962, I, 351)

„Isprva se krštenje obavljalo u ime Isusovo, ali postepeno u ime

trojedinog Boga: Oca, Sina i Svetog Duha.“ (A History of Christian Thought, Otto Heick, 1965, I, 53)

„Trinitistička krštenička foruma... zamijenila je staro krštenje u ime Hristovo.“ (A History of the Christian Church, Williston Walker, 1947, p. 58)

„Novi Zavjet poznaje samo krštenje u ime Isusovo... koje se i dalje obavlja čak u drugom i trećem vijeku.“ (The New Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge, 1957, I, 435)

„Prirodno je zaključiti da se u najranijim vremenima krštenje obavljalo ‘u ime Isusa Hrista’, ili ‘u ime Gospoda Isusa’. Ovo gledište potvrđuje činjenica da su najranije forme kršteničkog vjeroispovjedanja bile u jednom – ne u trojici, što je bila kasnija vjeronauka.“ (Encyclopedia Biblica, 1899, I, 473)

„Trinitistička formula i trojno uranjanje nisu se jednoobrazno koristili od početka... Krštenje u ime Gospodnje bila je redovna formula novog Zavjeta. U 3. vijeku krštenje u ime Hristovo i dalje je bilo toliko široko rasprostranjeno da je papa Stefan, nasuprot Kiprijanu iz Kartagine, objavio da je ono punovažno.“ (Encyclopedia Britannica, 11th edition, 1910, Vol 2, p. 365)

Mnogi skolari insistiraju, čak i rimokatolički, da je crkva kri-votvorila ovaj stih i dodala trinitističku formulu.

Konačno, Euzebij iz Cezareje (cca. 260-340 n.e.) u 320-im godinama se poziva na hebrejsko Jevandelje: „Oni su išli svim narodima, učeći svoju poruku u sili Hristovoj, jer On je zapovijedio, govoreći, ‘Idite i načinite učenicima sve narode u Moje ime.’“ (Eusebius, Ecclesiastical History, 3.5.2.)

„Koji im je rekao: ‘Idite dakle i naučite sve narode u Moje ime.’“ {Eusebius: Proof of the Gospel, Book III, Chapter 7, 138 (c), p. 159}

„Oslanjajući se na Hristovu silu, koji im je rekao: ‘Idite dakle i naučite sve narode u Moje ime.’“ {Eusebius: Book III of his History, Chapter 5, Section 2, (about the Jewish persecution of

early Christians)}

„Sigurno to nije učinio niko osim našeg Spasitelja, kada je, nakon svoje pobjede nad smrću, rekao svojim učenicima, i ispunio to kroz taj događaj, govoreći im: ‘Idite dakle i naučite sve narode u Moje ime.’“ {Eusebius: Oration in Praise of Emperor Constantine, Chapter 16, Section 8}

Euzebij je prije 325. godine sedamnaest puta potpuno citirao ovaj pasus, i svaki put nije bilo trinitističke kršteničke formule. On je učestvovao na Saboru u Nikeji i bio uključen u debatama o Božanstvu. Da je u manuskriptima koje je posjedovao pisalo „u ime Oca i Sina i Svetog Duha“, on nikad ne bi citirao „u Moje ime“. Međutim, njegovi citati posle 325. i sabora u Nikeji svi sadrže trinitističku formulu. To ukazuje da je Euzebij i sam imao učešća u toj krovotvorini.

Kako god uzeli tekst iz Mateja 28:19, on niti dokazuje niti o-povrgava doktrinu o trojstvu, ali za trojstvenu formulu krštenja može se dokazati da je naknadno dorađena.

Profesor Tabor komentariše: „Nedostatak trinitističke formule u Mat. 28:19-20 je jedinstven [u Šem-Tovu] ali izgleda i kodeksima koje je Euzebij pronašao u Cezareji: on navodi (H.E. 3.5.2): ‘Oni su na svom putu išli svim narodima učeći njihovu poruku u sili Hristovoj jer On im je rekao: ‘Idite i načinite učenicima sve narode u Moje ime.’“

Euzebij koji je živio u Cezareji se u svojim ranijim (pre-trinitističkim navodima) očito oslanjao na hebrejski original jevanđelja po Mateju (izvjesno je da je Matejevo jevanđelje pisano na hebrejskom), a Euzebij pominje Pamfiliju kao svoj izvor za Mateja. Pamfilije je bio taj koji je prikupio citate iz originalnog jevanđelja po Mateju i čuvao ih u biblioteci u Cezareji. To potvrđuje Jerom oko 400. godine.

Velika vjerovatnoća da je Matejevo jevanđelje originalno pisano na hebrejskom jeziku i kasnije prevođeno na grčki jezik,

dodatno upućuje na sumnje u manipulaciju sa Hristovim nalogom u Mateju 28:19.

Nepobitni unutrašnji dokaz

Biblijski činjenično je dokazivo u Djelima apostolskim da se krštenička formula postojano razlikuje od one u tradicionalnim verzijama Mateja 28:19. Na Pedesetnici u Djelima 2:38 Petar uči: „Pokajte se i neka se svako od vas **krsti u ime Isusa Hrista** za oproštenje svojih grijeha, i primiće dar svetog Duha.“ Zapazite vremenski okvir: bilo je **prošlo svega desetak dana** otkako je **Isus dao završni nalog učenicima za krštenje** (vidi: Matej 28:18-20 i Djela 1:3), **do ovog događaja** tako da nema govora da su učenici nešto „zaboravili“! Povrh toga, Pedesetnica je bila naročit primjer njihovog nadahnuća Duhom Božjim (vidi: Jovan 14:26; 16:13) tako da je ono što su iznosili bilo plod svjedočanstva Duha, ne njihova vlastita ineterpretacija!

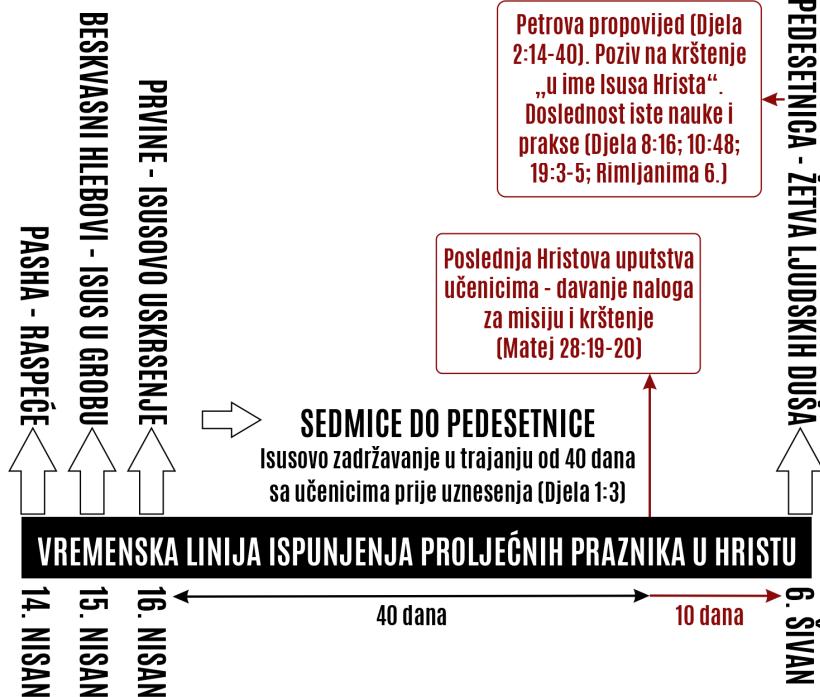
U Djelima 8:16 stoji: „...nego su samo bili kršteni u ime Gospoda Isusa.“ U Djelima 10:48 čitamo: „Tako ih je uputio da se krste u ime Isusa Hrista.“ U Djelima 19:3-5 navodi se prvo bitno učenje o krštenju: „Kad su to čuli, krstili su se u ime Gospoda Isusa.“ Dakle, ako je krštenička formula u tradicionalnom grčkom tekstu Mateja 28:19 zaista validna, to bi značilo da apostoli i prvi hrišćani nisu poštivali Isusov nalog, da su nepravilno krštavali ljude samo u Isusovo ime i napokon da nisu bili ni nadahnuti.

Pored toga, u trinitističkoj formuli trostrukog imena postoji logička greška, jer „sveti duh“ nije vlastito ime. Ukoliko je ova trojstvena formula bila ono što je Isus zaista kazao, tada bismo ga morali optužiti da je govorio besmislice. To se nikako ne bi moglo usaglasiti sa ovom vrlo decidnom Isusovom izjavom: „A ovo je život yječni: da upoznaju tebe **jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.**“ (Jovan 17:3) Zapazite da sam Isus potvrđuje

da je Bog jedan i jedini, i da postoje **samo dvije** božanske Ličnosti, čije upoznavanje je „ulaznica“ za vječni život. Odatle se mora zaključiti da je svaki pokušaj odbrane trinitističke formule na osnovu Biblije apsolutno neodrživ.

BIBLIJSKI DOKAZ VALIDNOG KRŠTENJA

www.religija.me

Čak i da nemamo nikakvih istorijskih dokaza o promjeni sporog teksta u 4. vijeku, **biblijski dokaz o unutrašnjoj konzistenciji doktrine i prakse je dovoljan sam po sebi**. Pavle u Rimljanima poslanici objašnjava da je krštenje simboličko sahranjivanje našeg starog života u smrti Isusa Hrista (6:3,4), i ustajanje na novi život kao što je On ustao Njegovim uskrsnjem (6:5-11). Ako

ovo znamo, kako se onda neko može krstiti još „u ime Oca i Svetog Duha“? Nema nikakve sumnje da jedino biblijski validno krštenje može biti samo u ime Gospoda Isusa Hrista (Djela 19:5)!

Dakle, prema najboljoj rekonstrukciji, Hristov nalog u Mateju 28:19,20 treba da glasi: „Zato idite i naučite sve narode u moje ime, učeći ih da drže sve što sam vas uputio. I evo, ja sam uvijek sa vama, sve do svršetka ovog doba. Amin.“

36. Da li je Isus bio sveznajuć i svemoćan na zemlji?

U Jovanu 21:17 nalazimo Petrovo priznanje Hristu: „Ti znaš sve“. Kako onda da razumijemo Isusovu izjavu: „A o tom danu ili času niko ne zna, ni anđeli na nebu ni Sin, već Otac.“ (Marko 13:32; uporedi sa Matej 24:36) Tako ovdje imamo problem jer Isus sam priznaje da nešto ne zna. Sveti Pismo takođe navodi: „Isus je rastao, napredovao u mudrosti i uživao sve veću naklonost Boga i ljudi.“ (Luka 2:52) Kako napredujete u mudrosti kad znate sve? I dalje: „Iako je bio Sin Božji, iz onoga što je pretrpio naučio se poslušnosti.“ (Jevrejima 5:8) Da li je Isus bio ograničen ljudskim tijelom pripremljenim za Njega i morao učiti stvari baš kao mi što činimo? Šta je, dakle, Petar mislio? Da li je bio u pravu? Jer Isus mu nije oponirao. Ili je postojao neki način na koji je Isus efektivno znao sve što mu je bilo potrebno?

Odgovor nalazimo u mnogim Pismima kao u Jovanu 14:26: „A utješitelj, Duh sveti, koga će Otac poslati u moje ime, poučiće vas svemu i podsjetiće vas na sve što sam vam govorio.“ Da li to znači da ćemo mi bukvalno znati sve čemu bi nas Duh mogao produčiti? Može li ljudski um ikad sadržati sve neograničeno znanje Božje? To nije realno čak ni u uslovima bez grijeha. Ovdje treba istaći da nema ništa što nas Duh Božji ne može naučiti ili otkriti nama ili Njegovom Sinu. Otac zna sve i tako je Hrist mogao znati SVE ŠTO MU JE BILO POTREBNO kroz silu Duha svetog, bilo da su to misli drugih ljudi u određenim situacijama ili neko znanje koje mu je trebalo po volji Božjoj (riječ je o SVRHOVITOM ZNAJNU, u skladu sa glavnom svrhom Njegove misije na zemlji). Da ne biste shvatili pogrešno, to ne znači da je Isus imao ili upražnjavao sposobnost da ide okolo i čita misli ljudima, nego mu je Bog

svojim Duhom davao ono što mu je potrebno za realizaciju Njegove misije onda kad je to bilo zaista potrebno.

I stvar se ne zaustavlja sa sveznanjem Duha Božjeg već se odnosi i na silu u Duhu. U Mateju 12:22-32 nalazimo da je Isus istjerao demona. Fariseji su tvrdili da je to uradio đavolskom silom (što znači da postoji i ta mogućnost kao obmana u obmani od Sotone i demona). Ali Isus, budući u potpunosti čovjek, je rekao da je to učinio Duhom Božjim. Zatim ih je informisao da mogu govoriti protiv Sina čovječjeg i da im bude oprošteno, ali hula na Duha svetog neće se oprostiti. Zašto? Jer 28. stih kaže da je to učinio u sili Duha svetog. Sjetite se da je Isus bio Riječ koja je načinjena tijelom i da je bio potpuno čovjek. Fariseji nisu uvrijedili Sina čovječjeg već Duha Božjeg čijom silom je demon bio istjeran te su tako hulili na Duha svetog pripisujući djelo Duha Božjeg Sotoni. U svakom slučaju, Isus ne bi istjerivao demone u sili Duha svetog da je sam po sebi imao svemoć. Isus je rekao: „Ja ne mogu ništa da učinim sam od sebe.“ (Jovan 5:30)

Zapazite da Matej 12:22-32 otkriva da je neoprostivi grijeh i hula protiv Duha svetog pripisivanje rada Duha svetog Sotoni. Neki trinitarci koji ovo ne razumiju zaključuju da hula na svetog Duha može biti dijeljenje istine o ovom predmetu, što je jasno da nije tako. Ali šta je sa trinitarcima? Da li bi oni u stvari mogli biti krivi zbog hule na Duha svetog? Šta ako je „Duh Božji“ „Duh OD Boga“ baš kao što Biblija konstatuje, a ne nešto nazvano „bog sveti duh“, što Biblija nikad ne kaže? Ako je doktrina o trojstvu u krivu, tada je „Sveti Duh“ zaista tvorevina Sotone prije nego Duh od Oca i Sina. I ako je kreacija Sotone, kome trinitarci pripisuju rad svetog Duha? Oni nesvesno pripisuju rad Duha Božjeg Sotoni, što je u stvari neoprostivi grijeh! Ne možete dopustiti sebi da budete u krivu oko toga.

Biblija u više navrata otkriva da su čuda koja je Hrist izvodio dok je bio na zemlji činjena od Njegovog Oca na nebesima. Jovan

11:40,41 ukazuje da je Lazar podignut iz mrtvih kroz Isusovog Oca. Svako veliko čudo koje je Isus uradio na sličan način činili su Njegovi učenici ili starosavezni proroci, uključujući hodanje po vodi i podizanje mrtvih (Matej 14:29; Jovan 14:12; Djela 20:9,10; 1. Kraljevima 17:22). Ovo nije znak da su oni imali svu moć već znak da je Bog bio s njima kao što je bio i sa Njegovim Sinom. Nakon što je iscijelio paralizovanog čovjeka, mnoštvo se čudilo i „počelo da slavi Boga što je ljudima dao takvu vlast“ (Matej 9:8). Petar objašnjava: „Naime, o Isusu iz Nazareta, kako ga je Bog pomazao Duhom svetim i silom, a on je prolazio zemljom čineći dobro i liječeći sve koje je Đavo tlačio, jer je Bog bio s njim.“ (Djela 10:38) Isus takođe objašnjava: „Otac koji stoji u meni čini svoja djela.“ (Jovan 14:10)

Aktivno sudjelovanje anđela u realizaciji Plana spasenja potvrđuje Sveti Pismo na mnogo mjesta, a to je slučaj i kad se radi o posebnim Božjim proročkim otkrivenjima. Da je i Isus u svojoj zemaljskoj misiji zavisio od pomoći Božjih anđela, svjedoči nam On sam prilikom svog hapšenja kad je jedan od učenika posegao za nožem u namjeri da odbrani Isusa: „Zar misliš da ne bih mogao da zamolim Oca da mi sad pošalje više od dvanaest legionija anđela?“ (Matej 26:53) Zašto bi Isus ako je posjedovao sam po sebi božansku prirodu uporedo sa ljudskom (koncept „bogočovjeka“⁵) za svoje oslobođanje zavisio od intervencije anđela?

Tako Biblija otkriva da je Hrist samo znao ono što je naučio

⁵ Prva upotreba termina „bogočovjek“ kao teološkog koncepta pojavljuje se u spisima crkvenog oca Origena iz 3. vijeka: „Ova supstanca duše, dakle, kao posrednik između Boga i tijela – budući da je nemoguće da se priroda Božija pomiješa sa tijelom bez posrednog instrumenta – rađa se Bogočovjek.“ (Origen, De Principiis, Book II, Chapter VI. On the Incarnation of the Christ, između 220 i 230. godine)

Ovaj termin je takođe koristio srednjovekovni filozof i teolog Anselm od Canterburyja (11. vijek) u svojoj raspravi o pomirenju „Zašto je Bog postao čovjek“ (Anselm of Canterbury, Cur Deus Homo, Book Two, chapter VI & chapter VII).

kao čovjek i što mu je Njegov Otac otkrio kroz Duha. Pošto naš Otac na Nebesima zna sve, Hrist je takođe efektivno mogao znati sve što mu je potrebno kad mu Duh Božji otkrije. Stoga ako Isus nije znao dan i čas svog povratka, to je moglo biti samo zato što mu to Njegov Otac nije otkrio, a razlog zašto je to bio slučaj nije nam rečen. Razložno je pretpostaviti da jedno takvo otkriće ne bi bilo u skladu sa Njegovom misijom i Božjim planom, čak i da je to mogao znati kad su ga učenici pitali. Takva informacija bila bi kontraproduktivna ne samo za učenike već i sav Božji narod ubuduće. Osim toga, božansko sveznanje ne podrazumijeva predodređenje. To znači da Bog daje priliku za spasenje svima koja nije uslovljena fiksiranjem budućeg prelomnog trenutka, već primarno zavisi od naše voljnosti ili nevoljnosti da se pokajemo i pomirimo s Bogom, tj. mogućnosti i htjenja koji mogu biti nepovratno potrošeni ako se saživimo sa grijehom. Dakle, Bog u svom sveznanju ZNA kako i kada će se određene stvari završiti, ali to ne znači da On „namješta“ događaje u sudbinskom smislu.

Sveto Pismo pokazuje da je Isus znao misli drugih ali da ovo ne bismo pogrešno shvatili kao zloupotrebu moći (što je svojstveno okultizmu) i da bismo bili dosledni biblijskoj nauci, to je moralo biti kroz Duha svetog. Petar, Eliša i Danilo su takođe u određenim situacijama znali šta drugi misle, što im je bilo otkriveno od Boga (Djela 5:1-4; 2. Kraljevima 5:25-27; Danilo 2:28-30).

Neki će odgovoriti da Isus nije znao neke stvari u Njegovoj ljudskoj prirodi ali je znao u svojoj božanskoj prirodi pošto dogma o trojstvu uči o jednoj osobi koja postoji u dvije prirode. Isus nije mogao imati dva uma, jedan koji je nešto znao i drugi koji to nije znao, naravno ukoliko ne želite izaći sa apsurdnom tvrdnjom da um i tijelo nisu u korelaciji.

Zašto je tako teško prihvati i razumjeti da su učenici i mnogi drugi činili ista čuda kao što je Isus činio silom Duha svetog (Rimljana 15:9), i tako kad je Isus došao kao čovjek da ih je činio na

isti način? Čini se da većina odbija prihvatići da je njihov Gospod i Spasitelj ostavio mnogo toga kad je došao kao čovjek, i da ne mogu podnijeti misao da neko vrijeme nije bio sveprisutan, sve-moćan i sveznajući. Takve snažne predrasude, koje uz to atakuju na zdravi razum, mogla je proizvesti samo indoktrinacija dogmom o trojstvu. Većina ipak prihvata da je Hrist ostavio svoju sveprisutnost ali samo zato što nemaju izbora i nikako ne mogu eskivirati tu činjenicu. Međutim, koliko njih je prestalo da razmatra nevjerovatnu ljubav našeg Spasitelja koja se, između ostalog, ogledala i u Njegovom privremenom ostavljanju ovih preimuctorstava, što čini Njegovu žrtvu mnogo većom, koja je mogla biti kobna u kosmičkim razmjerama. Isus je čak morao ostaviti svoje dostojanstvo i podizati se kao svaka beba tog vremena. Prihvatanjem činjenica iz Svetog Pisma, mi ne moramo tražiti druge tekstove kako da opovrgnemo neku izjavu ili joj izvrnemo smisao. Mi moramo biti u stanju da uskladimo sva Pisma i shvatimo da kad smo prinuđeni da zabijamo kvadratni klin u okruglu rupu tada radimo nešto pogrešno.

Pavle u Filipljanima 2:5-9 govori o žrtvi i poniznosti Hristovoj u pogledu onoga što je ostavio došavši kao čovjek, sve do momenta smrti, i da mi trebamo imati isti um i odnos kao On. Grčki tekst kaže da je On mogao imati obliče ili prirodu Božju ali je ispraznio sebe, što znači da je ostavio po strani one božanske atribute koji bi Ga spriječili da živi i umre kao jedan od nas. Da je zadržao isto obliče i božansku prirodu, On nikad ne bi bio umoran ili podnosio patnju i druge stvari kroz koje je prošao u ljudskom obličju. Isus je imao sve uključujući besmrtnost, i sve je to voljno ostavio i žrtvovalo radi nas. Ali On je podnio najveću žrtvu kad je umro kao čovjek jednom od najmučnijih i najtežih smrti koja se može zamisliti. Kad ljudi odbijaju da priznaju šta je Isus napustio, oni takođe propuštaju da priznaju veličinu i dubinu žrtve koju je stvarno podnio za nas i kako to demonstrira nemjerljivu ljubav koju On i

Njegov Otac imaju za nas.

Šta je, dakle, Isus dobio nazad kad se vratio Ocu? Činjenica je da nam to nije specifično rečeno. Ali znamo da je povratio svoju sveprisutnost kroz Duha svetog kao našeg Utješitelja. Na primjer, Isus je rekao: „I evo, ja sam uvijek sa vama, sve do svršetka ovog doba.“ (Matej 28:20) Takođe znamo da je Isus zadržao ožiljke na svojim rukama, stopalima i slabini (Jovan 20:25-27). Iz Njegove izjave: „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji“ (Matej 28:18), pretpostavljamo da je dobio natrag sva ovlašćenja i autoritet, što Ga takođe kvalificuje za božansko posredovanje ne samo svojim Duhom već u ličnoj službi u Nebeskoj Svetinji. Osim toga, kako se Hristu mogla dati vlast po Njegovom povratku na Nebo ako je to nešto što oduvijek ima sam po sebi? Onaj koji daje vlast i autoritet svakako mora biti veći od onog ko to prima. Tek kad budemo jednom s Njim moći ćemo shvatiti koliko je velika bila žrtva Oca i Sina i nevjerovatna ljubav za nas.

Evo još jednog primjera za razmatranje koji mnogi previdaju. Otkrivenje 1:1 konstatiše: „Otkrivenje Isusa Hrista, koje mu je dao Bog, da pokaže svojim slugama ono što će se uskoro dogoditi. I on je to poslao i pokazao u znacima preko svog anđela svom sluzi Jovanu.“ Ovo otkrivenje je dato Isusu Hristu od Boga. Zašto bi Hrist imao potrebu da mu Njegov Otac otkriva ove stvari ako je sam po sebi su-jednak Bogu Ocu i zna sve?

Sve izloženo nam kazuje da Isus ne može biti jedini pravi Bog Otac, od koga je sve, kao što tvrdi doktrina o trojstvu.

37. Da li je Isus bio besmrtan?

Doktrina o trojstvu uči da je Isus Hrist su-jednak sa svojim Ocem na svaki način. Odatle proizilazi tvrdnja da pošto Otac ne može umrijeti, onda ne može ni Njegov Sin. Ali Biblija kaže da postoji samo jedna Osoba koja ne može umrijeti a to je Bog Otac. Biblija govori da kad se Isus pojavi Njega će „u svoje vrijeme pokazati blagosloveni i jedini Silni Kralj nad kraljevima i Gospodar nad gospodarima, *jedini koji ima besmrtnost*, koji prebiva u nedostupnoj svjetlosti, koga niko od ljudi nije vidio niti ga može vidjeti.“ (1. Timoteju 6:14-16) Ovo može biti samo naš nebeski Otac jer On je jedini koji „prebiva u nedostupnoj svjetlosti, koga niko od ljudi nije vidio niti ga može vidjeti.“ Mi, pak, znamo da ćemo se i sami jednog dana „obući u besmrtnost“ (1. Kor. 15:53).

Dakle, kad Biblija kaže da „samo Otac ima besmrtnost“, to mora značiti besmrtnost u apsolutnom i neograničenom smislu. Biblija otkriva da je Bog Otac jedini koji ne može umrijeti ni pod kakvim okolnostima. Kad bi to bilo moguće, sav život i tvorevina bili bi ugroženi. Isus je načinjen podložan smrti i „umro za naše grijehu“ (1. Korinćanima 15:3). Čovjek može umrijeti, „duša koja sagriješi, ona će umrijeti“ (Ezekijel 18:20). Andeli mogu umrijeti, jer je „organj trajni pripremljen za đavola i njegove anđele“ (Matej 25:41). Pridjev „trajni“ („eonski“ na grčkom) odnosi se na izvršni Božji sud u završnom dobu (eonu) Plana spasenja (Otkrivenje 20:7-15), sa konačnim i trajnim posledicama. Bog je rekao Sotoni: „Zato ću posred tebe pustiti vatru koja će te proždrijeti. Pretvoriću te u pepeo na zemlji pred očima svih koji te gledaju... Snaći će te propast koju ne očekuješ i nikada te više neće biti.“ (Ezekijel 28:18,19) Prema tome, istina je da je Otac jedina Osoba koja ne može umrijeti ni pod kakvim okolnostima, što isključuje Njegovog

Sina koji je „okusio smrt za svakoga“ (Jevrejima 2:9). Tako Hrist nije bio besmrтан kad je bio ovdje na zemlji, a primarni razlog zašto je postao ljudsko biće bio je da može posrednički umrijeti za naše grijeha. Sin Božji je stradao stvarnom smrću za naše grijeha (vidi: Isaija 53:6; 1. Jovanova 2:2).

Neki tvrde da je Isus sišao sa nebesa i nastanio se u ljudskom tijelu te je samo umrlo ljudsko tijelo dok je božanska priroda sa nebesa ostala živa. Da bi odbranili koncept trojstva, neki teolozi razdvajaju Hristovu utjelovljenu ljudsku i božansku prirodu (jer Bog ne može umrijeti), od kojih je prva umrla na krstu, dok druga „nije“. Tako, prema njima, da je Isus sagriješio, On kao čovjek ne bi mogao biti vaskrsnut ali Sin Božji ne bi umro niti bi to promijenilo trinitarsku strukturu Božjeg bića. Ove besmislene tvrdnje bi značile da „drugo lice Božanstva“ nikad nije ni napustilo Oca, čak ni kada se utjelovio, jer su, prema dogmi o trojstvu, oni „nerazdvojivi“. Dalja „logika“ ovih prepostavki vodi nas zaključku da posle Hristovog vaskrsenja na Nebu postoje dva Sina, jer onaj „božanski“ nije ni napuštao trojstvo. Odavde bismo takođe morali zaključiti da je samo ljudska žrtva podnesena za naše otkupljenje. Nebiblijski je kazati da je ljudska žrtva dovoljna da iskupi čovječanstvo ili da je samo polovina Hrista umrlo. Ako se Hrist samo pretvarao da umire, to povlači nužnost da postane čovjek i mogao je to uraditi bez utjelovljenja.

Autor poslanice Jevrejima kaže da je On „bio učinjen malo manjim od anđela, krunisan slavom i čašću jer je pretrpio smrt“ (Jevrejima 2:9). Sam Hrist je pojasnio Jovanu da je On bio mrtav: „Bio sam mrtav, i evo živim u vjekovima vjekova, i imam ključeve od smrti i hada.“ (Otkrivenje 1:18) Isus Hrist je stvarno „umro za naše grijeha, kao što piše u Pismima; bio je sahranjen i uskrsnuo je treći dan, kao što piše u Pismima.“ (1. Korinćanima 15:3,4)

„Osim toga, kad je po obličju postao čovjek, ponizio se i postao poslušan sve do smrti, i to smrti na krstu.“ (Filipljanima 2:8)

38. Da li je Isus Bog Otac ili Otac vječni?

Isus je rekao da On nije bio Otac više od 80 puta. Dok ostaju jedno u namjeri, Isus i Otac su dva jasno odvojena i različita bića kao što smo prethodno već vidjeli. Više nego jednom, Otac je govorio Isusu sa neba. „A glas sa neba reče: ‘Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji!’“ (Matej 3:17) Ili su Isus i Otac dvije odvojene pojedinačne osobe, ili možemo optužiti Isusa da je proizvodio neke iluzije.

Međutim, dogma o trojstvu koja 3 su-jednaka boga „pakuje“ u jednog Boga neminovno povlači za sobomapsurdan zaključak da je Isus Bog Otac. Trinitarski teolozi čine velike napore u pokušajima da to „dokažu“.

Da li je Isus Vječni Otac?

„Jer nam se rodi Dijete, Sin nam se dade, kome je vlast na ramenu, i ime će Mu biti: Divni, Savjetnik, Bog silni, Otac vječni, Knez mirni.“ (Isajia 9:6, Daničić)

Odgovor leži u ispravnom prevodu sa hebrejskog jezika. „Haldejci su to ovako izrazili: ‘Čovjek koji živi zauvijek.’ Vulgata: ‘Otac budućeg doba.’ Lowth: ‘Otac trajnog (vječnog) doba.’ Doslovno, to je Otac vječnosti.“ (Albert Barnes’ Notes on the Bible)

Tako u hebrejskom tekstu, ova fraza doslovno znači „Otac vječnosti“, ne „Otac vječni“. Dakle, Isajia 9:6 ne kaže da je Hrist Otac već da je On Otac svega vremena koje dolazi. To je prikladna proročka najava za ono što je Mesija imao postići. Dakle, treba praviti razliku između apsolutne vječnosti koja pripada isključivo Bogu Ocu i uslovne vječnosti u smislu trajnog vremenskog kontinuma ili onog što Biblija naziva eonima.

Vrlo su rijetka izdanja Biblije koja ovu dionicu tačno prevode.

„Jer Dijete nam se rodi, Sin nam se dade, vlast će biti na njegovom ramenu. Ime će mu biti Divni, Savjetnik, Moćni Bog, Otac vječnosti, Knez Mira.“ (Isajja 9:6, Young's Literal Translation)

„Jer nam se dijete rodi, sin nam se dade, vlast će biti na njegovom ramenu; i zvaće se Divni, Savjetnik, Moćni Bog, Otac vječnosti, Knez mira.“ (Isajja 9:6, Darby)

Kroz Isusa je stvoreno sve te je na taj način On takođe Otac stvaranja (Jevrejima 1:2; Jovan 1:3; Kološanima 1:16,17). Takođe je interesantno zapaziti da grčka Septuaginta iz koje su Isus i apostoli navodili citate ne sadrži ovu frazu. Kako je, dakle, ta fraza koja je pogrešno prevedena našla svoj put u hebrejskoj Bibliji?

„Jer Dijete nam se rodi, Sin nam se dade; poglavarstvo će doći na njegovom ramenu. I nazivaće ga Čudesnim, Glasnikom Savjeta Božjeg, Ocem budućnosti, Predvodnikom blagostanja.“ (Isajja 9:6, Septuaginta)

Grčki Stari Savez ili Septuaginta otkriva šta je najvjerovalnije originalno stajalo u Isajji 9:6. Septuagintu su preveli 70-72 jevrejska skolara oko 300-200. godine prije n.e., što znači da je došla od najstarijih i pouzdanih dostupnih manuskripta. Međutim, hebrejski Stari Savez ustanovali su Mazoreti u 6. vijeku n.e. Poznato je da se dosta tekstualnih oštećenja i dodataka uvuklo u hebrejski tekst između 6. i 7. vijeka. Možemo da se pitamo odakle se pojavio ovaj dodatni tekst u Isajji 9:6 koji se čak ni ne prevodi ispravno u većini prevoda.

Jedno je sigurno, a to je da niko ne može poreći da samo jedan od ovih prevoda može biti ispravan. Izvorna Božja Riječ izvjesno nikad nije kontradiktorna sama sebi i zdravom razumu.

39. Jedinstvo Isusa i Oca

Poznavanje Oca

„Isus mu odgovori: ‘Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene. Da ste upoznali mene, upoznali biste i mog Oca. Od sada ga poznajete i vidjeli ste ga.’ A Filip mu reče: ‘Gospode, pokaži nam Oca i to nam je dovoljno.’ Isus mu reče: ‘Već sam toliko vremena s vama, a ti me, Filipe, još nisi upoznao? Ko je video mene, video je i Oca. Kako onda kažeš: Pokaži nam Oca? Zar ne vjeruješ da sam ja u Ocu i da je Otac u meni? Ono što vam ja govorim ne govorim sam od sebe, nego Otac koji stoji u meni čini svoja djela.’“ (Jovan 14:6-10)

Niko ne dolazi ka Ocu, osim kroz Isusa. Da li je ovo proizvoljna paradigma, jer su tako tri velika nebeska bića odlučila u svom savjetu ili je to zaista tako, u smislu da je to realnost koja postoji u univerzumu, da je nemoguće upoznati Oca, osim kroz Hrista?

Ako čitamo Bibliju onako kako piše, onda moramo „uhvatiti“ Hrista za Njegove riječi da ne postoji nijedan način kako možemo poznati Oca, osim kroz Njega. Zašto?

„Ovako kaže Gospod: ‘Neka se mudar čovjek ne hvali svojom mudrošću... Ko se hvali, neka se hvali time što je razborit i što mene poznaje, što zna da sam ja Gospod i da pokazujem dobrotu, pravdu i pravednost na zemlji, jer mi je to milo’, govori Gospod.“ (Jeremija 9:23,24)

Istinsko poznanje Boga znači znati kakav je Njegov karakter i ličnost. Razmislite o tome samo na trenutak: za nas, kao stvorena bića, bi bilo nemoguće da zaista poznajemo Njega, a ne Njegova djela. Zašto? Ovdje imamo Biće za koje ne znamo odakle je došlo i kako radi sve ove stvari. Jedino što znamo je da On čini ove stvari,

uključujući i to da nas održava u životu. To što nema porijeklo, čini za nas nemogućim da Ga poznajemo u čisto odnosnom aspektu. Opet, zašto? Zbog toga što kada znate nečije porijeklo, možete tu osobu poznati na osnovu toga kome ona pripada, a ne nužno na osnovu toga šta ona radi.

Ovo je momenat kada Sin Božji dolazi da nas spasi. Pogledajte pažljivo: „Kao što Mene poznaje Otac i Ja poznajem Oca.“ (Jovan 10:15)

Nasleđe koje je Isus dobio od Oca omogućilo mu je da zaista poznaje Oca u aspektu samog odnosa. Isusova mogućnost da na ovaj način poznaje Oca koji nema porijeklo, dok ga Isus ima, je dovoljan dokaz Njegovog božanskog porijekla. Stvoreno biće nikada ne bi moglo da „poznaje“ biće koje nema porijeklo. To je nemoguće. Ipak, Isus, božanski Sin Božji, poznaje Oca. Stoga, samo kada gledamo u Isusa, možemo se povezati sa Vrhovnim Bićem u aspektu odnosa. Termin Sin Božji je Njegovo najveće veličanstvo i slava. On je Onaj koji je izišao od Oca. Ovo je porijeklo odnosa, odnosa koji postavlja temelj za isto takvo kraljevstvo, kraljevstvo veza, na kome se mogu zidati djela i rad.

Upravljanje univerzumom mora biti kroz Sina zbog toga što Njegovo porijeklo, koje je od Oca, osigurava odnosnu prirodu Očevog kraljevstva (vidi: Kološanima 1:15-17; Isaija 9:6,7). Na ovoj osnovi je poznавanje Sina jedini put kako možemo zaista poznati Očevo srce. Ovo je pravi i jedini razlog zbog čega je Isus dao sledeću izjavu: „Da ste upoznali mene, upoznali biste i mog Oca. Od sada ga poznajete i vidjeli ste ga.“ (Jovan 14:7)

Jedino kroz Hrista možemo spoznati našeg beskonačnog Boga. Kroz Onog koji ima porijeklo možemo upoznati Onoga koji nema porijeklo. Isus je jedini put do Oca!

Zapazimo da su i Jevreji Isusovog vremena, slično kao trinitarci, bili zavedeni idejom da porijeklo Mesije ne može biti poznato: „A evo, javno govorи i ništa mu ne kažu. Da nisu i poglavari

zaista spoznali da je on Hristos? Ali za njega znamo odakle je, a kad Hristos dođe, niko neće znati odakle je.“ (Jovan 7:26,27)

Apsurd trojstva je u sledećem: da bi očuvali i odbranili Hristovo božanstvo, jednakost sa Ocem, oni uništavaju Njegov identitet. Isusovo sinaštvvo i Njegovo porijeklo su sve za nas i upravo je u ovome slava Njegove ličnosti. Porijeklo Sina Božjeg je kritična veza koja nam omogućava da zaista poznajemo Oca. Bez ovoga, nikada Ga ne bi mogli zaista poznavati.

Ja i Otac jedno smo

U Jovanu 10:30, Isus je objavio: „Ja i Otac jedno smo.“

Ovo je vjerovatno najčešće pogrešno navođeni i pogrešno shvaćeni stih koji danas koriste trinitarci. Mnogi zaključuju da ovo znači da su Isus i Otac isto biće prema dogmi o trojstvu. Ipak ovaj stih nikad ne bi trebalo pogrešno razumjeti pošto je Isus tačno objasnio šta je mislio malo kasnije u jevanđelju po Jovanu. Tako je ovo odličan primjer kako su trinitarci indoktrinirani sa unaprijed stvorenim idejama.

Dio zbrke u pogledu broja bića dolazi iz nerazumijevanja riječi „jedno“. Jednostavno, „jedno“ u Bibliji ne znači uvijek brojčanu količinu. Zavisno od konteksta, „jedno“ često označava jedinstvo.

Ovaj princip zapažamo vrlo rano u Svetom Pismu. „Zato će čovjek ostaviti svog oca i svoju majku i prionuće uz svoju ženu i postaće oboje jedno tijelo.“ (Postanje 2:24) „Jedno tijelo“ ovdje ne znači da se bračni par smiješao u jedno ljudsko biće nakon vjenčanja, već da su postali ujedinjeni u jednoj porodici. Rimljanima 12:5 kaže: „Tako smo i mi, iako nas je mnogo, jedno tijelo u Hristu, a kao pojedinci smo udovi jedni drugima.“ Da li nas ovo čini sve jednim hrišćaninom? Trebalo bi da odgovorite potvrđno ako slijedite logiku trojstvene formule.

Jevrejske vođe bili su bijesni zbog Isusove izjave u Jovanu 10:30 i gledali da Ga pogube jer su mislili da Isus tvrdi da je jednak sa Bogom. „Judejci su mu odgovorili: ‘Ne kamenujemo te zbog dobrog djela, nego zbog hule, zato što se ti, premda si čovjek, pravviš da si Bog.’“ (Jovan 10:33) Tri stiha kasnije nalazimo Isusovo objašnjenje gdje je rekao da se Njegova tvrdnja odnosi na to da je On Sin Božji. „Kako onda vi onome *koga je Otac posvetio i poslao na svijet* kažete: ‘Huliš’, zato što sam rekao: ‘Ja sam Božji Sin?’“ (Jovan 10:36)

Tako Isus očito nije mislio da je ista osoba sa Ocem jer je Sin različita osoba od Oca i Otac od Sina. Kao što stoji u jednom biblijskom komentaru stiha Jovan 10:30: „To se dalje pokazuje korišćenjem glagolske množine, ‘Ja i moj Otac [εσμεν] mi smo jedno.’“ (Gill’s Commentary)

U svakom slučaju, ne moramo špekulisati šta je Isus mislio kad je rekao da su On i Njegov Otac jedno, jer kasnije Hristove riječi otkrivaju tačno šta je mislio. Hrist je mislio na jedno u jedinstvu kao što se vidi i iz Njegove molitve da učenici mogu biti jedno sa Njim i Njegovim Ocem. Ova molitva nije imala u vidu jednog učenika sa dvanaest glava, već dvanaest učenika koji djeluju zajedno u duhovnom jedinstvu.

„I dao sam im slavu koju si ti dao meni, *da budu jedno kao što smo mi jedno.*“ (Jovan 17:22)

„Sveti Oče, čuvaj ih zbog svog imena koje si mi dao, *da budu jedno, kao što smo i mi.*“ (Jovan 17:11)

Jovan 14:11 se često pogrešno citira kao da navodno ukazuje da su Otac i Sin isti Bog. „Vjerujte mi da sam ja u Ocu i da je Otac u meni.“ Na osnovu ovog pogrešnog razumijevanja, ako slijedimo isti obrazac tumačenja onda bismo trebali objasniti kako smo mi takođe u Njemu i On u nama. „U taj dan će spoznati da sam ja u Ocu svom, i vi u meni, i ja u vama.“ (Jovan 14:20) „Da svi jedno budu, kao ti, Oče, što si u meni i ja u tebi; da i oni u nama jedno

budu.“ (Jovan 17:21)

I pošto doktrina o trojstvu uči o 3 su-jednaka bića, onda prema ovoj doktrini, izjava u Jovanu 10:30 bi trebalo da glasi: „Ja i moj Otac i Sveti Duh smo jedno.“ Ali nema ništa od toga.

Ko je video mene, video je i Oca

U Jovanu 14:9 Isus je rekao: „Ko je video mene, video je i Oca.“ Da li je Hrist mislio da je On bio Otac ili da je On „jasno obliče Njegovog Oca“ te da tako ima istu prirodu, atribute i slavu? Drugim riječima, ko vidi jednog, video je i drugog. Evo nekih teoloških komentara na ovu temu.

„Ko je video mene; ne tjelesnim očima, već očima razumijevanja; taj je posmatrao savršenstvo Božanstva u meni:

Video je i Oca; savršenstvo koje je u njemu takođe; jer isto što je u meni je u njemu, i isto što je njemu je u meni: ja sam njegovo tačno obliče, i posjedujem istu prirodu, atribute i slavu kao i on; tako da ko vidi jednog, video je drugog.“ (John Gill’s Exposition of the Entire Bible on John 14:9)

Hrist je jasno obliče Njegovog Oca. „Onima kojima je bog ovog doba zasljepio nevjernički um, da do njih ne prodre svjetlost slavne dobre vijesti o *Hristu, koji je obliče Boga nevidljivog.*“ (2. Korinćanima 4:4)

„Ko je obliče Božje – Isus je nazvan obličjem Božjim:

(1) U pogledu svoje božanske prirode, njegovoj tačnoj sličnosti Bogu u božanskim atributima i savršenstvu; vidi Kol. 1:15 i Jev.1:3; i

(2) U njegovim moralnim atributima kao Posrednika, čime pokazuje slavu Očevu ljudima. On je ‘nalik’ Bogu u svakom pogledu pošto je nazvan njegovim obličjem, i kroz njega je božansko savršenstvo obznanjeno ljudima. Poseban predmet nenaklonosti i mržnje Sotone je to što slava Hristova, koji je obliče Boga, treba sjati

na ljudima i ispuniti njihova srca. Sotona mrzi ovo obliče, on mrzi da ljudi postanu poput Hrista, i on mrzi sve što ima sličnost velikom i slavnom Jehovi.“ (Albert Barnes’ Notes on the Bible on 2 Corinthians 4:4)

„On je slika nevidljivog Boga, prvorodenici prije svakog stvaranja.“ (Kološanima 1:15)

„Koji budući sjajnost slave i obliče bića Njegovog, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha naših, sjede s desne strane prestola veličanstva na visini.“ (Jevrejima 1:3)

Sin je u većoj ili manjoj mjeri reprodukcija svog oca. On u određenoj mjeri ima osobine i lične karakteristike svog oca. Ne savršene naravno jer nema savršenstva u ljudskoj reprodukciji. Ali nema nesavršenstva u Bogu ili nekom od Njegovih djela, te je tako Hrist „jasno obliče“ Očeve ličnosti.

Tako je Isus govorio da je On obliče svog Oca i da ima istu prirodu, atribute i slavu. Hrist naravno nije ovo mogao doslovno misliti jer nas Sveti Pismo informiše da „Boga nikada niko nije vido“ (1. Jovanova 4:2). Samo Sin Božji je vido jedinog pravog Boga Oca: „To ne znači da je iko vido Oca, osim onoga koji je od Boga, on je vido Oca.“ (Jovan 6:46) Ako su oni „jedno“ tj. „jedan Bog“ kao što tvrdi dogma o trojstvu, onda Sin ne bi imao nikakve potrebe da viđa Oca.

Prema učenju o trojstvu, ovaj stih bi trebao da glasi: „Ko je vido mene, vido je Oca i Svetog Duha.“ Ali opet nema ništa od toga.

40. Da li je Toma vjerovao da je Isus Otac?

U Jovanu 20:28 nalazimo poznatu Tominu izjavu: „Toma mu na to reče: ‘Moj Gospod i moj Bog!’“

Oko ove Tomine izjave zaista se može samo nagađati zašto je on to rekao, ali budući da je bio veoma sumnjičav, bilo bi razumljivo ako je ova izjava data u momentu šoka i nevjerstva. Toma je bio Jevrej i moguće da je koristio jedan vid izražavanja koji je bio uobičajen u starosaveznom vremenu kad se na naimenovane Božje predstavnike ukazivalo kao na „boga“. Hebrejska riječ za Bog je „elohim“ i može se odnositi na sledeće:

„,a) vladari, sudije, ili božanski predstavnici na posvećenim mjestima ili oni koji su odražavali božansko veličanstvo i moći;

b) božanska, natprirodna bića uključujući Boga i anđele.“
(Brown-Driver-Briggs' Hebrew Definitions)

Dakle, Toma nije nazvao Isusa Bogom u trinitarskom smislu već vjerovatno obraćajući mu se kao nekom ko odražava božansku silu ili veličanstvo ili kao vladaru. Ako ovo nije slučaj, onda je sledeća opcija najvjerovaljniji razlog zašto je Toma to rekao.

Stojeći unutar granica ispravne gramatike, nalazimo obraćanje dvojici različitih pojedinaca u izrazu „ο κυριος μου και ο θεος μου“ – Moj Gospod i moj Bog.“ Međutim, izraz „ειπεν αυτω“ – reče mu“ znači da govori samo jednoj osobi.

Dakle, polažući povjerenje u gramatiku, treba da pronađemo tumačenje koje je ne krši. Ovo može biti urađeno ako razumijemo da dok je Toma govorio tim riječima Isusu, on se obraćao i Isusu i Ocu koji je u Isusu. Aktuelni kontekst podržava ovo shvatnje do kojeg se dolazi razmatranjem poslednjeg ranijeg poznatog razgovora koji je Isus imao sa sumnjičavim Tomom i Filipom.

Jovan 14:5-10: „Tada mu je Toma rekao: ‘Gospode, ne znamo

kuda ideš. Kako bismo znali put?’ Isus mu odgovori: ‘Ja sam put i istina i život. Niko ne dolazi k Ocu osim kroz mene. Da ste upoznali mene, upoznali biste i mog Oca. Od sada ga poznajete i vidjeli ste ga.’ A Filip mu reče: ‘Gospode, pokaži nam Oca i to nam je dovoljno.’ Isus mu reče: ‘Već sam toliko vremena s vama, a ti me, Filipe, još nisi upoznao? Ko je video mene, video je i Oca. Kako onda kažeš: Pokaži nam Oca? Zar ne vjeruješ da sam ja u Ocu i da je Otac u meni? Ono što vam ja govorim ne govorim sam od sebe, nego Otac koji stoji u meni čini svoja djela.“

U Tominom prisustvu, Filip govorи Isusu da bi viđenje Oca bilo dovoljno za njega. Isus odgovara Tomi i Filipu da ko je video Njega (Isusa), video je i Oca zato što je Otac u Njemu. Ali Toma još uvijek nije shvatao.

Sledeći poznati razgovor koji je Toma imao sa Isusom je pasus u Jovanu 20:26-29. Toma se sada konačno osvjedočio da Otac radi kroz Isusa, da je čak podigao Isusa iz mrtvih, i da tako vidjeti Isusa znači vidjeti Oca, te otuda Tomin uzvik: „Moj Gospod (tj. Isus) i moj Bog (tj. Otac).“ Toma se nije obratio Isusu kao svom „Gospodu Bogu“.

Mi takođe znamo da nije moguće da je sumnjičavi Toma izjavio da je Isus jedini Bog iz sledećeg.

Nekoliko stihova ranije, Jovan bilježi da se ustali Isus pojавio Mariji Magdaleni i rekao joj: „Nemoj me doticati, jer još nisam uzašao k Ocu, nego idi mojoj braći i reci im: ‘Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.’“ (Jovan 20:17)

Isus je rekao da je Njegov Bog Njegov Otac i da je Njegov Bog takođe Marijin Bog. Da li je Isus rekao Mariji da je On njen Bog? Nasuprot, Isus je bio vrlo izričit u konstataciji da je Njegov Bog takođe njen Bog.

I pošto je ustali Isus nazvao Oca „Mojim Bogom“, kako Isus može biti Bog ako i On ima Boga? Jovan zaista nije mislio da je Toma nazvao Isusa „moj Bog“ u trinitarskom smislu kad je Jovan

upravo zapisao da je Isus nazvao Oca „Moj Bog“. Toma nije mogao zvati Isusa Bogom zato što je Jovan napisao da je Isus uzašao istom Bogu kojeg su Marija i Toma imali.

I dalje, samo jedan stih nakon Tominog priznanja, Jovan zaključuje pišući: „Isus je pred učenicima učinio i mnoge druge znake, koji nisu zapisani u ovom svitku. A ovi su zapisani da biste vjerovali da je Isus zaista Hristos, Sin Božji, i da vjerujući imate život vječni u imenu njegovom.“ (Jovan 20:30,31)

Jovan nije napisao „da biste vjerovali da je Isus Bog“. Da je tako, za Jovana bi bilo puno veće da objavi Isusa kao Boga nego da je On Sin Božji.

41. Može li samo Bog oprštati grijeha?

Obmanutost nekih trinitaraca lako se vidi u njihovom fokusu na riječi fariseja dok su slijepi za riječi samog Hrista. Neki tvrde da je Isus Otac zato što su fariseji rekli da samo Bog može oprštati grijeha.

Marko 2:7: „Zašto ovaj tako govori? On huli. Ko može da opršta grijeha osim jednoga Boga?“

Ali ovi fariseji kojima je Hrist rekao da neće ući u kraljevstvo nebesko (Matej 5:20; Matej 23:13) nisu znali ili prihvatali da je Isus Sin Božji kojemu je dat autoritet od Njegovog Oca da čini tako. Tri stiha kasnije Isus nam kazuje da mu je dat autoritet da opršta grijeha.

„Ali znajte da Sin čovječiji ima vlast da opršta grijeha na zemlji!“ (Marko 2:10)

Zapazite da On to radi kao „Sin čovječji“ tj. kao Čovjek, koje ovlašćenje su dobili i Hristovi sledbenici kroz koje radi isti Duh Božji i Hristov (vidi: Matej 16:19; Jovan 20:23).

I ne samo silu da opršta grijeha. Isus je takođe rekao: „Data mi je sva vlast na nebu i na zemlji.“ (Matej 28:18) I Jovan je pisao: „Otac voli Sina i sve je predao u njegove ruke.“ (Jovan 3:35)

Zapamtite da je „sva vlast“ i „sva moć“ **data** Sinu! Ako je Sin Bog kao Otac što je Bog i ako je Sin svemoćan kao Otac, kako onda može išta biti „dato“ Sinu ako je On isti Bog? Kako Bogu može biti „dato“ ono što je oduvijek posjedovao? Bog ne može zavisiti o nikome ili ničemu da bi mu se nešto moglo „dati“. Ali mi vidimo da je Isusu moralо biti „dato“ sve u Njegove ruke, baš kao što mu je dat autoritet da opršta grijeha kao Predstavniku Njegova Oca.

42. Treba li da obožavamo samo Boga?

Neki tvrde da Matej 4:10 kaže da se samo Bog treba obožavati, a pošto se Isus obožava, onda Sin mora biti Otac.

Matej 4:10: „A Isus mu reče: ‘Odlazi, Sotono! Jer, zapisano je: Klanjaj se Gospodu, svome Bogu, i njemu jedinom služi.’“

Kad je Isus rekao „zapisano je“, On je citirao Ponovljeni Zakon 6:13 iz Septuaginte gdje stoji: „Boj se Gospoda, svog Boga i njemu jedinom služi.“

Prva stvar koju valja zapaziti je da tehnički ovi stihovi ne kažu „obožavati samo Boga“. Oni kažu da samo Bogu treba služiti. Međutim, postoji element bogosluženja u riječi „služiti“ u ovom stihu. U svakom slučaju, pošto je Isus rekao da trebamo služiti drugima, to očigledno nije ono o čemu On ovdje govori. I pošto je Otac naložio obožavanje Njegovog Sina, ni to ne može biti ono što je Isus govorio. „I opet kad uvodi Prvorodenog u svijet kaže: ‘Neka mu se poklone svi anđeli Božji.’“ (Jevrejima 1:6)

Ne treba zaboraviti da Filipljanima 2:5,6 konstatuju da je Isus „jednak“ sa Njegovim Ocem u prirodi te otuda potpuno božanski i naravno vrijedan obožavanja. Isus je takođe rekao: „Da bi svi poštovali Sina kao što poštuj Oca. Ko ne poštaje Sina, ne poštaje ni Oca koji ga je poslao.“ (Jovan 5:23)

Šta je, dakle, Isus rekao Sotoni što mnogi pogrešno shvataju? Nije teško to doznati. U Mateju 4:10 Isus je rekao „jer je pisano“. Tako Isus ukazuje na primjer nečega u Pismima Starog Saveza. Da bi pronašli odgovor, sve što moramo učiniti je da pogledamo na šta se Isus pozvao što ima primjenu na ono što je On rekao Sotoni. Zapazite referencu.

Ponovljeni Zakon 6:13-15: „Boj se Gospoda, svog Boga, njemu služi i njegovim se imenom zaklinji. Ne idite za drugim

bogovima, za bogovima naroda koji su oko vas – jer je Gospod, tvoj Bog, je revnosni Bog među vama – da se Gospod, tvoj Bog, ne bi žestoko razgnjevio na tebe i da te ne bi istrijebio s lica zemlje.“

Stvar ne može biti očiglednija. To je bilo pitanje „idolatrije“ koje je lažno obožavanje u službi lažnim bogovima. Obožavati Hrista i služiti mu nije idolatrija. Isaija 14:12-14 nam kazuje da je Sotona želio da bude obožavan poput najvišeg Boga. Sotona je želio da obori Sina Božjeg i da on bude obožavan kao bog, i stoga mu je Isus citirao Pismo Starog Saveza koje kaže da ne treba služiti ili „ići za drugim bogovima“. Tako ove Hristove riječi treba uzeti u kontekstu onoga što je On citirao. Hrišćani često zanemaruju kontekst određenog pasusa i primjenjuju riječi na način koji im nikad nije bio namijenjen. To se obično događa kad pokušavaju dokazivati iz Svetog Pisma nešto što nije tačno ili nekad u nepoznavanju osnovnih pravila tumačenja.

Dakle, mi trebamo obožavati Boga, ne lažne bogove, te ovaj nalog stoga ne isključuje obožavanje Sina Božjeg koji je po prirodi i datom autoritetu jednak Ocu. I mi trebamo služiti Bogu, ne lažnim bogovima, a to ne isključuje služenje Hristu. Takođe je vrlo važno da shvatimo *izvršnu božansku funkciju Sina Božjeg*, ne samo kroz kompletну realizaciju Plana spasenja, već i kao autoriteta koji je sledeći do Oca u svim vremenima.

Razmotrite pažljivo Filipljanima 2:9-11: „**Zato ga je Bog i uzvisio i dao mu ime koje je iznad svakog imena, da se u Isusovo ime savije svako koljeno** onih koji su na nebu i onih koji su na zemlji i onih koji su pod zemljom, **i da svaki jezik prizna Isusa Hrista za Gospoda, na slavu Boga Oca.**“

Zapazite kako ova nadahnuta objava fino razdvaja stvari:

1) Bog je Vrhovni autoritet koji je uzvisio Hrista. Dakle, Sveti Pismo ne uči ni trojstvo ni dvojstvo, ali isključuje i unitarističko shvatanje Boga koje negira Hristove božanske attribute i ingerencije.

- 2) Hrist je sledeći najviši autoritet do Boga.
- 3) Hristu se trebaju pokloniti svi u univerzumu kao Gospodu – ne kao još jednom su-jednakom Bogu, već kao Gospodu, Onom koji ima autorizaciju od svog Oca za izvršnu vlast.

Sveto Pismo navodi neke eksplisitne tekstove koji potvđuju Isusove božanske ingerencije i djelovanje (Jovan 5:19-30; Matej 11:27; Otkrivenje 5:8,13; Jevrejima 1:1-13), što se implicitno provlači kroz cijelu Bibliju. Podsjetimo se da se velika borba vodi između Hrista i Sotone koju je Sotona započeo osporavanjem božanskog autoriteta Sina Božjeg, s kojim se želio izjednačiti. To znači da se kroz Plan spasenja pokazuje istina i o Ocu i o Sinu i opravdava njihov karakter i položaj.

Iz navedenog možemo nedvomisleno zaključiti da obožavanje pripada obojici – Ocu i Sinu – svakom prema onome što jeste.

43. Da li je Isus podigao samog sebe iz mrtvih?

Oni koji kažu da Isus mora biti Bog na osnovu teksta u jevanđelju po Jovanu 10:18 i tvrde da je Isus podigao samog sebe iz mrtvih previđaju da Sveti Pismo najmanje 22 puta konstatuje da Ga je Njegov Otac podigao iz mrtvih.

Grčka riječ „eksusija“ označava „autoritet“, „jurisdikciju“, „slobodu“, „moć“, „pravo“ i „snagu“, i treba je prevoditi kao „vlast (autoritet)“, pazeći pri tom pažljivo na sve ostale riječi u rečenici, baš kao što je to urađeno u Bibliji NRP ili nekim savremenim prevodima na engleskom jeziku.

„Zato me Otac i voli, jer ja polažem svoju dušu da bih je opet primio. Niko mi je ne oduzima, nego je ja sam od sebe polažem. Imam vlast da je položim i imam vlast da je opet primim. Takvo sam uputstvo primio od svog Oca.“ (Jovan 10:17,18 NRP)

Parafrazirano, Isus izjavljuje da, prema Planu spasenja i Savjetu sa svojim Ocem, On zna da treba dobrovoljno položiti svoj život kao posredničku Žrtvu za grijeha, ali da ima autoritet, ili preciznije pravo, da ga opet dobije ili primi natrag tj. da bude uskrsnut na život kako bi nastavio sa drugom fazom svoje misije iskupljenja ljudskog roda – posredovanjem u nebeskoj Svetinji. I da je takvu direktivu odnosno uput primio od Oca. Logično, ako umrete, neophodna je životodavna sila izvan i nezavisno od vas da biste bili vraćeni u život tj. uskrsnuti. Jedina sila te vrste je sila Boga Oca, uz asistenciju anđela. Pravo na uskrsenje, u pravnom smislu tog pojma, Isus je stekao poslušnošću Ocu i bezgrešnošću, tako da ga smrt nije mogla zadržati.

Obratite sada pažnju na prevod ista dva stiha u Novom Zavjetu Vuka Stefanovića Karadžića:

„Zato me Otac ljubi, jer ja dušu svoju polažem da je opet uzmem. Niko je ne otima od mene, nego je ja sam od sebe polažem. Vlast imam položiti je i vlast imam uzeti je opet. Ovu sam zapovjest primio od Oca svog.“

Ispravno preveden ovaj stih poprima potpuno novo značenje gdje nema očiglednih kontradikcija pošto svi niže navedeni stihovi konstatuju da je Bog podigao svog Sina iz mrtvih. Napominjemo da su dati izvodi nekih stihova koji se tiču isključivo ovog predmeta.

Djela 2:24: „Ali Bog ga je uskrsnuo oslobodivši ga okova smrti, jer nije bilo moguće da ga smrt zadrži.“

Djela 2:32: „Tog Isusa Bog je uskrsnuo, čemu smo svi mi svjedoci.“

Djela 3:15: „Ali Bog ga je podigao iz mrtvih, čemu smo mi svjedoci.“

Djela 4:10: „Isusa Hrista Nazarećanina, koga ste vi razapeli, a koga je Bog podigao iz mrtvih.“

Djela 5:30: „Bog naših praočeva uskrsnuo je Isusa, koga ste vi ubili i objesili na drvo.“

Djela 10:40: „A Bog ga je treći dan uskrsnuo i dao mu da se pokaže ljudima.“

Djela 13:30: „Ali Bog ga je podigao iz mrtvih.“

Djela 13:33: „Da ga je Bog u potpunosti ispunio nama, njihovoj djeci, time što je podigao Isusa.“

Djela 13:34: „A da ga je uskrsnuo iz mrtvih tako da se više neće vratiti u raspadljivost, Bog je ukazao rekavši...“

Djela 13:37: „A onaj koga je Bog uskrsnuo nije video raspadanje.“

Djela 17:31: „Jer je odredio dan u kom namjerava da sudi svijetu po pravdi, preko čovjeka kog je za to odredio, što je potvrđio pred svim ljudima uskrsnuvši ga iz mrtvih.“

Rimljanima 4:24: „Vjerujemo u Onoga koji uskrsnu Isusa

Hrista Gospoda našega iz mrtvih.“

Rimljanima 6:4: „Kao što je Hristos uskrsnut iz mrtvih slavom Očevom.“

Rimljanima 10:9: „Ako u svom srcu vjeruješ da ga je Bog podigao iz mrtvih, bićeš spasen.“

1. Korinćanima 6:14: „A Bog je uskrsnuo Gospoda, a i nas će uskrsnuti svojom silom.“

1. Korinćanima 15:15: „Jer smo svjedočili protiv Boga da je uskrsnuo Hrista...“

2. Korinćanima 4:14: „Znajući da će onaj koji je uskrsnuo Isusa uskrsnuti i nas kao i Isusa i zajedno s vama postaviti nas pred sebe.“

Galatima 1:1: „Kroz Isusa Hrista i Boga Oca koji ga je uskrsnuo iz mrtvih.“

Efescima 1:20: „Koju je na djelu pokazao na Hristu kad ga je podigao iz mrtvih i postavio sebi zdesna na nebesima.“

Kološanima 2:12: „U kome s njim i ustaste kroz vjeru u djelotvornost Božju, koji ga je uskrsnuo iz mrtvih.“

1. Solunjanima 1:10: „I da biste čekali da s nebesa dođe njegov Sin, Isus, koga je podigao iz mrtvih.“

1. Petrova 1:21: „Koji kroz njega vjerujete u Boga, koji ga je podigao iz mrtvih i dao mu slavu.“

44. Alfa i Omega, početak i svršetak

„Alfa“ je prvo slovo grčkog alfabetu ili početak alfabeta, a „omega“ je poslednje slovo ili kraj alfabetu. Tako ove riječi jednostavno označavaju početak i svršetak, baš kako стоји u Otkrivenju 1:8. Ova referenca na Alfu i Omegu odnosi se očigledno na Boga Oca koji jedini ima atribut „Svemoćni“.

Međutim, da li je ovaj termin primenljiv i na Isusa Hrista? Otkrivenje 22:13 je drugo mjesto na kojem se pominje „Alfa i Omega“, ali ne možemo biti sigurni na koga se zapravo odnosi ta referenca, Oca ili Sina, jer nemamo precizne odrednice kao u 1:8.

Iz konteksta Otkrivenja 22:13 moglo bi se zaključiti da Hrist za sebe govori kao Alfi i Omegi, dok tekst u Otkrivenju 1:8 jasno pokazuje da je riječ o Bogu Ocu: „Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, govori Gospod Bog, koji jeste i koji je bio i koji dolazi, Svemoćni.“

U Otkrivenju 1:17,18 termin „Prvi i Poslednji“ se veže za Hristovu kvalifikovanost za našeg Spasitelja jer On je Pobjednik nad smrću i kao takav zaista Prvi i Poslednji Nosilac i Garant života. „Ne boj se. Ja sam Prvi i Poslednji, i živ sam. Bio sam mrtav, i evo živim u vjekovima vjekova, i imam ključeve od smrti i hada.“

Pogledajte sada kako je apostol Pavle pod nadahnućem pisao o realizaciji Božjeg i Hristovog Plana spasenja. „Ali činjenica je da je Hristos ustao iz mrtvih, i on je prvina od onih koji su umrli. Jer pošto je smrt došla kroz čovjeka, i uskrsenje mrtvih dolazi kroz čovjeka. Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Hristu svi oživjeti. Ali svako u svom redu: Hristos kao prvina, a zatim, za vrijeme njegovog dolaska, oni koji su Hristovi. Zatim će, na kraju, kad uništi svaku upravu i svaku vlast i silu, predati kraljevstvo svom Bogu i Ocu. Jer on treba da vlada sve dok Bog ne položi sve

neprijatelje pod njegove noge. Kao poslednji neprijatelj biće uništena smrt. Jer Bog je sve ‘pokorio pod njegove noge’. A kad kaže da je ‘sve pokoren’, jasno je da je pokoren sve osim onoga koji mu je sve pokorio. A kad mu sve bude pokoren, tada će se i sam Sin pokoriti onome koji mu je sve pokorio, da Bog bude sve svima.“ (1. Korinćanima 15:20-28) Ovo je jasan koncept koji podrazumijeva početak određene misije i njen završetak. Tako je Hrist na više načina Prvi i Poslednji.

Čitaoci Otkrivenja svakako su razumjeli da Hristova misija obuhvata sve, od početka do kraja. S druge strane, ono što trinitarci pokušavaju da dokažu iz ovih stihova je Hristova jednakost sa Bogom Ocem u apsolutnom smislu. Stoga oni ove reference o Hristu iz Otkrivenja povezuju sa tekstovima kao u Isajiji 44:6: „Ovako kaže Gospod, Izraelov Kralj i Otkupitelj, Gospod nad vojskama: ‘Ja sam prvi i ja sam poslednji, osim mene nema Boga.’“ Ali kao i uvijek kad proučavamo Bibliju, jako je važno da obratimo pažnju na kontekst, o kome ili o čemu se govori i šta je ta poruka značila onima kojima je bila namijenjena.

Trinitarski falsifikat u Otkrivenju 1:8, 11

U većini prevoda Otkrivenje 1:8, 11 glasi: *Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, govori Gospod, koji jeste i koji je bio i koji dolazi, Svemoćni...*

Ja sam Alfa i Omega, Prvi i Poslednji. Ono što vidiš napiši u svitak i pošalji u sedam crkava koje su u Aziji: u Efes, Smirnu, Pergam, Tijatiru, Sard, Filadelfiju i Laodikeju.

Ovaj stih, na prvi pogled, jedan je od nekoliko biblijskih stihova koji izgleda podupiru doktrinu o trojstvu, jer se čini da se Isus predstavlja „Gospod Bog Svemoćni“.

Neka biblijska izdanja imaju Otkrivenje 1:8 odštampano crvenim slovima, govoreći nam da je to referenca na Isusa. Bojeći slova

u crveno umjesto uobičajenog u crno, prevodioci i urednici su krivi za privatno [vlastito] tumačenje, što 2. Petrova 1:20 zabranjuje.

„A najprije znajte ovo: Nijedno proročanstvo Pisma ne proizlazi iz nečijeg vlastitog tumačenja. Jer nikad proročstvo nije prenošeno od čovečije volje, nego vođeni Duhom svetim govoriše sveti Božji ljudi.“ (2. Petrova 1:20-21) Riječ „privatno“ dolazi od grčke riječi *idios*, što znači „svoj vlastiti“.

Zašto Isus ne može biti Gospod Bog Svemoćni?

Naslov „Alfa i Omega, početak i svršetak“ može se odnositi i na Hrista i na Boga Oca u najvišem smislu.

„Slušaj me, Jakove, slušaj me, Izraele, koga sam pozvao. Ja sam isti. Ja sam prvi. Ja sam i poslednji. Moja je ruka položila temelj zemlji, moja je desnica rasprostrala nebesa.“ (Isajja 48:12-13)

Međutim, Isus je Sin Božji i kao takav imao svoje porijeklo od Oca. Sveti Pismo to eksplicitno uči. Otkrivenje 1:8 se ne može odnositi na Isusa zbog atributa koji su navedeni u nastavku ovog stiha: „koji jeste i koji je bio i koji dolazi, Svemoćni“. Stoga Bog Otac mora ovdje biti alfa i omega. Tačno je da je Bog „sve stvorio kroz Isusa Hrista“ (Efesima 3:9), ali je isto tako tačno da je Bog uvijek Izvor a Hrist božanski Kanal koji ima izvršnu funkciju u Očevo ime. U tom smislu On naravno može biti i jeste Alfa i Omega, ali ne i u apsolutnom smislu svemoći odnosno vrhovnog autoriteta.

Morate zapamtiti da se nalazimo u duhovnoj borbi! Đavo mrzi Bibliju i pokušaće je pokvariti bilo kada i bilo gdje.

Koje istine otkrivaju drevni biblijski rukopisi Otkrivenja 1:8?

U Lamsa Bibliji, prevedenoj s aramejskog teksta *Peshitta*, koji datira iz 5. vijeka stoji: „Ja sam Alef i Tau, početak i svršetak, govori Gospod Bog, koji jeste i koji je bio i koji dolazi, Svemoćni“.

Da li ste zapazili da iza odrednice Gospod stoji Bog?

Čak i *Codex Sinaiticus* koji se smatra najstarijom potpunom

kopijom grčkog Novog zavjeta koja postoji i datira iz 4. vijeka, iza riječi „Gospod“ ima riječ „Bog“. *Codex Vaticanus* za koji se takođe veruje da je među najstarijim kopijama grčke Biblije ima riječ „Bog“ [teos] iza riječi „Gospod“ [Kirios] – „Κύριος ὁ Θεός“. Molimo čitaoca da razumije da ovdje ne promovišemo *Codex Sinaiticus* i *Codex Vaticanus* kao standarde za provjeru tačnosti teksta Svetog Pisma, već se bavimo poređenjem starih prepisa iz vremena kad još uvijek nisu vršene manipulacije sa stihovima koje analiziramo.

6 od 8 kritičnih grčkih tekstova [75%!] Otkrivenja 1:8 imaju riječ „Bog“ [teos] iza riječi „Gospod“ [Kirios] – „Κύριος ὁ Θεός“, uključujući Vizantijski većinski tekst (2005) i tekst Grčke pravoslavne crkve iz 1904.

U grčkom tekstu Nestle-aland [28. izdanje], jednog od najautoritativnijih kritičnih grčkih tekstova, ima riječ „Bog“ nakon riječi „Gospod“.

U jermenskoj Bibliji, prevedenoj sa sirijskog teksta iz 411. godine, takođe стоји „Gospod Bog“ u Otkrivenju 1:8.

Latinska Vulgata sv. Jeronima koja datira između 390-405. godine sadrži riječ „Bog“, odmah iza riječi „Gospod“.

Riječ „Bog“ je namjerno izbrisana iz Biblije kralja Džejmsa, kao i mnogih drugih verzija koje se naslanjaju na taj i srodne prevode. Ako se pitamo zašto bi to uradili, odgovor možemo naslutiti iz osnovnih smjernica za taj projekat. Biblija Kralja Džejmsa (KJV) je nastala kao rezultat konferencije održane 1604. u palati Hempton na kojoj su prisustvovali kralj, predstavnici engleske crkve i puritanci. Novi prevod je urađen kako bi se usaglasile razlike koje su postojale među do tada korišćenim prevodima Biblije. Ta kompilacija Biblije je uključila 39 knjiga Starog Zavjeta, **15 apokrifnih „međuzavjetnih“ knjiga** i 27 knjiga Novog Zavjeta. **Kralj Džejms je prevodiocima dao instrukcije da osiguraju da se novi prevod slaže sa eklesiologijom i da održava episkopalnu**

strukturu Engleske crkve i njenog vjerovanja u zaredeno sveštenstvo (Daniell, David [2003]. The Bible in English: its history and influence, p. 439. New Haven, Conn: Yale University Press). Na tom poslu radilo je 47 ljudi. Dakle, ovaj prevod je tendenciozno rađen pod kontrolom državnih vlasti i Anglikanske crkve koja ispovijeda trinitizam i druga nebiblijска vjerovanja.

Ko je izbrisao riječ „Bog“ iz Otkrivenja 1:8?

Biblija se tumači ili u stihu ili u kontekstu.

Pogledajte kontekst Judine knjige 1:4 prije Otkrivenja 1:8!

„Jer imaju neki ljudi koji su se uvukli među neopreznima koje su Pisma još davno odredila za sud, bezbožnici, koji blagodat našeg Boga pretvaraju u izgovor za besramna djela i koji se odriču jedinog Gospodara Boga, i našeg Gospoda Isusa Hrista.“ (Juda 1:4)

Izvjesni ljudi bili su ljudi koji su rođeni od zmijinog sjemena, đavolji sinovi čiji je jedini posao obavljati prljave poslove svog oca.

Šta znači „poricati“ (grčki: arneomai)? Po definiciji ovaj pojam znači „odricati, odbijati, osporavati i protivrječiti, odbijati da se nešto potvrdi ili prizna (u smislu vjerovanja)“.

Postoje tri kategorije antihrista:

1. Antihristov đavolji duh.
2. Osoba koja pripada sjemenu zmije.
3. Antihrist kao sam Sotona ili njegov predstavnik (predstavništvo).

Falsifikator Otkrivenja 1:8 namjerno je uklonio riječ „Bog“ iz stiha, u suštini negirajući jedinoga Gospodara Boga i našeg Gospoda Isusa Hrista. To je uzrokovano antihristovim duhom koji je đavolski duh koji je doslovno protiv Hrista. S tim problemom se suočio apostol Jovan pred kraj 1. vijeka, o čemu je pisao u svojim poslanicama (vidi: 1. Jovanova 4:3; 2. Jovanova 2:7).

Zatim se stih štampa crvenim slovima, pretvarajući Isusa, Sina

Božjeg, u Gospoda Boga Svemogućeg, što je druga kontradikcija [poricanje] Svetog Pisma.

Isus Hrist se u Bibliji naziva Sinom Božjim najmanje 68 puta!

Po definiciji, osoba koja je krivotvorila Otkrivenje 1:8 imala je antihristov duh [bila protiv Hrista] i poricala „jedinoga Gospodara Boga i našeg Gospoda Isusa Hrista“, tj. njihove istinske identitete, onako kako su sami otkrili u Riječi Božjoj.

„Djeco, poslednji je čas, i kao što ste čuli, dolazi Antihrist, ali već sada su se pojavili mnogi antihristi. Po tome znamo da je poslednji čas. Izašli su od nas, ali nisu bili od nas, jer da su bili od nas, ostali bi s nama. Ali izašli su da bi se vidjelo da nisu svi od nas. A vi imate pomazanje od Svetoga i znate sve. Ne pišem vam zato što ne znate istinu, nego zato što je znate i zato što nikakva laž nije od istine. Ko je lažljivac ako ne onaj ko poriče Isusa kao Hrista? To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina.“ (1. Jovanova 2:18-22)

U 22. stihu, ova riječ „poricati“ [upotrijebljena dvaput!] je grčka riječ *arneomai* [Strong's #720], potpuno ista riječ korištena u Judi 1:4, koja nepobitno potvrđuje da je falsifikator Otkrivenja 1:8 antihrist!

Ovo još jednom otkriva ko na kraju stoji iza svih krivotvorina protiv Isusa Hrista koje su zabilježene u Bibliji: đavo.

Šta dva vrlo autoritativna biblijska referentna djela govore o Otkrivenju 1:8?

Companion Reference Bible od E.W. Bullingera konstatiše da je u Otkrivenju 1:8 izostavljena riječ „Bog“ iza riječi „Gospod“.

Kitelov teološki rječnik Novog zavjeta jedna je od najcjenjenijih biblijskih referenci našeg vremena. U tomu II, na stranici 351, stoji: „Hrist nije Bog u mnogobožačkom smislu, niti je Bog u mističnom smislu. Jedini Bog ga je postavio za mjerodavnog nosioca božanske službe za cijelu sferu svijeta i njegove istorije.“ (The Kittel Theological Dictionary of the New Testament, p. 351)

U tomu III, strana 915, potvrđuje se da je pravi i ispravan drevni izraz u Otkrivenju 1:8 *Kurios o Theos*, „Gospod Bog“.

Šta znači riječ „Svemogući“ u Otkrivenju 1:8?

Jedini entitet kvalifikovan da bude vladar čitavog univerzuma je onaj koji ga je osmislio i stvorio – Gospod Bog Svemogući. Na grčkom jeziku za „svemogući“ koristi se riječ „Pantokrator“.

Hajde da istražimo i analiziramo svih deset upotreba grčke riječi *Pantokrator* u Bibliji. Strongov konkordans definiše taj pojam pod stavkom #3841 kao „vladar svih, vladar univerzuma, svemogući“.

Isus se spominje samo u 2 od 10 stihova, gdje se naziva Jagnje i ni u jednom trenutku se nikada ne naziva Gospodom Bogom Svemoćućim.

Kao što možete i sami vidjeti, NIJEDAN OD NIŽE NAVEDENIH STIHOVA NE KAŽE NITI IMPLICIRA DA JE ISUS GOSPOD BOG SVEMOGUĆI.

„I biću vam otac, a vi ćete mi biti sinovi i kćeri, govori Gospod Svemoćni.“ (2. Korinćanima 6:18)

„Ja sam Alfa i Omega, početak i svršetak, govori Gospod Bog, koji jeste i koji je bio i koji dolazi, Svemoćni.“ (Otkrivenje 1:8)

„Svako od ta četiri bića imalo je po šest krila. Svuda po telu i ispod krila bila su puna očiju. I ta bića su bez predaha dan i noć govorila: Svet, svet, svet je Gospod Bog, Svemoćni, koji je bio i koji jeste i koji dolazi!“ (Otkrivenje 4:8)

„Zahvaljujemo ti, Gospode Bože, Svemoćni, koji jesi, koji si bio, i koji će doći, jer si uezio silu svoju veliku i vladaš.“ (Otkrivenje 11:17)

„I pjevali su pjesmu Mojsija, Božjeg sluge, i Jagnjetovu pjesmu: Velika su i čudesna djela tvoja, Gospode Bože, Svemoćni. Pravedni su i istiniti putevi tvoji, Kralju svetih.“ (Otkrivenje 15:3)

„I začuo sam drugoga iz oltara kako govori: Da, Gospode Bože, Svemoćni, istinite su i pravedne tvoje presude... To su

demonski duhovi koji čine čuda i odlaze kraljevima cijelog svijeta, da ih sakupe za bitku na veliki dan Boga Svemoćnog.“ (Otkrivenje 16:7, 14)

„I začuo sam kao glas silnog mnoštva, i kao huka mnogih voda, i kao tutnjava silnih gromova, kako govori: Hvalite Gospoda jer Bog Svemogući vlada! … Iz usta mu je izlazio oštar mač, da njime udari narode. On će nad njima vladati gvozdenom palicom. I gaziće presu žestokog gnjeva Svemoćnog Boga.“ (Otkrivenje 19:6, 15)

„U gradu nisam video hram, jer su njegov hram Gospod Bog Svemoćni, i Jagnje.“ (Otkrivenje 21:22)

Pogledajte definiciju Pantokratora – „neograničena moć i apsolutna vlast“ i uporedite to sa ovim stihom:

„Isus im je na to rekao: Zaista, zaista, kažem vam, Sin ne može ništa da učini sam od sebe, nego samo ono što vidi da Otac čini. Jer što god On čini, to i Sin čini na isti način.“ (Jovan 5:19)

Po definiciji, Isus Hrist ne može biti Gospod Bog Svemogući.

„Hristu je poglavar Bog.“ (1. Korinćanima 11:3)

Izvorna Božja Riječ nikad nije kontradiktorna sama sebi!

Krivovorenje Otkrivenja 1:11

„Govoreći: Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji; i, ono što vidiš, napiši u knjigu i pošalji je u sedam crkava u Aziji; u Efes, u Smirnu, u Pergam, u Tijatiru, u Sard, u Filadelfiju i u Laodikiju.“ (Otkrivenje 1:11 [KJV])

Grčki tekst Nestle iz 1904. briše cijelu frazu: „Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji“, iz Otkrivenja 1:11.

6 od 8 kritičnih grčkih tekstova nema izraz „Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji“ u Otkrivenju 1:11.

Grčki tekst *Mounce Reverse-Interlinear New Testament* (MOUNCE) nema izraz: „Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji“ u Otkrivenja 1:11.

U Lamsa Biblij, prevedenoj sa drevnog aramejskog teksta *Peshitta* iz 5. vijeka, takođe nedostaje čitava fraza: „Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji“ u Otkrivenju 1:11.

Grčki tekst iz Nestle-alanda [28. izdanje] jedan je od najmje-rodavnijih kritičnih grčkih tekstova i nedostaje mu cijela fraza: „Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji“ u Otkrivenju 1:11.

Sažetak

Otkrivenje 1:8

1. 8 od 10 [80%] kritičnih grčkih tekstova iza riječi „Gospod“ ima riječ „Bog“.
2. 100% od svih 6 najstarijih biblijskih rukopisa [navedenih u nastavku] iza riječi „Gospod“ ima riječ „Bog“.
3. Latinska Vulgata sv. Jeronima iz 390. – 405. godine n.e. ima riječ „Bog“ iza riječi „Gospod“.
4. Jermenska Biblij, prevedena iz starog sirijskog teksta 411. godine poslije Hrista, iza riječi „Gospod“ ima riječ „Bog“.
5. *Codex Sinaiticus*, koji datira iz 4. vijeka, ima riječ „Bog“ nakon riječi „Gospod“.
6. *Codex Vaticanus*, takođe jedan od najstarijih grčkih Novih zavjeta koji postoji, iz 4. vijeka, ima riječ „Bog“ nakon riječi „Gospod“.
7. Lamsa Biblij, prevedena sa drevnog aramejskog teksta *Peshitta* iz 5. vijeka, ima riječ „Bog“ iza riječi „Gospod“.
8. Prevod *Afrikanske Peshitte* ima riječ „Bog“ iza riječi „Gospod“.
9. *The Companion reference Bible* kaže za Otkrivenje 1:8 „Tekst glasi Gospod Bog“.
10. Dva različita toma *Kitelovog teološkog rječnika Novog zavjeta* potvrđuju da Isus Hrist nije Svetog Bog te da pravi i ispravni drevni rukopisi iz Otkrivenja 1:8 imaju

riječ „Bog“ iza riječi „Gospod“.

11. Sva izdanja Biblije koja imaju Otkrivenje 1:8 istaknuto crvenim slovima predstavljaju privatno tumačenje koje Sveti Pismo absolutno zabranjuje (vidi: 2. Petrova 1:20).
12. Po definiciji, osoba koja je krivotvorila Otkrivenje 1:8 bila je antihrist [protiv Hrista] koji se odrekao „jedinoga Gospodara Boga, i našeg Gospoda Isusa Hrista“ [Juda 1:4] jer je rođen od sjemena zmije [đavola]. Stoga, đavo stoji iza svih trinitarskih krivotvorina u Bibliji.
13. NIJEDNA od 10 upotreba grčke riječi *Pantokrator* [u prevodu „Svemogući“] u Bibliji ne odnosi se na Isusa Hrista; stoga On ne može biti Gospod Bog Svemogući.
14. Riječ „Svemogući“ na grčkom znači: svemogući; neograničena moć koja vrši absolutnu vlast; vladar svega, vladar univerzuma. 1. Korinćanima 11:3 konstatuje da je i Hristu poglavar Bog.
15. Jedini entitet kvalifikovan za vladara cijelog svemira je onaj koji ga je osmislio i stvorio, koji nema početka ni kraja u vremenskom smislu. Ovo se može odnositi samo na Gospoda Boga Svemogućeg, a ne na Njegovog Sina Isusa Hrista.

U zaključku: svi biblijski rukopisi prije 16. vijeka imaju riječ „Bog“ iza riječi „Gospod“ u Otkrivenju 1:8. Stoga se radi o namjernom trinitarskom krivotvorenu.

Svi čije srce i um nisu iskvareni zapovijestima, doktrinama i tradicijama ljudi trebali bi biti dovoljno krotki i skromni da promijene svoje teologije i vjerovanja tako da odgovaraju ispravnoj Božjoj riječi.

Otkrivenje 1:11

1. 9 od 11 [81%] kritičnih grčkih tekstova nema izraz „ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji“.
2. Sva izdanja Biblije koja imaju Otkrivenje 1:11 istaknuto

crvenim slovima predstavljaju privatno tumačenje koje Sveti Pismo apsolutno zabranjuje (vidi: 2. Petrova 1:20).

3. *Codex Sinaiticus*, najstariji potpuni grčki Novi zavjet, dатiran iz 4. vijeka, nema izraz „Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji“.
4. Lamsa Biblij, prevedena sa drevnog aramejskog teksta *Peshitta* iz 5. vijeka, nema izraz „Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji.“
5. Prevod *Afrikaans Peshitta* nema izraz „ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji.“
6. Jeronimova Latinska Vulgata iz 390. – 405. godine n.e. nema izraz „ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji.“
7. Jermenska Biblij, prevedena iz starog sirijskog teksta 411. godine poslije Hrista, nema izraz „Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji.“
8. *The Companion reference Bible* kaže o Otkrivenju 1:11 „Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji“ – „ovaj tekst se izostavlja“.

U zaključku: nijedan biblijski rukopis prije 16. vijeka nema izraz „Ja sam Alfa i Omega, prvi i posljednji“ u Otkrivenju 1:11.

Stoga se u oba sporna stiha vršilo namjerno krivotvorene, dodavanje i oduzimanje, protiv čega su upućena najsvečanija upozorenja od samog Autora knjige Otkrivenja (vidi: Otkrivenje 22:18, 19).

Zaključak

Mnogi su zbumjeni i ne znaju koga obožavaju ili ko prebiva u njima. Da li postoji bog tri u jedan ili stvarni Otac i Sin? I da li je Duh sveti Bog Duh ili Duh Božji kroz kojeg nam dolaze i Otac i Sin?

Isus je podrazumijevao i sebe kada je rekao: „Vi se molite (bogoslužite) onome što ne poznajete, a mi se molimo (služimo) onome što poznajemo.“ (Jovan 4:22) On je zatim objasnio kome treba služiti: „Ali dolazi čas, i već je tu, kada će pravi bogoslužitelji služiti Ocu u duhu i istini, jer i Otac traži takve bogoslužitelje. Bog je Duh, i oni koji mu služe obavezani su da mu služe u duhu i istini.“ (Jovan 4:23,24) Isus je služio svome Ocu zajedno sa „pravim bogoslužiteljima“ u „duhu i istini“. Nemoguće je služiti Bogu u neistini i lažima (satanistički koncept se zasniva na mješavini istine i laži), jer u tom slučaju Duh istine nema ništa s tim. Isus je služio Ocu jer Otac je i Njegov Bog.

Isus je rekao Mariji nakon svog uskrsenja: „Nemoj me doticati, jer još nisam uzašao k Ocu, nego idi mojoj braći i reci im: ‘Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.’“ (Jovan 20:17) Isus je govorio svojim učenicima da je Njegov Bog isti Bog kao njihov Bog. On je takođe objasnio da je to Bog Otac koji je Njegov Otac i naš Otac.

Zbumjenost mnogih hrišćana može se zapaziti i po načinu na koji se mole. Tako ćete često čuti da kažu: „Hvala ti Oče što si došao i umro za naše grijeha.“ I zatim zaključuju molitvu „u Isusovo ime“. Ima li smisla moliti se Isusu u Njegovo vlastito ime? On je naš Posrednik, i jasno nas je uputio da se molimo Bogu Ocu u Njegovo ime (Luka 11:2; Jovan 16:23; Efescima 5:20). „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek,

Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5) I dok je Božja Riječ vrlo decidna po pitanju odnosa i pozicija u Božanstvu, čini se da su mnogi ljudi zbunjeni i zapravo ne znaju koga obožavaju „zahvaljujući“ upravo doktrini o trojstvu koja uči o bogu 1 u 3 (što bi se moglo označiti nonsensom „monoteistički politeizam“) ili 3 u 1 („politeistički monoteizam“).

Biblijia mnogo puta konstatuje da je Isus doslovni Sin Božji. Ali doktrina o trojstvu kaže „ne, oni samo igraju uloge.“ Ako Boga i Isusa doživljavamo kao glumce koji ne misle ono što kažu, već da su to metafore, antropomorfizmi i alegorije, da li je moguće graditi moralni i hristoliki karakter sa tim premisama? Neće li gluma, manipulacija i laži prožimati i naš duh i rad? Nisu li upravo to pokazatelji koje vidimo u pseudo hrišćanskom svijetu i crkvama?

Trinitizam uništava ličnost i identitete Oca i Sina. Bog više nije stvarni Otac i Hrist više nije stvarni Sin iako ih možda i dalje tako nazivamo. Poništavanje nebeske prvobitne Porodice je napad na Božji poredak i direktno se održava na razaranje zemaljskih porodica, shvatanje ustrojstva života i autoriteta, bilo u domu ili u vjerskoj zajednici. Tako se ispunjava Sotonin plan da se hrišćani nesvesno odriču Oca i Sina i obožavaju njega kroz nepostojećeg člana Božanstva ili „tri u jedan“ vavilonskog boga sunca, što je on oduvijek želio.

Hrist je naš Utješitelj te tako i On i Njegov Otac grade svoje prebivalište u nama kroz prisutnost Duha koji potiče od Oca i koji dijele Otac i Sin (Jovan 14:16-23). Da li je, dakle, doktrina o trojstvu istina ili laž? Svjedočanstvo Svetog Pisma je da postoji samo jedan Bog Otac i jedan Gospod Isus Hrist, a njihov Duh sveti je prisutnost i sila Božja. Otac i Sin nas nisu samo stvorili, već su toliko voljeli ljudski rod da su osmislili čudesan plan kako da spasu izgubljeni svijet, jednom zavijek učine kraj pobuni i zlu i obnove zemlju i univerzum prema njihovoj prvobitnoj namjeri.

Rezime negativnih konotacija dogme o trojstvu

Doktrina o trojstvu direktno i indirektno proizvodi sledeće:

- i) Urušava, mijenja i poništava identitete jedinog pravog Boga Oca (2. Mojsijeva 20:2,3; 5. Mojsijeva 6:4) i Njegovog Sina Isusa Hrista (1. Korinćanima 8:6).
- ii) Predstavlja direktno kršenje Prvog Božjeg Uputa iz Dekaloga: „**Ja** sam Gospod, tvoj Bog... Nemoj imati drugih bogova ispred **mene**“ (2. Mojsijeva 20:3,4).
- iii) Uvodi treću nepostojeću božansku ličnost – Svetog Duha – mijenjajući tako percepciju i funkciju Božjeg i Hristovog Duha i otvarajući vrata spiritualizmu, kao i obožavanju lažnog boga (Sotone) preko predstavnštva. U spiritualističkim učenjima Sveti duh je prepoznat kao „ženski princip“, što nije slučajno, jer u prvobitnom vavilonskom trojstvu – Nimrod, Semiramis i Tamuz – koje je kasnije obožavano kroz misterije, Semiramis je bila „sveti duh“ ili „majka božja“.
- iv) Obesmišljava na stotine bibijskih tekstova, eksplicitnih Božjih objava i Hristovih jasnih učenja. Tako se gotovo sve jasne izjave u Svetom Pismu, koje treba čitati i razumjeti onako kako piše, zamagljuju ili shvataju kao stilske figure.
- v) Direktno podriva Plan spasenja, praveći ga fikcijom i pozorišnim komadom, gdje svi navodni su-vječni i su-jednaki članovi božanskog trojstva samo igraju uloge koje su međusobno podijelili.
- vi) Onemogućava ispravno shvatanje i vrednovanje Histovog utjelovljenja, Njegove ljudske prirode, misije i djelovanja na zemlji, čineći Ga bogočovjekom, nekom vrstom supermena sa dvojnom prirodom, čime se suptilno omalovažava veličina Njegovog djela i žrtve u korist ljudskog

roda.

- vii) Obesmišjava Hristovo uskrsenje, tumačeći to kao samo-uskrsenje (jer Bog ne može umrijeti), čime ne samo što se indirektno negira da je Isus doslovno umro na krstu, već se favorizuje spiritualistička filozofija o dualizmu.
- viii) U paketu sa svetkovanjem lažnog dana od odmora, nedjelje odnosno starog paganskog „dana sunca“, vrši faktički promjenu obožavanja koje pripada isključivo Bogu i Hristu na tuđe bogove iza kojih stoje Sotona i pali anđeli. I trojstvo i svetkovanje nedjelje direktno potiču od obožavanja sunca (Sotone), što je biblijski i istorijski dokazivo, te su tako u korelaciji sa antihristom i primanjem žiga zvijeri (Otkrivenje 13:16-18). Isti akteri koji su u 4. vijeku uveli svetkovanje nedjelje odgovorni su i za uvođenje dogme o trojstvu. Pitamo se kako to da je dogma o trojstvu bila „pun pogodak“ u vrijeme kvarenja svih biblijskih doktrina i „pokrštavanja“ paganizma.
- ix) Obezvredjuje božanski princip Izvora i Kanala koji je od Boga i Hrista preslikan na ljudsku porodicu i religijsko ustrojstvo, kvareći tako zdrave autoritete i prioritete i unoseći konfuziju svojstvenu satanizmu gdje je svako svoj „izvor“ i svoj „bog“.
- x) Atakuje na zdravi razum, odvodeći ljude od izvorne Božje Riječi i navodeći ih da daju prednost ljudskoj filozofiji i autoritetima.
- xi) Kvari moralnu sliku o Bogu implicitno Ga proglašavajući lažovom i manipulantom, što se direktno odražava na umni sklop i moralni profil onih koji vjeruju u dogmu o trojstvu.

Dodatak: 77 pitanja za trinitarce

1. Gdje u Svetom pismu piše da je Bog trojstvo?
2. Gdje se u Bibliji nalaze termini „Bog Sin“ ili „Bog Sveti Duh“?
3. Da li je Isus pogriješio kad je izjavio da je Njegov Otac „jedini istiniti Bog“ (Jovan 17:3)?
4. Zašto Bog u Prvom Uputu Dekaloga kaže „**Ja** sam Gospod, tvoj Bog... nemoj imati drugih bogova ispred **mene**“ (2. Mojsijeva 20:3,4) ako je Božanstvo zapravo množina tri boga?
5. Da li je Isus bio saglasan sa objavom: „Čuj, Izraele: Gospod Bog naš, Gospod je jedini“ (5. Mojsijeva 6:4; uporedi sa Marko 12:28-34)?
6. Da li je Isus pogrešno predstavio odnos između Njega i Boga kad je izjavio „Otac moj veći je od mene“ (Jovan 14:28)? Kako je moguće da je Otac veći među „su-jednakinim“ članovima trojstva?
7. Kako je apostol Pavle mogao izjaviti da je „Hristu poglavaru Bog“ (1. Korinćanima 11:3) ako su oni ravnopravni članovi trojstva?
8. Da li je apostol Pavle bio saglasan da postoji samo jedan Bog (Rimljanima 3:30)?
9. Zašto Pavle pravi jedinstvenu razliku kad govori o „kralju vječnom, neraspadljivom, nevidljivom, jedinom premdrom Bogu“ (1. Timoteju 1:17), ako postoe tri su-vječna boga?
10. Da li je apostol Pavle pogriješio izjavivši da „postoji jedan Bog Otac od koga je sve ... i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve...“ (1. Korinćanima 8:6)?

11. Da li je apostol Jakov možda vjerovao u više od jednog Boga (Jakov 2:19)?
12. Zašto Juda pravi razliku između „jedinog Gospodara [grčki: *Despotos*, gospodar ili vlasnik u apsolutnom smislu, onaj koji ima potpunu jurisdikciju nad svime] Boga, i našeg Gospoda [grčki: *Kirios*] Isusa Hrista“ (Juda 1:4)?
13. Kako to da Pavle konstatiše da postoje „jedan Gospod [I-sus]... i jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima“ (Efesima 4:4-6), ako zapravo postoje tri su-jednaka boga?
14. Da li je Bog pogrešno predstavio svog „su-jednakog“ i „su-vječnog kolegu“ iz „trojstva“ kad je objavio nakon I-susovog krštenja „Ovo je moj voljeni Sin“ (Matej 3:17)?
15. Da li je Bog još jednom dezinformisao Isusove učenike o Njegovom stvarnom identitetu na Gori Preobraženja kad je ponovio „Ovo je moj voljeni Sin“ (Matej 17:5)?
16. Da li je Petar pogrešno identifikovao Isusa kad je izjavio: „Ti si Hristos, Sin Boga živoga“ (Matej 16:13-17; uporedi sa Jovan 6:69) ili je dobio potvrdu da je to od Oca? Zašto nije prepoznao Isusa kao „drugo lice božanstva“?
17. Zašto je Pavle u svojoj prvoj propovijedi, odmah posle obraćenja, „propovijedao Hrista, da je on Sin Božji“ (Djela 9:20)? Zar nije trebalo da kaže da je „član božanskog trojstva“?
18. Da li je Marta pogriješila kad je priznala: „Ti si Hristos, Sin Božji, onaj koji treba da dođe na svijet“ (Jovan 11:27)?
19. Zašto se optužba jevrejskih poglavara i sveštenika protiv Isusa zadržala samo u okviru Njegovog predstavljanja kao „Sina Božjeg“ i „Hrista / Mesije“ (Matej 26:63; Luka 22:67, 70; Jovan 19:7), ako je On ikada ičim sugerisao za sebe da je „bog“, „drugo lice božanstva“ i sl.?
20. Da li je Filip pogrešno izložio jevanđelje etiopskom

dvoraninu kad je ovaj na kraju iznio priznanje vjere: „Vjerujem da je Isus Hristos Sin Božji“ (Djela 8:37)?

21. Zašto je Bog imao potrebu da Sinu daje „život po sebi“ (Jovan 5:26) ako je Sin zapravo „drugo su-vječno lice božanstva“ koji je to oduvijek imao?
22. Kako to da su čak i demoni (pali anđeli) znali da je Isus „Sin Božji“ (Matej 8:29)? Zar su mogli biti dezinformirani oni koji su nekad prebivali u prisustvu Božjem?
23. Ako je Bog „trojedini“ (3 u 1 i 1 u 3), da li to znači: i) da je samog sebe poslao na svijet; ii) da je umro da pomiri svijet sam sa sobom; iii) da je samog sebe uskrsnuo; iv) da je vaznio samog sebe na Nebo; v) da moli i posreduje sam pred sobom na Nebu; vi) da je jedini posrednik između čovjeka i samog sebe; vii) da je nevidljiv a ipak viđen; viii) da je svemoćni Bog ali ipak jačan od anđela; ix) da je sveznajući Bog ali da nije znao dan svog povratka; x) da je velik kao Njegov Otac ali da je Otac veći od Njega; xi) da je jednak sa Ocem ali On je ipak Otac; xii) da je Sin ali iste dobi kao Otac; xiii) da je Sin koji ima Oca i Bog koji nema Oca; xiv) da je rođeni Sin i nerođeni Bog; xv) da je zaista Bog i zaista čovjek; xvi) da je izašao sam od sebe; xvii) da je dao silu samom sebi; xviii) da je zahvaljivao samom sebi; xix) da je nosio svjeđanstvo sam sebi; xx) da se vratio samom sebi; xxi) da sjedi s desne strane samom sebi; xxii) da je svoj vlastiti Otac i svoj vlastiti Sin; xxiii) da je napustio Nebo pa ipak bio tamo sve vrijeme...
24. Zašto je Sin Božji nazvan „slikom (obličjem) nevidljivog Boga“ (Kološanima 1:15; Jevrejima 1:3) ako je On zapravo još jedan su-vječni i su-jednaki ravnopravni bog?
25. Zašto je Isus Hrist nazvan „prvorodenim prije svakog stvaranja“ (Kološanima 1:15; Jevrejima 1:6) ako je „su-

- vječni“ ravnopravni Bog zajedno sa Ocem i svetim Duhom?
26. Kako to da je Isus Hrist „jedinoroden“ (*monogenes* = jedinac) od Oca (Jovan 1:14; 1:18; 3:16; 3:18; 1. Jovanova 4:9) ako je „su-vječni“ član trojstva?
 27. Kako i zašto Sin (Isus Hrist) uvijek i bez izuzetka prima autorizaciju od Oca i biva upućen ili naimenovan od Boga Oca (Jovan 5:22; Matej 28:18; Jovan 8:28, 42; Jevrejima 1:6, itd.) ako je i sam su-vječni i su-jednaki ravnopravni bog?
 28. Da li je Duh sveti, ako je ravnopravni član božanskog Trojstva, zapravo Hristov Otac (Matej 1:18)?
 29. Zašto Jovan spominje samo Boga i Riječ kada govori o stvaranju (Jovan 1:1-3, 14)?
 30. Kako to da Pavle navodi samo dva božanska bića koja su bila uključena u stvaranje (Efescima 3:9; Kološanima 1:15-16; Jevrejima 1:1-2)?
 31. Zašto u Pavlovim, Petrovim i Jovanovim pismima uvijek stoji da blagodat i mir dolaze samo od Oca i Sina (Rimljanim 1:7; 1. Korinćanima 1:3; 2. Korinćanima 1:2; Galatima 1:3; Efescima 1:2; Filipljanima 1:2; Kološanima 1:2; 1. Solunjanima 1:1; 2. Solunjanima 1:2; 1. Timoteju 1:2; 2. Timoteju 1:2; Titu 1:4; Filimonu 1:3; 2. Petrova 1:2; 2. Jovanova 1:3)?
 32. Zašto je Isus potpuno izostavio Duha svetoga kada je izjavio da vječni život zavisi o poznavanju Boga i Njega (Jovan 17:3)?
 33. Ko je i zbog čega krivotvorio tekst u 1. Jovanovoj 5:7, dionici poznatoj kao *Comma Johanneum*? Da li zbog podrške dogmi o trojstvu koja ne postoji u Svetom Pismu?
 34. Pošto je Petar na Pedesetnici, **svega desetak dana** nakon poslednjih Hristovih uputa prije Njegovog uznesenja na

Nebo (Matej 28:19-20; Djela 1:2-3), propovijedao da se „svako... krsti u ime Isusa Hrista“ (Djela 2:38), da li to znači da je već bio „zaboravio“ trojstvenu kršteničku formulu, da nije bilo validno njegovo nadahnuće pod kojim je propovijedao, ili da je ova formula u Matejevom jevanđelju krivotvorena u IV vijeku, baš kao i (naučno dokazano) *Comma Johanneum* (1. Jovanova 5:7)?

35. Kako to da u Novom savezu ne postoji nijedan zabilježen primjer da je neko kršten „u ime Oca i Sina i Svetog Duha“, već samo u ime Isusa Hrista (Djela apostolska 2:38; Djela apostolska 8:12; Djela apostolska 8:16; Djela apostolska 10:48; Djela apostolska 19:5; Djela apostolska 22:16; Rimljanima 6:3; 1. Korinćanima 1:13 i Galatima 3:27)?
36. Zašto Biblija nikad ne uči da volimo, obožavamo ili se molimo Duhu svetom?
37. Isus izjavljuje da je samo Sin video Oca (Jovan 6:46; Luka 10:22). Kako Duh sveti može biti doslovno biće, a da nikada nije video Oca?
38. Zašto je apostol Jovan izostavio Duha svetog kada kaže da je „naša zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom“ (1. Jovanova 1:3)?
39. Kako to da Biblija govori samo o prestolima Oca i Sina, a presto svetog Duha nikad ne pominje?
40. Zašto Otac nikada nije razgovarao sa Duhom svetim?
41. Zašto Isus nikada nije razgovarao sa Duhom svetim?
42. Zašto Duh sveti nikada nije razgovarao s Isusom?
43. Zašto Duh sveti nikada nije razgovarao s Ocem?
44. Zašto se Duh sveti manifestovao u formi goluba na Isusovom krštenju (Matej 3:16) ako je i sam bog? Zar to ne bi bilo direktno kršenje Božjeg Uputa o zabrani idolatrije i prikazivanja Božanstva materijalnim stvarima (2. Mojsijeva

20:4; 5. Mojsijeva 4:15-19)?

45. Zašto Pavle kaže da postoji samo jedan Duh (Efescima 4:4), dok Biblija govori o „Duhu Božjem“, „Duhu Hristovom“ (Rimljanima 8:9), „Duhu Gospodnjem“? Da li je to zasebno biće ili Duh o kojem govori cijelo Sveti Pismo: „Bog... poslao Duh svog Sina“ (Galatima 4:6); duh putem kojeg Otac i Sin prebivaju u vjernima (Jovan 14:23; Efescima 2:18; Galatima 2:20; Filipljanima 1:19; 1. Petrova 1:11)?
46. Koliko ima „svetih duhova“ ako je tačna dogma o trojstvu?
47. Kako to da o „danu ili času“ Hristovog drugog dolaska „niko ne zna, ni anđeli na nebu ni Sin, već Otac“ (Marko 13:32)? Zašto nije spomenut sveti Duh kao ravnopravni Bog koji bi takođe morao to znati?
48. Zašto Sveti pismo naziva „antihristima“ one koje poriču doslovnog Oca i Sina (1. Jovanova 2:22-23; Juda 1:4)?
49. Kako to da je Sin Božji jedino biće koje poznaje Oca (Luka 10:22)?
50. Kako to da su Otac i Sin jedina božanska bića koja neko može mrziti (Jovan 15:23-24)?
51. Kako to da su samo dva bića uključena u posredovanje za nas ako je prema dogmi o trojstvu sveti Duh posrednik: „Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus“ (1. Timoteju 2:5)?
52. Zašto se u istom stihu (1. Timoteju 2:5) eksplicitno ističe da postoji „samo jedan Bog“ i zašto Isus nije makar nazvan „bogočovjekom“?
53. Zašto „spasenje (dugujemo) našem Bogu, koji sjedi na prestolu, i Jagnjetu“ (Otkrivenje 7:10)? Zar sveti Duh nema nikakve zasluge?
54. Ako je Isus Hrist jedan od tri su-vječna boga, kako je

mogao umrijeti na krstu i posvjedočiti za sebe da je „bio mrtav“ (Otkrivenje 1:18), ako znamo da je Bog jedini besmrтан (1. Timoteju 6:16)?

55. Kako to da je Stefan u božanskom otkrivenju video na Nebu samo „Sina čovečijeg kako stoji s desne strane Bogu“ (Djela apostolska 7:56)? Gdje je nestao treći član?
56. Kako to da ćemo biti samo „naslednici Božji, a sunaslednici Hristovi“ (Rimljanima 8:17)? Gdje je treći?
57. Zašto o Hristu ne svjedoči i Duh sveti, već samo Otac koji ga je poslao (Jovan 8:18)?
58. Zašto Isus kaže „vjerujte u Boga, i u mene vjerujte“ (Jovan 14:1) ako postoji još jedan bog u kojega trebamo vjerovati?
59. Zašto Jovan povezuje vjeru u Isusa Hrista Sina Božjeg sa zadobijanjem vječnog života (Jovan 20:31; 1. Jovanova 5:10-12) ako je Bog zapravo trostvo tri su-vječna boga?
60. Zašto Jovan kaže da pobijeđuje svijet onaj koji vjeruje da je Isus Sin Božji (1. Jovanova 5:5)?
61. Zašto „antihrist“ poriče samo Oca i Sina (1. Jovanova 2:22,23) ako postoji i bog sveti duh?
62. Zašto sto četrdeset i četiri hiljade samo „imaju ime njegovog [Hristovog] Oca napisano na svojim čelima“ (Otkrivenje 14:1) ako postoje još dva ravnopravna boga?
63. Zašto spaseni na Nebu kažu da „spasenje (duguju) našem Bogu, koji sjedi na prestolu, i Jagnjetu“ (Otkrivenje 7:10)? Kako to da ne znaju za „treće lice božanstva“ i zahvale i njemu?
64. Zašto u „kraljevstvu Hrista i Boga“ (Efescima 5:5) nema svetog Duha?
65. Zašto po realizaciji Plana spasenja na Božjem prestolu opet nema svetog Duha, već je presto samo Božji i Jagnjetov / Hristov (Otkrivenje 22:1)?

66. Zašto će se Sin „pokoriti Bogu“ po realizaciji Plana spašenja ako je su-jednaki bog (1. Korinćanima 15:27, 28)?
67. Zašto poštujemo samo Oca i Sina (Jovan 5:23)?
68. Zašto apostol Jakov kaže za sebe da je „sluga Boga i Gospoda Isusa Hrista“ (Jakov 1:1)? Zar odbija da služi i trećem?
69. Zašto Isus naglašava da je u jedinstvu samo sa Ocem (Jovan 10:30) ako postoji „trojedini Bog“?
70. Zašto je Isus obećao učenicima i hrišćanima u svim nadnjim vjekovima da nas „neće ostaviti“ (Jovan 14:18) i da će biti „uvijek sa nama, sve do svršetka ovog doba“ (Matej 28:20) ako je Duh sveti kao zasebno biće taj koji obavlja djelo osvjedočenja, tješenja i dr.?
71. Kako to da Duh istine ne govori od sebe, već je Otac taj koji govori njemu šta da govori, a taj „On“ je Hrist (Jovan 8:28; 12:49; 14:10, 24 i 16:13)?
72. Kako to da je kroz kompletну Bibliju Bog Otac uvijek Izvor i najviši Autoritet od koga dolazi sve, a Sin Božji božanski kanal, kroz kojega je sve (Jovan 12:49; Jovan 14:10; Jovan 14:24, Jovan 8:28), bilo u fizičkoj ili duhovnoj manifestaciji, ako postoje tri su-jednaka ravnopravna boga (trećeg zapravo nigdje nema, dok kod pomenuta dva očito postoji jasna hijerarhija i domen djelovanja koji se nikada ne mijenja)?
73. Ko je zapravo Isusa uskrsnuo iz groba, ako je Bog trojedini (vidi: Djela 2:24; 2:32; 3:15; 4:10; 5:30; 10:40; 13:30,33,34,37; 17:31; Rimljanima 4:24; 6:4; 10:9; 1. Korinćanima 6:14; 15:15; 2. Korinćanima 4:14; Galatima 1:1; Efescima 1:20; Kološanima 2:12; 1. Solunjanima 1:10; 1. Petrova 1:21)?
74. Kako to da je Isus Hrist po uznesenju i preuzimanju inge-rencija na Nebu (Matej 28:18) imao potrebu da mu Bog

- Otac daje otkrivenje (Otkrivenje 1:1) ako je i sam ravno-pravni sveznajuci bog?
- 75. Ako je Isus su-vječni Bog sa Ocem, zašto je kazao Mariji Magdaleni da se vraća „svom Bogu i vašem Bogu“ (Jovan 20:17)?
 - 76. Zašto u Otkrivenju 3:12 Isus tri puta naziva svog Oca „moj Bog“? (vidi takođe Matej 27:46) Da li na Nebu postoji samo jedan istinski Bog ili možda hijerarhija nižih i viših bogova? Kako se to uklapa u dogmu o „trojednom bogu“ i tri „su-vječna“ i „su-jednaka“ bića?
 - 77. Ako Isus očito nije bio član nekog „trojstva“ niti trinitarac, zašto ste onda vi?

Sola Scriptura?

Napomena izdavača

Najveći dio materijala u ovoj knjizi potiče sa web stranice
<http://www.trinitytruth.org>